Toksu!

Halkın Gücü

Aylık Siyasi Gazete Yil: 1 Özel Sayı:3 16 Temmuz 1994 Fiyatı: 20.000 TL

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ

MÜCADELE Gazetesinin yayını on gün durduruldu.

RÖPORTAJ

"Suskunluğumuz kimseyi yanıltmasın"

Devrimci Sol adına Aslan Tayfun Özkök'ün Özgür Ülke'den Vehbi Ersan'la yaptığı, ancak aylarca oyalandıktan sonra yayınlanmayan röportajını yayınlıyoruz.

"Bugün suskunuz. Bu suskunluğumuz kimseyi yanıltmasın... Daha da susacağız. Siyaset sanatı neyi gerektiriyorsa öyle davranacağız."

"Evet, bugün suskunuz. Ama konuşan başka kimseyi de göremiyoruz. Yani biz susarsak, Türkiye susuyor. Çok çarpıcı bir gerçektir bu... Şöyle diyebiliriz: Biz sustuk ama yine konuşan sadece biz varız."

"Bugün Ülkemiz adeta bir devrim arifesindedir... Esas olan çelişkilere çözüm üretebilmektir. Türkiye halklarının taleplerini seslendirebilmektir, onun mücadelesine öncülük edebilmektir... Ve ancak bunu yapabilenler kazanma şansına sahiptir."

İşimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz için

GENEL GREV GENEL DİRENİŞ

İşçiler, memurlar, esnaflar, gençler... Tüm emekçiler! Zamların, soygunun, işten atmaların, işkencenin, baskıların son bulmasını istiyorsak, egemenlere 20 Temmuz'da gücümüzü gösterelim. 20 Temmuz'u sarı sendika ağalarının tepkileri boğma günü olarak geçiştirmesine izin vermeyelim. 20 Temmuz'da hayatı durduralım

- Köy baskınlarında her türlü işkence serbest
- İtirafçılara güvenmez, sevmezdik
- Vedat Aydın'ın cenazesi: "Halkın üzerine ateş açtık"
- Minibüs: Mobil işkencehane
- Paralı askerler ödül peşinde

BÖLÜM -2- "Her ölü gerilla için 'kelle başı' ödül alıyorduk"

Yazısı sayfa 18-20'de

Mücadele'nin onurlu sesi susturulamaz

Mücadele gazetesi 10 gün süreyle kapatıldı. Gazetenin 15 günlük periyotla çıktığı dönemde 1 Mayıs 1992 tarihli 43. sayısında yer alan yazılar gerekçe gösterilerek kapatılan Mücadele gazetesinin sahibi 200 milyon lira para, eski yazı işleri müdürü ise 100 milyon lira para ve 6 ay hapis cezası aldı. Cezalara gösterilen gerekçe ise oldukça ilginç. 17 Nisan'da katledilen Devrimci Sol savaşçılarının cenazesinin haberi ve haber içinde kullanılan fotoğraflarda zafer işareti yapılıyor olması suç unsuru olarak gösterilmiş. Yargıtay'da onaylanan bu ceza sonucu, Mücadele gazetesinin yayınına 10 gün ara verildi. Mücadele gazetesi bu keyfi kararı bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu. Gazetenin yeni bir engelleme girişimiyle karşı karşıya olduğundan, iktidarın sosyalist basını susturmak, gerçekleri kamuoyunun gözlerinden gizlemek için her yola başvurduğundan söz edilen açıklamada, "Bizler iktidarın böylesi hukuk dışı, pervasız bir şekilde saldıracağını bilerek, bedelleri ödemeyi göze alarak giriştik bu işe. Onların saldırıları bizi şaşırtmıyor. Daha fazlasını reva görecekler, bizi susturmak

için daha fazla çabalayacaklar. Ancak şimdiye kadar nasıl başaramadılarsa, şimdiden sonra da başaramayacaklar. Gerçekler inatçıdır. Her zaman onların karşısına mutlaka ama mutlaka dikilecek" denildi

Bu ceza, Mücadele gazetesine yerilen ikinci kapatma cezası. Gazete daha önce de 15 günlük bir süreyle kapatılmıştı.

Rıza Güneşer anıldı

Gazetemizin eski sahibi Rıza Güneşer, katledilişinin birinci yılında anıldı.

Geçen yıl 14 Temmuz günü İstanbul İkitelli'de bir kahvehanede darbeci ihanet çetesi tarafından katledilen Rıza Güneşer, ihanetin kol gezdiği günlerde devrimci hareketi sahiplenmenin sembolü oldu. Onu katledenler, tutkuları ve İhtirasları için devrimcilerin kanını dökmekten çekinmeyenler, darbe yaparak devrimci hareket ve onun yüklendiği misyon karşısında düştükleri acizliği Rıza Güneşer'i katlederek gösterdiler.

Rıza Güneşer ve Halkın Gücü bugün ateşin ve İhanetin çemberinden daha güçlü olarak çıkmanın sembolüdürler. İhanetin son demini yaşadığı günlerde Halkın Gücü'ne erişemeyenler, halkın gücü karşısında ezilenler hayatlarında düşmana karşı sıkmadıkları sayıda mermiyi Rıza'ya sıkmışlardı. Onları hiçbir zaman unutmayacağız.

Gazetemiz çalışanları ve okurlarımız Rıza Güneşer'in mezarının bulunduğu Soğanlı Mezarlığı'nda 15 emimız günü bir anma düzenlediler.

Razı Güneşer için 14 Temmuz günü Devrimci Sol Halk Milisleri de bir gösteri yaptılar. Kartal Meydanı'na çıkan anayol saat 19.00'da molotof kokteylleri ile kesildi. Gösteri sırasında "12-14 Temmuz Şehitlerinin ve Rıza Güneşer'in Hesabını Soracağız", sloganları atıldı. Gazetemizi arayarak eylemi üstlenen ve "Gösteriye müdahale eden polis ateş açtıysa da, hiçbir yoldaşımız yaralanmadı. Eylemleriz sürecek" diyen bir kişi, sözlerini "Şehitlerimizin hesabını Soracağız Umudun Adı Devrimci Sol" sloganıyla bitirdi.

Sağlık emekçilerinden genel greve bir adım

Tüm Sağlık-Sen ve Sağlık-Sen hem sağlık emekçilerinin yaşadıkları sorunlara yeniden dikkat çekmek, hem de 20 Temmuz'da yapılacak genel direnişe çağrıda bulunmak için, İstanbul'daki hastanelerde 15 Temmuz'da iş bıraktılar.

Şişli Etfal'de, Taksim İlkyardım'da, Okmeydanı SSK'da, Cerrahpaşa Hastanesi'nde, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde iş bırakan sağlık emekçileri, hastane bahçelerindeki yürüyüşleriyle, sloganları ve halaylanyla taleplerini dile getirirken, işçi, memur, doktor, hemşire,tüm çalışanlara 20 Temmuz 'daki genel greve katılma çağrısı yaptılar.

İÇİNDEKİLER

- □ 20 Temmuz'da hayatı durduralım..... 3
- □ İşçi sınıfına Gebze'den bir ders..... 4-5
- □ Neyi korumalı?..... 6
- □ Mersin'de belediye işçileri direniyor 7
- □ Devrimi şehitlerimizle, şehitlerimizi devrimle kucaklayacağız 8-9
- □ Çiller'in "reform" masalları 10
- □ Devrimci tutsaklar direniyor 11
- □ Röportaj -Arslan Tayfun Özkök: "Biz sustuk ama yine konuşan sadece biz varız"..... 12-15
- □ Asimilasyona direnmek 16
- □ Yanlış eylem çizgisi terk edilmelidir..... 17
- □ Bir kontranın itirafları-2 18-20
- □ Kim İl Sung sosyalizmle yaşayacak..... 21
- □ Guatemala: Kendi gücüne inanmayanlar için uzlaşma kaçınılmazdır..... 22
- □ Dikenli tel 23

Temmuz Yayıncılık Ltd. Şti. adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Yemliha Kaya; Yönetim Merkezi: Alemdar Mah. Babıali Cad. No: 14/3 Cağaloğlu-İstanbul; Tel: (0-212) 511 60 19; İrtibat Büroları: Gazi Mahallesi: Zübeyde Hanım Mah. Fevzi Çakmak Cad. No: 42 Kat:2/5 Gaziosmanpaşa-İstanbul; Nurtepe: Sahayokuşu Pınar Sk. No: 11 Alibeyköy-İstanbul; İkitelli: Atatürk Mah. İkitelli Cad. Polat İşhanı No: 152/2 İstanbul; Beykoz: Tepeköy Mahl. Polonez Yolu No: 17 Beykoz-İstanbul; Esenler: Birlik Mah. Atışalanı Cad. Yasin İşhanı No: 40 Kat: 1/16 Güngören-İstanbul; Okmeydanı; Fatih Sultan Cad. Okmeydanı Şişli-İstanbul; Baskı: Serler Matbaası

GÜNDEM

20 Temmuz'da hayatı durduralım

Her gün TÜSİAD, TİSK, TOBB gibi burjuvazinin örgütlerinin temsilcileriyle görüşen, onların dilek ve önerilerini almadan bir adım bile atmayan hükümet, sıra işçi sendikalarına gelince sırtını döndü. İşçi ve memurların artan sorunlarını ve taleplerini dinlemek zahmetine bile katlanamadı. Nitekim haftalardır Türk-İş Başkanlar Kurulu adına görüşme hazırlığı yapan Bayram Meral'in hükümet nezdindeki girişimlerinden hiçbir sonuç çıkmadı.

Hükümetin bu tutumunun çok açık olarak ortada olan nedeni, uygulanan ekonomik program çerçevesinde, krizin yükünü işçi ve memurlara yıkma konusundaki ısrarıdır, kararlılığıdır.

Hükümet, 20 Temmuz'da bir günlük iş bırakma eylemini göze almış görünüyor. Ancak yine de, hükümetin işçi ve memurları daha fazla sefalete iten bu ekonomik program konusundaki kararlılığını kırmak için 20 Temmuz önemli bir fırsat olma niteliğini koruyor. Tabii, 20 Temmuz'un içi doldurulursa; 20 Temmuz günü evlere çekilip oturmak ya da pikniğe gitmek yerine, fabrikalarda, sokaklarda, mahallelerde gerçek bir güç gösterisi yaratılabilirse, gerçek bir direniş ortaya kona bilirse, hükümetin göze aldığının çok ötesinde sonuçların ortaya çıkması işlen bile değildir.

Toplumda yaşanan hiçbir sorun diğerine göre daha az yakıcı değil Hepsi önemli, hepsi hayatı durumda! İşsizlerin işı talebi bugün bir yaşam çığlığı haline geldi. İşçiler İse iş güvencesi ve insan gibi yaşamalarına yetecek kadar ücret istiyor. Memurlar grevli-toplu sözleşmeli sendika ve maaşlar ma enflasyon karşısında erimeyecek, insan onuruna yakışır bir yaşam sürmeye yetecek kadar zam diyor. Küçük üreticilerin talepleri, ek vergilerin kaldırılması, kredi olanaklarının uygun hale getirilmesi ve uygun taban fiyatlar belirlenmesi vb. şeklinde uzayıp gidiyor. İnsan hakları ihlallerinin yoğun olarak yaşanması nedeni ile, demokrasi talebi toplumun her kesiminin güçlü bir biçimde destek verdiği talep oluyor. Kürt halkının kendi ulusal kimliğine ve kendi kaderini tayin etme hakkına sahip olma talebi ise en yakıcı taleplerden biri obuaya devam ediyor.

Tüm halk kesimlerinin iş, onurlu yaşam ve demokratik hak talepleri görünenin çok ötesinde güçlenmiş durumdadır. Sorun bu talepleri güçlü biçimde ortaya koyabilmek, dile getirmek ve alabilmenin mücadelesini vermektir.

Devrimciler, demokratik kitle örgütleri 20 Temmuz'u işte bu görev çerçevesinde ele almalılar. Çeşitli siyasi grupların yaptığı gibi *"Türk-İş'in kararı içi boş bir karardır"* deyip kenara çekilmek politikasızlıktır. Halkın taleplerini sahiplenmek ve direnişi büyütmek görevinden kaçmaktır.

Yaşadığımız günler demokratik kitle örgütü olmanın, demokrasi mücadelesi adına oluşturulan platformların, devrimcilik iddiasındaki sendika ve derneklerin ve siyasi örgütlenmelerin sınandığı bir süreçtir. 20 Temmuz'a ilişkin adeta böyle bir gündem yokmuşçasına davranan kitle örgütleri, kendi kitlelerinin tepkilerine, taleplerine sahip çıkma sorumluluğunu göstermelidirler.

20 Temmuz bir fırsattır. Ancak kuşkusuz ne ilk adımdır, ne de son adım olacaktır. 20 Temmuz yönetenlerin her kararına uysalca boyun eğen, kaderine razı olan bir halk olma yerine, hakkını arayan, bu uğurda mücadele veren bir nitelik kazanma doğrultusunda yakalanması gereken bir halkadır. Va 20 Temmuz gibi günleri, taleplerimizi, güçlü bir biçimde dile getirmek, gücümüzü göstermek için değerlendirecek ve direniş geleneklerimizi geliştireceğiz ya da talepleri çok olan ama onları dile getirecek gücü olmayan bir halk gerçeği olarak kalacağız.

Bir direniş geleneği yok değildir. Açlık grevleri, fabrika işgalleri, uzun yürüyüşler biçiminde gündeme gelen, sonu kazanımla ya da kazanmışız biten birçok direniş yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Ancak süreci daha İradi adımlarla, cüretkar politikalarla ileri taşımak gerekiyor. 20 Temmuz bu anlamda, yeni bir direniş halkası yaratmanın, tek tek direnişleri daha güçlü direnişlere dönüştürmenin örneği ve mücadelenin siyasallaştırılmasının, kitlelerin örgütlenmesinin yeni bir örneği ve adımı olmalıdır. Bunun için de çabamızı bir kat daha artırmalı, 20 Temmuz'da hayatı durdurmak için elimizden geleni yapmalıyız. Fırsatı değerlendirmeli, iktidarın küçümser tavrını bozmalıyız. İktidarın 5 Nisan kararları başarılı oldu demagojisini yıkmak, yalanını açığa çıkarmalıyız. Öyleyse daha fazla çalışmalı, örgütlenmeli, yönlendirmeli ve kitlelere yapılması gerekenleri kavratmalıyız. Sabır ve emeği, atılganlığı, özgücüne güveni, politikalarımızı en mükemmel biçimde hayata geçirmenin dinamizmini koymalıyız ortaya. Ve 20 Temmuz'da tüm direnişlerin, tüm eylemlerin en önünde olmalıyız.

Özgürlüğü seçmek için Ayağa kalkalım!

Sen Bir İşçisin

"Halkın parasını yedirmem" diyor sana Başbakan, senin geleceğin, çocuklarının geleceği için seni işten atmaktan başka yol yokmuş. Yabancılara satılmak zorundaymış çalıştığın fabrika. Ülkenin düze çıkması için senin biraz daha dibe batman gerekiyor yani.

Sen Bir Memursun

"Halkın parasını" sana da yedirtmiyor Başbakan. Devlet kapısında kulluğun sürsün istiyorsan, memleket için yani, maaşının donması gerekiyormuş. Sendika elbette hakkın, ama önce memleket kurtulsun! "Vatanın dirlik ve düzenliği" için grev hakkından feragat etmeliymişsin.

Sen Bir Küçük Esnafsın

Sana zaten para-mara yok. İşbirlikçi tekelci burjuvaziye teşvikleri artırıp, kredileri çoğaltmak için daha fazla vergi vermen lazım. Belki iflas edip dükkanını kapatmak gerekecek ama herkesin biraz fedakarlık yapması da şart. Başka yolu yokmuş düze çıkmanın.

Sen Bir Küçük üreticisin

ABD tekellerine yer açmak için artık daha az ekeceksin tütünü. Mazotun, gübrenin, ilacın fiyatı artsa da, taban fiyatları düşük diye yollara döküllmemeliymişsin. Cebinde para olmayabilir, ama unutma ki, sen "milletin efendisi'sin; köyünde, kasabanda uslu uslu oturmalısın. Etliye, sütlüye karışmamalısın.

Sen Bir Kürt Köylüsüsün

"Kürdüm" diyebilirsin, ama "Ülkenin milletiyle bölünmez bütünlüğünü korumak" için köyünün yıkılması şart. Eğer bunu beğenmediysen en iyi silahlarımızdan alıp kardeşlerini öldümen için gereken tüm kolaylıklar gösterilecektir. Çünkü hükümet "bu vatanı böldürtmemeye" kararlıdır!

Sen Bir Kadın, Sen Bir Annesin

Oğlunu Serdar'ın babasının emrinde ölmeye göndermen gerekliymiş. Yoksa hem "terörün kökü" kazınamaz, hem de zengin çocukları yok yere ölebilirmiş! Kızım ya da senin ahlaksızlığın, fuhuşun, yozluğun beklemesi "doğalmış"...

Sen Yoksul Bir Gençsin

Senin geleceğin için kuruluyor kapısından giremediğin paralı üniversiteler. Kolejler özel liseler hep senin için! Askerlik de senin için, asker yolu gözlemek de. Tabutlar içinde dönmek, tabutlara sarılıp ağlamak da senin için.

SEN HALKŞIN!
KABUL EDİYOR MUSUN
BÜTÜN BUNLARI?

Bil ki kabul etmekte "özgürsün".

Daha *az* yiyerek daha çok çalışıyorsun diye hapse atmazlar seni. Çocuklarını evinde aç koyup zengin züppelerin istikbali için fedakarlık yaptın diye aferin bile alabilirsin.

Yani köleliği seçmekte Özgürsün!

Onursuzca bir yaşamı, ezilmeyi, sömürülmeyi, evinde, işyerinde, devlet kapısında aşağılanmayı seçmekte özgürsün. Her seçimde burjuva politikacıların vaatlerine, oyalamalarına kanmakta özgürsün.

HAYIR MI DİYORSUN?
ÖYLEYSE AYAĞA KALKMALIYIZ!

Kırmalısın sofrandaki ekmeğe uzanan hırsız elleri. "Zam yaptım" deyip boğazındaki lokmayı göz göre göre qasp eden elleri kırmalısın.

"Vergi" deyip elindekini avucundakini alıp götüren zamane haydutlarına dur demelisin.

"Yasa" deyip işini istedin diye sana vahşice saldıranlara gücünü göstermelisin.

Kırbaç şaklatır gibi "Haydi Türkiye, Haydi!" diye bağırıp çağıran ve daha fazla semirmek için senin daha az yiyip daha çok çalışmanı isteyen kan emici keneleri ayaklarının altında ezmelisin.

Ve ezebilirsin.

Çünkü sen milyonlarcasın.

SEN HALKSIN!

Parmakla sayılmaz, kırmakla tükenmezsin. Ölümler yeniden ve daha güçlü doğurur seni.

Tarihi sen yazdın, sen yazacaksın!

Köleydin, insan oldun. Spartaküs'ten bu yana sürüp giden kavganın aslı astarı haklılıktır. SEN HAKLISIN!

"Neden?" diye haykırmıştı Spartaküs. Köle ve gladyatördü. "Neden kalabalık bir avuç insanın emrine girsin?" diye soruyordu kendisi gibi kararsız kölelere: "Neden kuvvetli zayıfa hizmet etsin? Onların hayvanlarını biz güdüyoruz, dananın ana karnından çıkmasına biz yardım ediyoruz, kendi sürümüzü çoğaltmak için mi? Onlar için havuzlar inşa ediyoruz, ama o havuzlara girmemize izin yok! Bizi dövüşmeye zorluyorlar, fakat kendi hayatımız için değil de onları eğlendirmemiz için. Neden? Neden ama? Söylesenize!.."

Hiç kimse hiçbir şey söylemedi. Meşalelerle dalgalandı binlerce köle. Savaşmaya karar verdiler. Ve yerle bir ettiler efendilerin kölelik düzenini. Kazandılar.

İlk değildi, son da olmadı...

KAZANACAK OLAN YİNE SENSİN

Ama bir adım atmalısın. Biraz cesaret demelisin.

"Neden?" diye sormalısın kendi kendine. İşteki, okuldaki arkadaşına, kapı komşuna sormalısın "Neden?" diye... 'Neden?" sömürülüyoruz biz; bizden fedakarlık isterken onlar nasıl 10 milyarlık düğünler yapıyorlar... Ben işten atılınca aç kalıyorum da, neden ve nasıl onlar çalışmadan lüks içinde yaşayabiliyorlar?.. Neden bu zulüm, bu cefa neden? Hakkını arayan işçiyi, memuru "Neden?" coplatıyorlar diye sor. Sor, kim veriyor bu emirleri?

Sor; hanları, yatları, Amerika'da mülkleri olan bir Başbakan neden beş koca yılda bir memurun beş ayda ödediği kadar vergi ödüyor? Ve düşün, yüz milyarları olan bir Başbakan senin hakkını mı, yoksa zenginin hakkını mı savunacaktır?

Düşün ve karar ver.

Sor, nasıl biter bu yolsuzluklar, adaletsizlikler, eşitsizlikler diye.

Sor, nasıl özgür olur insan diye.

Özgürlüğün yolunda işine, ekmeğine, onuruna, geleceğine sahip çıkmak vardır.

Zalime, zorbaya boyun eğmemek vardır.

Bak, göreceksin, senin safında özgürlük için savaşanlar var.

Özgürlük için savaşarak geldik bugüne. Savaşımız sürüyor... Ücretli köleliğin zincirlerini kırmak için savaşarak özgür olacak insan!

ÖZGÜRLÜĞÜ SEÇMEK İÇİN
AYAĞA KALKMALIYIZ,
HEP BİRLİKTE SAVAŞMALIYIZ!

İşçi sınıfına Gebze'den bir ders daha

Birlikte direnirsek kazanırız!

Adana ve Gebze dirençlerinden çıkan tek bir sonuç var: 20 Temmuz, işçisiyle, memuruyla, esnafıyla emekçilerin güçlerinin birleştiği bir gün olmalıdır... Kriz çığlıkları atan oligarşiyi; uzlaşmak için her şeye başvuran sarı sendikacıları kendi krizleriyle baş başa bırakalım... Şalterleri indirelim, iş bırakalım, kepenkleri kapatalım. Birleşelim, hayatı durduralım... 20 Temmuz; genel direnişin, genel grevin adı olsun!.. 20 Temmuz'da hayat dursun!..

12 Haziran'da 733 işçinin işten çıkartılmasıyla başlayan Gebze direnişi iktidarın hedefi oldu. İçişleri Bakanı Nahit Menteşe'nin *"Şeriatın kestiği parmak acımaz"*, Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın'ın *"Gebze direnişi Gebze sınırları içinde çözülmelidir."* demeçlerinden sonra onay alan sivil faşistler ve polis, direnişçi işçilere saldırarak direnişi dağıttı.

Başladığı günden itibaren işçi sınıfının gündemine giren Gebze direnişi, iktidarın saldırıları, Genel-İş sendikasının uzlaşmacı tavrı karşısında bitirildi. İşten atılmayan 1000 işçi sendikanın çağrısıyla 11 Temmuz'da işbaşı yaparken, işten çıkartılan 733 İşçinin bir kısmı İse aralarında yaptıkları toplantı sonucu "direnişe devam" kararı aldılar.

8 Temmuz'da gövde gösterisi yapmaya kalkan sivil faşistler ve polis işçilerin direnişiyle karşılaştı. Belediye garajının yüz metre kadar aşağısında toplanan 60 kişilik sivil faşist grup, polis denetiminde tempolu alkışlarla garaja yöneldiler. Direnişçi işçiler garajlardan araçların çıkmasına izin vermeyince, sivil faşistler ve polisler hakaretlerle işçilere saldırdılar. Direnişçi işçilerin saldırıya karşılık vermesi üzerine dışarıya çıkartılmaya çalışılan araçlar işçiler tarafından tahrip edildi. Bunun üzerine araçları dışarıya çıkartmaktan vazgeçen sivil faşist ve polisler, direnişçilere azgınca saldırmaya başladı. İşçilerin de taşlı sopalı karşılık verdiği çatışmada 8 polis yaralanırken, işçilerden de 4'ü ağır olmak üzere 84 kişi yaralandı. Garaja yönelik saldırıda istediğini bulamayan polis, saldırısını belediye binasının önüne yöneltti. Belediye binasının önündeki işçilerin de direnişiyle karşılaşan polisler buradan da geri çekilmek zorunda kaldılar. İşçilerin direnişini içine sindiremeyen yetkililer başta İstanbul ve İzmit olmak üzere yakın illerden takviye polis ve jandarma getirterek, yığınak yaptı. 9 Temmuz sabahı Gebze'yi polis ve askerlerle abluka altına alan devlet güçleri işçilere saldırısının hazırlıklarını yapıyorlardı. Özel timin de yer aldığı saldırı provasını direnişçi işçiler şöyle anlatıyordu.

"Cuma günü yapılan saldında birçok insan yaralandığı için evlerine gitmek zorunda Kalmıştı. Belediyenin önünde sayıca az insan kalmıştı. Cumartesi günü itfaiyede çalışan bir arkadaşımızın polisin saldıracağı haberini vermesi üzerine toparlanmaya çalıştık. Ama saat çok geç olduğundan insanlara ulaşamamıştık. Özel tim elemanları bahçede içki içerek direnişte bulunan insanlara sataşmaya başlarken, diğer yandan da mehter marşı söyleyerek bizleri tahrik etmeye çalışıyorlardı. 10 Haziran sabahı saat 4.30'da polisin saldıracağı kesinleşti. Belediyenin önünde bulunan işçilerin sayıları az olduğu için direnemeyeceğimizi anlayınca SHP'ye gittik. İşçilerin SHP'ye çekilmesiyle birlikte 9

Temmuz sabahı direniş böylece dağılmış oldu."

Direnişi başladığı günden itibaren belediye binası önünde sınırlamaya, geri çekmeye çalışan Gebze Genel-İş Sendikası yöneticileri bu çabalarında başarılı (!) oldular. İşçilerin 11 Temmuz'da aldığı Kararı işyeri temsilcileriyle alelacele değiştiren sendika başkanı Şevket Atalay direnişin kırılmasında büyük bir etken oldu.

Gebze'de Kim, Ne Kazandı?

Gebze'deki işçiler bu mücadeleyi tek başına iş ve ekmek mücadelesi olarak görmediler Kazanarak iktidara emekçinin gücünü göstermenin, işçi sınıfına moral vermenin, bilincini de taşıdılar.

Direnişçilerin ilk işleri belediyeden işten atılmayan işçilerin, memurların eyleme katılmasını sağlamak oldu. Bu Önemli bir adımdı. Ve Gebze işçilerinin birliğini gösteriyordu. Eylemin başarısı için belediyede tüm hizmetlerin durdurulması şarttı. Eylem buna göre konumlandırıldı. İşyerlerinin önü tutuldu. İşçilerin komşuları, çevre illerin emekçileri umut ve kararlılık dolu bu direnişin yanına koştu. Ama direnişin daha ilk günlerinde direnişte başgösterecek olumsuzluklara devrimci işçiler dikkat çekmişlerdi. Direnişin belediye önüne hapsedilmesi direnişi süreç içinde etkisizleştirdi.

Sendikacıların İşverenle pazarlığı, ta-vizkar görüşmeleri direnişi kendiliğinden bir beklentiye soktu. Zamanla direniş yerinde kalanlarda bir azalma oldu. Sendika yöneticileri, "güvenlik güçleriyle bir sorunumuz yok" laflarıyla işçileri saf dırılar karşısında savunma psikolojisi içine soktu. Bu psikoloji altında işçiler yapılan polis saldırıları karşısında geri çekilerek hep mevzi kaybettiler. Önce belediyenin önünde, sonra garaj önündeki mevzi kaybı, araçların çıkarılması derken direniş yara aldı. İlk mevzi kaybından sonra bu mevziyi yeniden kazanarak daha ileri atılma noktasında program yapılamayışı bugünkü yenilginin ilk işareti oldu.

Türk-İş yönetimine rağmen genel grev

Sendika genel merkez ve şube yöneticileri, Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun 28 Haziran'da aldığı karar doğrultusunda Başbakanlığa yürümeden önce KÇSP ve Demokrasi Platformu'ndan temsilcilerle birlikte 12 Temmuz'da Ankara Türk-İş Merkezi'nde toplandılar.

Genel başkanların yaptığı toplantıdan sonra Başbakanlığa yürüyen kitle **"İşçi Memur El Ele Genel Greve", "20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecek", "Geliyor, Geliyor Genel Grev Geliyor", "İşçi Kıyımına Son"** sloganları attılar.

Başbakanlığa yürüyüşe geçilmeden önce konuştuğumuz Hava-İş Genel Başkanı Atilay Ayçin, daha önce alınan karar doğrultusunda grevin yapılacağını belirtiken **"İktidar anti-demokratik uygulamalara, insan hakları ihlallerine son vermelidir"** dedi.

Sendika yöneticilerini ise Çiller değil Devlet Bakanı Necmettin Cevheri karşılıyordu. Sendikacılar Cevheri ile görüşmeyi istememelerine rağmen Bayram Meral tek başına görüşme önerisini kabul etti. Çiller'den ise öğleden sonra için randevu alındı. Yürüyüşe katılanların çoğu Cevheri ile görüşmeyi kabul eden Meral'i protesto ederek Türk-İş'e geri döndüler. Dönüş sırasında Ankara, İzmir, İstanbul, Lüleburgaz, Eskişehir ve Mersin sendika şubeleri bildiriler dağıttılar.

Öğleden sonra Türk-İş'te bir toplantı daha yapıldıktan sonra Başbakan Tansu Çiller ile görüşmeye gidilirken genel başkanlardan Sabri Topçu (TÜMTİS), Atilay Ayçin (Hava-İş), İbrahim Eren (Kristal-İş) Başbakanla görüşmenin çok gerekli olmayacağını belirterek toplantıya gitmediler.

İşçilerin toplu iş sözleşmesinden doğan 2 yıl zamlarının pazarlık konusu yapılmaması başkanlar kurulunun ilke kararı iken Bayram Meral, Çiller ile olan görüşmesinde sadece bu konuda yoğunlaştı. Çiller'le olan görüşmeden hiçbir sonuç çıkmamıştı. Sendikacılar tekrar Türk-İş'e dönerek 20 Temmuz'daki eylemin nasıl yapılacağını tartıştılar. Meral'in çabası ise eylemin yapılmamasını zorlamaktı. Öyle ki, söz hakkı isteyen Atilay Ayçin'e Bayram Meral tarafından izin verilmemişti. Ayçin bunun üzerine *"Düşüncelerimi açıklayamadığım bir ortamda bulunmam anlamsız"* diyerek toplantıyı terk etti. Diğer sendika yöneticileri ise konuşmak için böyle bir bürokrasiyi kabul etmediler. Sendika başkanlarının çoğu Meral'e *"Biliyoruz bu eylemin başarısızlığı için elinizden geleni yapıyorsunuz, ancak bu çabanızı kursağınızda bırakacağız. Bu eylemin altını dolduracağız Şo-\forter Odası'ndan, Ziraatçiler Odası'na, esnaf odalarına kadar destek isteyeceğiz."* dediler.

Haber-İş, Tarım-İş, Çimse-İş, Toleyis ise "fedakarlık adına genel grevden yana olmadılar. Ancak çoğunluğun kararına uyma zorunluluğu nedeniyle sendikacılar genel grevin etkili olması ve kamuoyunda önemli bir muhalefet odağı haline gelmesi için 20 Temmuz'da işyerlerine gidip orada iş bırakma eylemi yapma konusunda anlaştılar.

Toplantıdan sonra Sabri Topçu Tümtis Genel Başkanı) ve Yener Kaya (Deri-İş Sendikası Genel Başkanı) ile görüştük.

Sabri Topçu: *20 Temmuz'da yapılacak olan genel grevde işçiler fabrikalarda 1 gün boyunca işi durduracaklar. Biz de bu konuda var gücümüzde çalışacağız.*

Yerter Kara: *Alınan grev kararı sadece ekonomik talepler doğrultusunda alınmadı. Bu grev karan, anti-demokratik uygulamalara, insan hakları ihlallerine, işten atılmalara, özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya ve sendikasızlaştırmaya karşı alınmıştır. 20 Temmuz günü de bu uygulanacaktır.*

İşçiler Ankara'dan sonuç alamadı

Adana Büyükşehir Belediyesi'nden atılan işçiler ANAP Genel Merkezi'nin önünde bir basın açıklaması yaparak Adana'ya döndüler. İşçiler 8 Temmuz günü yaptıkları basın açıklamasında kendilerine destek veren duyarlı kişi ve kurumlara teşekkür ederek eylemlerini Adana'da sürdüreceklerini söylediler. Ayrıca bakanlarla görüşmek üzere 5 kişilik bir heyet bıraktılar.

Ankara'da bir gün önce yapılan ANAP Genel Merkezi önündeki oturma eylemi sırasında ise polis baskısına rağmen destek yoğundu. Ankara ve çevre belediyelerden atılan işçiler, memurlar, Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, SHP Ankara İl Başkanı, SHP Kadın Komisyonu, DSP'liler, devrimci, demokrat öğrenci gençlik, Kızılay Derneği, Demokrasi Platformu, Tüm Bel-Sen, Bem-Sen'liler, Halkın Hukuk Bürosu avukatları, TÖDEF'li öğrenciler, Petrol-İş ve Harb-İş sendikaları ve turizm sektörü çalışanları destek İçin gelenler arasındaydı. İşçilere destek vermeye gelen öğrencilere ise polis saldırdı. Öğrencilerle birlikte Emeğin Bayrağı muhabiri de gözaltına alındı. Gözartına alınanlar bir gün sonra mahkeme tarafından serbest bırakıldılar,

Adana-Ankara yürüyüşü işçilerin ancak özgüçlerine, devrimcilere ve devrimci politikalara güvenerek kazanabileceğinin

Direnişin Gerilemesinden Oportünizm Sorumludur

Adana Büyükşehir Belediyesi'nde 50'li günleri aşan direnişte hedeflerin net ve açık olmaması, işe dönme talebini öne çıkarmak yerine direnişi salt ANAP'ı yıpratma şeklinde geliştirmek direnişe katılan işçi sayısının azalmasına neden oldu. Ayrıca belediye binası önündeki mevzinin kaybedilmesi, iş bırakma gününün belirlenememesi ve eylemin sendika binasına çekilmesi direnişi geriletti.

Belediye binası önünde radikal bir mücadele örgütlemek oportünizmin işi değildi. "Sınıf edebiyatı" yapmak daha Kolay geliyordu. Oportünistler direnişi boyunca "İşe geri dönmesek de işçi sınıfı adına yürüyoruz, işçi sınıfını bilinçlendiriyoruz."

şeklinde konuşarak işçilerin **işlerine yeniden** dönme taleplerini adeta küçümsüyorlardı. Bu da somut talep noktasında belirsizlik yaratıyordu. Ankara yürüyüşü kararı da oportünizmin bu hedefsizliğinin, politikasızlığının ürünüydü. Hedefinden git gide sapan direnişte oportünizm tarafından **"Bu iş olmaz, işten atılma yasal, direniş yasadışı, toplum duyarsız"** gibi yaklaşımların gündeme getirildiği gözönüne alınınca, böyle bir eylemin siyasi iktidarı sarsmayacağı açıktı.

Direnişin her aşamasında halkın, kitle örgütlerini ve Genel-İş şubelerinin desteği daha Önceki direnişlerin çok üzerindeyken, "destek yetersiz" sözünün kullanılması **özgücüne güvensizliği** ifade ediyordu. Özgücüne güvenmeyerek, düzenin koltuk değnekliğini yapan kurumlara bel bağlamak yenilgiyi baştan kabul etmekti...

Direniş boyunca üretken, yaratıcı, programlı olmayan ve kararı bir çizgi izlemeyen direniş komitesinin işçiden kopuk olmama adına kuyrukçuluk yapması, kararların sık sık değiştirilmesi, demokra-tik merkeziyetçiliğin işletilememesi gibi nedenler çok sesliliği, bireysel kaygıların ön plana çıkmasını doğurmuştur. Oysa bir direniş komitesinin nasıl olması gerektiği konusunda daha önce yaşanan dire-**nişlerden dersler** çıkart itebilirdi. Direnişte sayıca çoğunluğu oluşturan oportünistler, fırsatçı, kolektivizmden uzak; devrimci ilke ve ahlaktan yoksun davranışlarıyla işçiye kötü örnek olarak direnişe ve işçi sınıfına zarar verdiler. Yapılan uyarıları da dikkate almayarak olumsuz tavırlarını direniş boyunca sürdürdüler.

Oportünistler sundukları önerilerin kabul görmemesine tahammül gösteremeyerek devrimci sendikacılara, işçilere ve komiteye dolaylı olarak saldırdılar. Komitenin aldığı kararlara saygı göstermeyip eleştirileri komiteye götürmek yerine dedikodu yaptılar. Bu durum ise işçiler içerisinde bölünmelere neden oldu.

Genel-İş Sendikası Genel Merkez yöneticilerinin çoğunun polis barikatı karşısında korkakça tavır sergilemeleri şubelerin göstermiş olduğu özverili çalışmayı gölgeledi.

Ayrıca SHP eski Adana Belediye Başkanı Selahattin Çolak'a yakınlığıyla tanınan bazı işçilerin SHP politikalarını direnişe taşıması, tehdit ve ayak oyunlarına başvurması oportünizmin önünü açtı.

Adana Belediyesi'nden atılan işçilere bundan sonra bugün uğradıkları haksızlığa karşı çıkmak, emekçi onurlarını korumak ve mücadeleye sahip çıkmak düşüyor.

Belediye işçilerinden sendikalara uyarı

Sömürü politikaları ve işçi kıyımları karşısında sessiz kalan sendikaları harekete geçirmek, üzerlerinde baskı unsuru olmak, işçilerin gücünü birleştirerek pratik tavır örgütlemelerini sağlamak amacıyla Devrimci Mücadelede Belediye işçileri'nin de içerisinde olduğu Belediye İş ve Genel-İşten işçiler, "İşsizliğe ve Sömürüye Karşı Mücadele Birliği'ni kurduklar. Geçtiğimiz günlerde kurulan bu birlik, çalışmalarını komitelerserek sürdüreceğini açıkladı. 55 işçinin katılımıyla oluşturulan bu birliğin işleyişine ilişkin olarak bir de tüzük hazırlandı.

İşsizliğe ve Sömürüye Karşı Mücadele Birliği içerisinde yer alan işçiler, yaşadıkları sorunlar karşısında sessiz kalan sendikalarına karşı 9 Temmuz'da eyleme geçtiler.

Önce Belediye-İş Sendikası Genel Merkezi'ne giden işçiler, burada bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler ayrıca, "Atılan İşçiler Atıldığıyla mı Kalacak?", "Atılanlar Geri Alınana, Kıyımlar Durdurulana, Sömürü Paketi Geri Çekilene Kadar GENEL GREV GENEL DİRENİŞ" yazılı pankartlar açtılar. Saat 11.00'de yapılan basın açıklamasından sonra İşçiler sendika yetkilileriyle görüşmek istediler. Sendika personeli ise yetkililerden kimsenin olmadığını söyleyerek kapıyı açmadı. Bunun üzerine işçiler *"Gebze'de Devtat Terörüne Son", "İşçiler Burada Sendikalar Nerede?"* şeklinde sloganlar atarak sendikanın kapısına **san boya** döktüler.

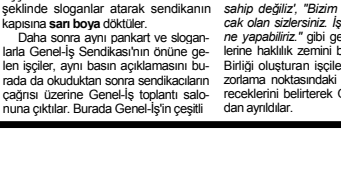

İşçiler, Devrimci Mücadelede Belediye işçilerinin önderliğinde mevcut işçi potansiyelini "yetki itirazı" sorununa hapseden sarı, reformist sendikaları uyardılar ve hesap soracaklarını hatırlattılar.

Daha sonra aynı pankart ve sloganlarla Genel-İş Sendikası'nın önüne gelen işçiler, aynı basın açıklamasını burada da okuduktan sonra sendikacıların çağrısı üzerine Genel-İş toplantı salonuna çıktılar. Burada Genel-İş'ın çeşitli şube başkanları ve Merkez Şube Sekreteri Yakup Yılmaz ile tartışan işçiler, sendikacıları sorunlar karşısındaki duyarsızlıkları konusunda sorguladılar. Sendikacılar ise, *"Henüz örgütlü güce sahip değiliz', "Bizim altımızı dolduracak olan sizlersiniz. İşçiler duyarsız biz ne yapabiliriz."* gibi gerekçelerle kendilerine haklılık zemini bulmaya çalıştılar. Birliği oluşturan işçiler ise sendikaları zorlama noktasındaki çabalarını sürdüreceklerini belirterek Genel-İş binasından ayrıldılar.

İşçilerle ve Sendikacılarla Direniş İle İlgili Görüştük...

Direnişinizin genel bir değerlendirmesini yapar mısınız?

Abdullah Karahan (İşçi): *Direnişe başlarken işimize geri dönmeyi ve işçi sınıfına bir zafer daha hediye etmeyi düşünüyorduk. Fakat direnişçilerden ve destekçilerden bazıları, direnişin yönünü değiştirip, eylemleri farklı boyutlara çektiler. Bir de direniş boyunca yanımızda bulunan destekçiler bizlerden kopuklu. Komitenin aldığı kararlara saygısızlık etmeleri, kendi reklamlarını yapmak için fırsat kollamaları, bizim adımıza karar verme hakkını kendilerinde bulmaları yetmiyormuş gibi, kolektivizmi ve paylaşmayı da bilmiyorlardı. Yemelerinden yatmalarına kadar her şeyleri ayrıydı. Grupçuluk yaptılar. Komitenin aldığı kararlara uymadıkları için bölünmeler oldu. Alınan kararlar uygulanmaz hale geldi. Direnişi SHP'nin ve diğer bürokratların boğmasına izin verildi. Bizler ezilen emekçileriz, işsizlik bizler için açlık ve ölüm demek. Bu nedenle işimize, ekmeğimize sahip çıkmak için mücadele edeceğiz.*

Arzuman Konyalioğulları (İşçi): *Direnişimizin başarıya ulaşmamasının nedeni özgücümüze güvenmememiz, bazı kişi ve çevreler tarafından direnişin hedefinin saptırılması, direniş komitesinin düzgün bir işlerliğe sahip olmaması, bürokrasinin kuyruğuna takılmamız, bir de direnişe destek için gelen bazı grupların fırsatçı ve reklamcı amaçlar güderek grupçuluk yapıp işçileri bölmesidir.*

Kerim Timur (Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı): *Direnişimizin iki hedefi vardı. Birincisi, işten atılan ve direnen işçilerin işlerine geri dönmesini sağlayarak direnişin kazanacağını Türkiye işçi sınıfına göstermekti. Buna bağlı olarak ikinci hedefimiz işçi sınıfı üzerindeki ölü toprağını atmaktı. Direnişimiz her ne kadar ekonomik talepli olsa da siyasi içeriği de vardı. İşçi sınıfına belli mesajlar verdiğimize inanıyoruz. Somut bir kazanım elde edilemediği için, direnişte tam bir kazanım sağlandı diyemeyiz. Bunun nedeni direnişçi işçilerin kapasitelerini ölçmemiz ve bazı çevrelerin sınıf adına karar verme yetkisini kendilerinde görmeleridir. Bugün işçi sınıfına dayatılan işçi kıyımları, özelleştirme, 5 Nisan zulüm paketi gibi uygulamalara karşı 80 kişilik güçle bütün olumsuzlukları gidermeye kalkışmak bataklığı kurutmak adına maceraperesttlik yapmaktır. Sendika olarak eylem süresince tek ve en büyük eksikliğimiz politik önderlik yapamamamızdır. Ayrıca sendikamızı sınıf mücadelesinde bir mevzi haline getirmek yerine suçlayarak günah keçisi yapmaya çalışan bazı çevreler önümüzü tıkadı. İşçiyle aramızda kopukluk yaratıldı. Direniş komitesi inisiyatifsiz kaldı. Politik önderlik ve üretkenlik yoktu. Bu nedenle tıkanıklıklar yaşandı. Bizlerin sunduğu öneriler çeşitli şekillerde kabul edilmedi. Sınıfa önderlik yapma iddiasıyla ortaya çıkanların her şeyden önce hal ve hareketleriyle sınıfa örnek olması gerekir. Direnişe destek olacaklarına yük olmuşlardır...*

Neyi Korumalı?

Egemen sınıflar tarihlerinin en ağır ekonomik, siyasi kriziyle karşı karşıya gelmiş durumda. Bunu bizzat kendileri itiraf ediyor, "sosyal patlama tehlikesi"nden söz ediyorlar. Bir yandan krizin yükünü 5 Nisan paketiyle emekçi halkın sırtına yıkıyor, öte yandan krizin alanda kalmaktan korkuyorlar.

On yıllardır ülke kaynaklarını emperyalizme peşkeş çekerek, ülkemizi emperyalizmin yeni sömürge boyunduruğuna sokarak gelip dayandıkları yer; İFLAS. İflastan kurtulmak için buldukları çare yine halkı soyup soğana çevirmek. bir gecede binlerce emekçiyi işten atıp açlığa terk etmek, kârlı KİT'leri bir lokmada yutmak... Elbette bunları yaparken emekçi halkı uyutacak demagojileri, fedakarlık masallarını one sürecekler. Fakat halkın bu masallarla daha fazla uyutulmayacağını da görüyorlar.

Başbakan Çiller, çocuklarının istikbalini Amerika'da ararken, halkın, "Haydi Türkiye" diyen başbakana, onun borazanlığını yapan medyaya inanması mümkün mü? Bunlar bir yana, milyonlarca işçi ve emekçi yarın evine ne götüreceğini, çocuklarını nasıl doyuracağını düşünüyor. Gazetelerin sosyete sayfalarında, televizyonların magazin programlarında bir avuç zenginin nasıl gününü gün ettiğini gören emekçiler patlamasın da kim patlasın? Ancak halk örgütsüzdür halk memnun de- ğildir yaşamından, öfkeyle doludur, ancak bu öfkeyi dışarıya vumaktan, tepkisini ifa-de etmekten korkmaktır. Ve halk gireceği mücadeleden kazançlı çıkıp çıkmayacağını bilmek istemekte, eğer kazanacağına inan mıyorsa, baştan isteksiz davranmaktadır Halk her şeyden önce bu işi başarabilecek bir güç görebiliyorsa, mücadelenin zafere ulaşacağına inanıyorsa mücadeleye katıl maktadır.

Bugün emekçi halkın ayağa kalkmasını kendi halkları için devrimci bir mücadele hattında yürümesini sağlamaya çalışan bu nun için günlük pratik içinde koşturan devrıncıler, kendilerine dönüp baktıklarında halkın ruh halinin kendilerinde çeşitli etkiler yarattığını görebilirler. Çünkü onlar da emekçi halkın bir parçası, ancak bilinçte, eylemde daha ileride olan bir parçasıdırlar Sistemin emekçi halka ve halkın önünde yer alan devrimcilere yönelttiği terör çeşitli etkiler yaratırken, halkta tepkiyi ifade edememe şeklinde ortaya çıkan durum, devrimciler için eylemde, ajitasyonda bir tutukluk şeklinde ortaya çıkmaktadır. Oysa devrimciler halkın önünde yer almak zorundadırlar. Aksi halde emekçilere güven vermek, bilinçli bir dönüşüme hizmet etmek, cesaret aşılamak mümkün değildir.

Çeşitli eylemlerde görüldüğü gibi, ne yaptığını bilen, bildiğinden dönmeyen birkaç devrimcinin kararlılığı binlerce kişiyi etkileyerek eylemi başarıya götürebilmekte, kazanımlar yaratmaktadır. Burada, emekçilerin devrimci kararlılık sayesinde korkularından, tereddütlerinden kurtarılması, halkı ve doğru olana yönelt ilmesi vardır. Ancak bizzat önder konumundaki insanların tereddüt gösterdiği, kararlı davranamadığı durumlarda ise gerçekte başarılabilecek eylemler başanlamamaktadır. Ve üstelik kimi zaman bu olumsuz tavırlar *"kayıp vermemek", "adam kaptırmamak"* vb. şekilde gerekçelendirilerek teorileştirilebilmektedir. Bunun süreklileşmesi ise devrimci çalışmayı sekteye uğratıp pogramların uygulanmadan geçip gitmesine getiren bir sonuca yol açmaktadır. Öyleyse sormak gerekmektedir; Devrimciler kendilerim ne için korurlar, ne için adam kaybetmemeye özen gösterirler, ne için kayıp ver memeye çalışırlar? Kuşkusuz mücadeleyi yükseltmek, kararlaştırılan programları uygulamak, eylemleri başarmak ve bir bülün olarak süreç içinde emekçi halkın örgütlen dirilmesini sağlamak için

Kısacası, devrimciler kendilerini korumak için devrimcilik yapmaz. Halkı korumak devrimci harekeli korumak, devrimci ilke ve değerleri korumaktır devrimcinin sorumluluğu. Ve devrimci kendini de işte bu saydıklarımızı koruyabilmek için korur Hiçbir eylemin, faaliyetin odağına *"kendim korumak"* yerleştirilemez. Bütün devrimci çalışmaların odağında eylemi "nasıl en iyi şekilde yaparım" düşüncesi olmak zorundadır. Bu devrimci militanların, sempatizanların korunmasını düzlamaz, bizzat onların devrimci şekillenmelerine hizmet eder. Aksi takdirde *"aman kayıp vermeyelim"* denilerek yürütülen bir faaliyet içinde yetişen insanlar *"kendini koruma* "hastalığına yakalanmış insanlar olup çıkarlar. Kimi geçici süreçlerde verilen açıkları kapamak için getirilen "koruma" yaklaşımı tüm süreçlerde ve tüm alanlarda uygulanmak için değildir. Bütün emekçi halk muhalefetini örgütlemek, çeşitli eylemlerle direnişleri genel grev, genel direniş potasında bütünleştirerek emekçi halkın haklılık bilincinin yüksek moraline ulaştırmak için daha enerjik bir çaba lle birlikte daha atak ve daha cüretli olmak gereklidir. Doğrudan emekçi halk içinde yürütülen çalışmalarda bu nedenle "kendini korumak" değil, eylemi, faaliyeti, devrimi ve halkın çıkarını korumak gereklidir. Faaliyetin odağına konulacak şey daha iyi ajitasyon, daha iyi propaganda, daha iyi eylem, daha iyi örgütlenme ve daha güçlü, sarsıcı adımlardır.

İskenderun'da direniş devam ediyor

23 Haziran'da İskenderun Belediyesi'nden işten atılan 288 işçi ve memur direnişe devam ediyor.

İşçiler belediye önünde oturma eylemi yaptıkları parka "Direniş Parkı" adını verdiler. İşçiler direniş adını verdikleri parkta 2 Temmuz günü Sivas'ta katledilenler için bir anma yaptılar. Anma bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Sivas'ta yapılan katliamı kınayan mesajlar ve bir işçinin bu konuda yazdığı şiir okunduktan sonra anma bitirildi. Direnişçi belediye işçileri 3 Temmuz'da ise bir piknik düzenleyerek piknikte direnişin genel bir değerlendirmesini yaptılar. Ayrıca işçiler piknikte türküler söyleyip halaylar çektiler.

Bu arada faşist belediye başkanı, direnen işçilerin sesini boğmak için çeşitli etkinlikler düzenliyor. Bu etkinliklerden birisi İskenderun Festivali Etkinlikleri adı altında düzenlendi. Belediye hoparlöründen mehter marşları çalınarak İskenderun halkına bu festivale katılma çağrısı yapıldı. İşçiler ise buna inat belediye önünde sloganlarını daha gür haykırdılar.

İskenderun belediye işçileri haklarını alıncaya kadar direnişe devam edeceklerini belirtiyorlar.

Cam işçileri işgal eylemi yaptı

Topkapı'da kurulu bulunan Şişe Cam Fabrikası'nda çalışan 195 işçi, Haziran ayına ait ücretlerinin ödenmemesi üzerine 11 Temmuz'da işyerinde işgal eylemi yaptılar.

Bilindiği gibi Kristal-İş Sendikası'na üye Topkapı Şişe Cam İşçileri 1993-94 dönemi toplu iş sözleşme görüşmeleri tıkanınca, 1993 Nisan ayında greve çıkmıştı. Şişe Cam İşçilerinin bu grevi yaklaşık 7 ay sürdü. Grev sonucunda işveren "iş olmadığı" gerekçesiyle bazı işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemek üzere işten çıkarmıştı.

Gelinen süreçte işveren işten çıkartılanların haklarını vermediği gibi, çalışan işçilerin de Haziran ayına ait alacaklarını ödemedi. Bu nun üzerine Şişe Cam işçileri işten atılıp, ihbar ve kıdem tazminatlarını almak için gelen işçilerle birlikte sabah saatlerinde iş bırakarak bekleme eylemine başladılar. Eylem 10 saat sürdü. İşveren eylem sonucunda sendika yetkilileri ile 15 Temmuzda bu konuda görüşmeyi kabul edince eylem geçici olarak bitirildi.

15 Temmuz'daki görüşmeden olumlu bir sonuç alınamazsa, işçiler daha geniş kapsamlı ve etkili eylemler yapacaklarını belirttiler.

Arpaçsakar direnişini sendika kazanımsız bitirdi

Mersin'in Arpaçsakar beldesinde işten atılan 5 işçinin 1 Haziran'da başlattığı süresiz açlık grevi 8 Temmuz'da bitirildi.

İşçilerin sayıları azdı, "Ya iş Ya Ölüm" diyorlardı. Kararlılıklarını son güne kadar sürdürdüler. Ancak sendika işverenden acıma duygusu beklemişti. Bu olmayınca baştan beri korktukları, kaçtıkları direnişi *"...mücadeleyi başka zeminde sürdürmek üzere, işçilerimizle görüşüp onları ikna edip açlık grevi eylemini başka biçimlerde sürdürmek üzere açlık grevine son veriyoruz"* diyerek bitirdiler.

Kavganın kızgın yerine bir tas su dökerek ateşi söndürenlerin, yeni bir kıvılcım ateşlemeye ne cesaretleri, ne de bunu taşıyacak yürekleri vardır. Arpaç işçileri kendi kararlılıklarıyla kazanmak için süresiz açlık grevine yattılar. Bedel ödemenin gerekliliğini direniş sırasında daha yakından öğrendiler. Sendika yöneticileri ise böylesine küçük bir yerleşim biriminde halkı harekete geçireceğine, direnişi seyretmekle, hastalananları tedaviye zorlamakla yetindi. Direnişte yalnız kalan işçiler ise sendikanın direnişi bitirme kararına uydular.

"Onurlu Bir Şekilde Direnmeyi Öğrendik"

38 gün açlık grevi yapan 5 Arpaç işçisi, direnmek, mücadele etmek için kafa sayısının değil, kararlılığın ve doğru politikanın önemli olduğunu bir kez daha gösterdiler. Direnişten sonra Maksut Öcal, Habib Kılıç ve Mustafa Uysal hastaneye kaldırıldılar.

İşçilerden Habib Kılıç, direnişin bitişi ile ilgili şunları söyledi: *"Elbette bu bizim tecrübesizliğimiz ve eylem boyunca halkımızın yeterince duyarlı olmasını sağlayamamaktandır. Bununla birlikte, onurlu bir şekilde direnmeyi öğrendik. Şu anda sağlık durumlarımız iyi. Biz beş arkadaş gerek hastanede, gerek direnişte tedaviyi kabul etmememize, "Ya iş Ya Ölüm' dememize rağmen, sendikanın ve doktorun zorlamasıyla tedaviyi kabul ettik."*

Sendikanın kararsız tutumu yüzünden bir direniş daha kazanımsız

Mersin'de belediye işçileri direniyor

Mersin Yenişehir Belediyesi'nden atılan işçilerin eylemi sürüyor. Daha önce Yenişehir Belediyesi önünde sürdürülen eylem Büyükşehir Belediyesi önüne taşındı. Oturma eylemlerine devam eden işçiler, bir **yandan da kendilerine** yapılan

haksızlığı teşhir için imza kampanyası başlattılar. "Biz Mersinliler olarak, hiçbir insanın işsiz kalmasından yana olmayız. İnsanların işten atılmasının hiçbir gerekçe ve sosyal devlet ilkesiyle bağdaşmayacağının bilincinde olarak, işten atılan işçilerin işe geri dönmesini istiyoruz" denilen imza metniyle yaklaşık 30 bin imza toplandı.

İşçiler toplanan imzaları Büyükşehir Belediye Başkanı'na iletmek için 11 Temmuz'da Başkanlığa gittiler. Ancak Başkan Okan Merzeci, verdiği randevuya gelmemişti.

Okan Merzeci Çalışma Hakkına Düşman

İşten atılan işçiler, 12 Temmuz'da Başkan Okan Merzeci'ye topladıkları imzaları götürdüler. Belediye Başkanı ise "imza toplayacağınıza para toplasaydınız" diyerek açıkça işsiz kalanlara dilenmelerini öğütledi. İşçiler buna rağmen kendilerine haksızlık yapıldığını, bu adaletsizliğin düzeltilmesini istediler. Başkan Merzeci'nin tavrı ise netti. İşçileri işe almayacağını, hatta 1500-2000 işçi daha çıkaracağını açıkladı. Merzeci, 5 Nisan kararlarıyla birlikte belediyeye veriien paranın azaldığını, bu nedenle kendini satılığa çıkardığını, PKK ve RP dışında kendisine 500 milyar lira veren partiye kendini satacağını söyledi.

Sonuçta Başkan Merzeci işçilere yapılan haksızlığı tartışmak veya gidermek yerine, onlara piyango bileti, börek satma gibi işler önerdi. Bu görüşmeden bir sonuç alamayan işçiler ise, dirençlerinin bitmediğini, işe dönünceye kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

İşçiler direnişin süreceğini belirtmelerine karşın, eyleme katılan işçilerin sayısında her geçen gün azalma oluyor. Eylemin ilk günlerinde sayıları 70 olan direnen işçi sayısı, bugün 30'a düştü. Bunun bir nedeni işçilerin kendilerine olan güvensizlikleri ve daha radikal eylemler konusundaki çekinginliğidir. Beraberinde önemli bir faktör ise, sendikanın işçilere sahip çıkmamasıdır.

Sendika açıkça eylem kırıcılığı yaparak eylemin bitmesini istiyor. Önemli olan, iş hakkının işçilere geri verilmesini sağlayacak tutarlı ve etkili eylemlerin hayata geçirilmesidir. Bunu ve bunun için bedel ödemeyi göze almadan yapılacak tüm girişimler sonuçsuz kalacak, direniş eriyip sona erecektir.

PANEL "Sömürü Paketi"

Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği'nin düzenlediği "5 Nisan Kararları ve Sonuçları-SÖMÜRÜ PAKETI" paneli 9 Temmuz'da yapıldı. Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde yapılan panele Yazar Orhan İyiler, İktisatçı Arslan Başer Kafaoğlu, Harb-İş Eğitim Uzmanı Murat Akıncılar ve Liman-İş Sendikası Genel Başkanı Hasan Biber katıldılar.

Panele katılan konuşmacılardan Orhan İyilerve Arslan Başer Kafaoğlu krizi, uluslararası bağlantılarıyla ele alarak, emperyalizmin teşhirine yönelediler. OECD, IMF, GATT gibi kuruluşlarla dünyaya el koyan emperyalizmin son yıllarda dünyayı yönetebilmek için açık faşizmi devreye soktuğuna dikkat çektiler.

"Sözlerime 12 Temmuz şehitlerini, cezaevlerindeki devrimci tutsakları ve emekten yana olan herkesi selamlayarak başlıyorum..." Murat Akıncılar konuşmasına bu sözlerle başladıktan sonra yaşanan krize karşı işçi sınıfının ayağa kalkmasının meşru olduğunu, bunu da sınıflar mücadelesinin yasalarından çıkarmanın hiç de zor olmadığını vurguladı. 'Krizlerde iki taraf vardır, üçüncü taraf olmaz. Dolayısıyla her kriz ayrıştırır. Bu kriz emekten yana olanlarla, emek düşmanlarını ayrıştırdı. Sosyalistler, devrimciler bu krizle uzlaşmacılarla olan köprüleri attılar." M-Akıncılar bunları söylerken işçi sınıfına karşı savaş açan şebekeyle mücadele ederken hiç kimsenin işçi sınıfına banşçı bir mücadele yöntemi öneremeyeceğini de belirti..

Konuşmada ilgi çeken konuşmacıların başında Liman-İş Başkanı Hasan Biber geliyordu. Çünkü kendisi son günlerde çok tartışılan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun genel grev kararı alınması konusundaki tartışmanın bizzat içindeydi. Hasan Biberin konuşmasının ağırlık noktası devrimci sendikal anlayış ve bunun hayata geçirilmesi üzerinde şekillendi. Hasan Biber 'Kazanmak için bedelleri hep beraber göğüsleyelim, çünkü gencecik insanlarımız bizler için, bizim kurtuluşumuz için savaşıyorlar. Bu yük hepimizin, birlikte omuzlayalım.' diye görüşlerini dile getirirken, mücadeleye uzaktan bakan ve yalnızca işçi sınıfına, emekçilere çağrı yapmakla yetinen aydınları da eleştirdi. Ve Sivas örneğini verdi. H.Biber'in verdiği örnekte kavga ederek ölmenin onuru ile göz göre göre yakılırken bile aydın olmanın statükosunu korumaya çalışanların yaklaşımı vardı.

Mücadelenin hangi temellere dayanacağına ise şu yanıtı vermekle yetindi: 'Düşmanımın elinde silah varsa, ben ona gül veremem."

Kardemir üzerinde ikiyüzlü oyunlar

Karabük Demir-Çelik İşletmeleri'nin (Kardemir) gündeme gelmesi 5 Nisan kararları ile oldu. Siyasi iktidar Kardemir için "Zarar ediyor, kapatacağım, satacağım" diyordu. Kardemir'in kapatılması Karabük için ölüm demekti. Bu nedenle işçisi, memuru ve esnafı tüm Karabüklüler "ölümle uzlaşma olmaz" diyerek bu uygulamaya karşı kararlılıklarını ortaya koydular. Ardından Çiller'in Kardemir için öngördüğü 5 trilyonluk zarar emirleri ortaya çıktı. Hükümet ortağı SHP, Karabük'e bir inceleme heyeti gönderdi. İnceleme yapanlar bir rapor yayınlayarak, "Kardemir'in kapatılmasına gerek olmadığını, biraz kaynak sağlayarak 1500 işçiyi de işten çıkararak iyileştirileceğini" belirttiler. Son günlerde Kardemir'in Türkiye Demir-Çelik İşletmeleri'ne bağlı anonim şirket haline dönüştürülmesi Karabük üzerinde oynanan oyunları yeniden gündeme getirdi.

Bu konuda bir açıklama yapan Kardemir Müessese Müdürü Erkan Gülergün, "Şu anda tek bildiğimiz resmi gazetede yazılı olanlar. Genel müdürlükten bu konuda kesin bir talimat gelmedi. DÇ'nin geleceği ve personelin durumu konusunda da hiçbir bilgi verilmedi" demekte. Özçelik-İş yetkilileri ise konunun takipçisi olduklarını beliterek, daha sonra açıklama yapacaklarını söylediler.

Kardemir'in anonim şirket haline getirilmesi fabrika çalışanları ve Karabük halkı üzerinde de tedirginliğe yol açıyor. 1500 işçinin işten atılacağı söylentisi üzerine, 730 işçi 1994 yılında emekliliğini istedi, öte yandan, anonim şirket uygulamasından sonra memur ve mühendislerin durumlarında da belirsizlik söz konusu. DÇ'de beklenen değişiklikler şu noktaları içeriyor.

-657 sayılı yasaya tabi memurların bir kısmı SSK'ya devredilecek, bir kısmı da diğer KİT'lere aktarılacak.

-657'den çıkartılan memurlar resmen işçiler gibi emekli edilecek.

-Anonim şirket gerekli gördüğü sosyal tesisleri satacak.

-Demir-Çelik lojmanlarının satılıp satılmayacağına Kardemir A.Ş. karar verecek.

Şirketleştirmenin Sonu Arpalık ve Satışa Çıkarılma

TDÇİ eski genel müdürü Sencer imer "Karabük'ü güzel günler bekliyor" diyor. Oysa KİT'lerin şirketleştirilmesinin birkaç yıl içinde satışa hazırlanması demek olduğu Erdemir ve Sümerbank örneğinde açıkça görüldü. Bunu bilen Karabüklüler bu laflara inanmıyorlar. "Karabük Kapatılmayacak" diyen SHP'liler ise, "sosyal demokratlık" etiketi altında ikiyüzlülüklerini bir kez daha göstermiş oldular. Oysa siyasi iktidar Kardemir'i kapatmak için adımlarını attı bile.

Marsan Kireç'te işçiler kazandı

Mardin'de bulunan Marsan Kireç Fabrikası işçileri, Haziran ayına ait haklarını alamayınca, 10 Temmuz'da iş bırakma eylemine geçtiler. Çimse-İş Sendikası'na üye 80 işçinin çalıştığı fabrikada eyleme katılım yüzde yüz oldu. Alacakları 11 Temmuz'da ödenmeye başlanınca, işçiler de eyleme son verdiler.

Reşkişehir Harb-İş'ten imza kampanyası

Harb-İş Eskişehir Şubesi SSK yasasında **yapılmak istenen** değişikliklere karşı imza kampanyası **başlattı. Şube Başkanı Mustafa** Kaya, bu konuda yapüği açıklamada, "Ortalama ömrün 60 yıl olduğu ülkemizde, emekli olma yaşının 60 yaşına çıkarılması, işçi nın ölünceye kadar çalıştırılması demektir." dedi. Ayrıca Mustafa Kaya açıklamada SSK'nın hangi politikalarla iyileştirilmesi gerektiğini de vurgulayarak, topladıkları 2500 imzayı gerekli yerlere ileteceklerini söyledi.

Takoz Sanayi işçileri kazandı

Samsun Takoz Sanayii'nde çalışan 63 işçinin 1 Ağustos 1993 Urihinde biten sözleşmelerinin üzerinden 11 ay geçtiği halde, iyeren tarafından yenilenmemesi, eski sözleşmeye göre ücret ödenmesi ve 5 Nisan kararları bahane edilerek 21 işçinin işten çıkarılması üzerine, 27 Haziran'da işçilerin başlattığı grev kazanılma sonuçlandı. Petrol-İş ile iyeren arasında 85 İşçiyi kapsayan ve 11 ay önce başlayıp ancak 9 Temmuz günü sonuçlanan toplu sözleşme ile işçilerin 3 milyon 100 bin lira olan ücretleri, ortalama olarak 8 milyona yükseltildi. Ayrıca işten atılan 23 işçi de işe geri alındı.

Safranbolu Belediye İşçileri:

'Soframızdan alınan ekmeği geri istiyoruz"

Safranbolu Belediyesi ile Belediye-İş arasındaki toplu iş sözleşmesi görüşmeleri uyuşmazlığa düşünce, grev kararı alındı. 8 Temmuz'da alınan grev kararı iki gün sonra işyeri birimlerine asıldı. Uyuşmazlıkta herhangi bir değişiklik olmazsa, bu belediyede çalışan 220 işçi 60 gün içinde greve çıkacak.

Öte yandan, Safranbolu Belediyesi yetkilileri, mali sıkıntı içinde olduklarını öne sürerek, her ay 39 işçiye ücretsiz izin veriyor. Haziran ayında başlatılan bu uygulamayla, ücretsiz izin verilen 39 işçi bu ay işbaşı yaparken, 39 işçi daha ücretsiz izne çıkartıldı.

Konuyla ilgili olarak görüştüğümüz Belediye-İş Sendikası Zonguldak Şube Başkanı Cahit Kormaz şunları söyledi: "Türkiye'de 5 Nisan paketinin açıklandığı tarihten bu yana fiyat artışlarını göz önüne alırsak, işçilerimiz bir önceki sözleşmede kazandıkları hakların yüzde 130 civarında geriye gitmişlerdir. Biz ilave hiçbir şey istemiyoruz. Soframızdan alınan ekmeği geri istiyoruz. Kendi maaşlarını artırırken, mali sıkıntı yok, ancak işçi maaşı olunca var."

Devrimi şehitlerimizle, şehitlerimizi devrimle kucaklayacağız

Niyazı Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Bilal Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunırmak, Fintoz Dikme, Buluthan Kangalgil...

"Onlar birlikte savaştığımız, acılara göğüs gerdiğimiz, sevinçleri paylaştığımız, aynı inançlar üzerine ant içtiğimiz yoldaşlarımızdı. Bizim için, emekçi halk için, bağımsız bir ülke İçin, özgür ve sömürüsüz bir dünya için dövüştüler."

Onlar için bu sözler edildiğinde onların adlarını bile duymamıştı merdivenleri lırmanan genç kız. Şimdi yüreğinde Temmuz sıcaklığıyla torbasına uzanıyor eli. Yakında kara yağız bir delikanlı. Birazdan kızıl bir pankart sallanacak geniş bulvarın üzerinde... İki işçi beton çitlerden tren yoluna atlayıp "süslü" bir bezi iplerle geriyorlar karşıdan karşıya. İşte, 12 Temmuz şehitleri Gebze işçileriyle buluşuyorlar: "Yalnız Değilsiniz"... Birden "Başla!" diye bir ses yankılanıyor çok uzaklarda; molotof kokteylinin aydınlattığı caddede "12 Temmuz Şehitleri Yaşıyor."... Bir Anadolu kasabasında, Akdeniz'de, Karadeniz'de, Kürdistan'da onların adları yazılıyor ülkenin taşına toprağına. "Bakın, bakın yine yazılama yapmışlar" diyen bir cellat bozuntusu, gözlerini kısıp heceleyerek okuyor: "12 Temmuz'un Hesabını Sorduk, Soracağız." Altındaki imzayı okurken eli silahına gidiyor korkudan. Adları düşmana korku, dostlara güven veriyor. Ve tüm yollar boyunca sıralanan namuslu, yiğit insanlar, tüm yollar ölüm rüzgarını çürütüyor, yalanlıyorlar.

İşte çocuklar, işte şehit anaları, işte gençler, işte işçiler, emekçiler... işte kavga... Onlar bu kavgada yaşıyorlar. Yükselen her yumruk onların devrime sarsılmaz inancını paylaşıyor. Atılan her sloganda, sıkılan her kurşunda onların Öfkesi patlıyor...

Emekçi halkların kavgasını genel grevle-genel direnişle yükseltebilmek için, direnişten direnişe koşan, destek örgütleyen, mücadele cephesini genişletmeye çalışan devrimciler, şehitlerini anarak, onları halka mal etmek için de irili ufaklı onlarca eyleme koşturmaktan geri durmuyorlar. **9 Temmuz İstanbul Kartal İstasyonu:** Liseli Dev-Genç imzalı pankartın etrafında durmadan yenilenen yüzlerce insanın birikti ğini Öğreniyoruz. "12 Temmuz Şehitleri Onurumuzdur" yazan pankartı indirmeye cesaret edemedi işkenceciler. Etrafında dönüp durdular üç saat boyunca. Ve binlerce emekçi gizli bir sevinçle bir kez daha tanık oldu kaplan postuna bürünmüş korkunun aczine...

Aynı gün **Yenibosna** sokaklarında, **Nurtepe'de, Gebze-Gaziler'de** duvarlar "Yolumuz 12 Temmuz Şehitlerinin Yoludur" yazılarıyla donatıldı.

Eskişehir'de Kırmızıtoprak Mahallesi'nde "12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür" içerikli Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart asılırken, çeşitli semtlerde benzer içerikli yazılamalar yapıldı.

Antep'te 10 Temmuz günü **kentin 12 bölgesinde** yazılamalar gerçekleştirildi. "12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür", "Halkız, Haklıyız Kazanacağız". İmza; Devrimci Sol Güçler.

İstanbul'da Tarabyaüstü, Avcılar, Çağlayan bölgelerinde Dev-Genç imzalı yazılamalar yapılırken ayrıca buralara bağlı birçok mahallede de Devrimci Sol Güçler tarafından duvarlar yazılarla donatıldı.

11 Temmuz'da **Mersin'de, Çevre Yolu'na** asılan pankart Kartal'dakine benzer bir etki yarattı: "12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür" yazan Devrimci Sol Güçler imzalı pankartı indirmek için polis çevre yolunu *yarım* saat-at trafiğe kapattı. Bu arada pankartı asanları bulmak için olsa gerek(!) kimlik kontrolü yapıldı. Mersin'de aynı gün **Cumhuriyet Mahallesi'nde** 12 Tem-muz'a ilişkin yazılamalarla birlikte "Zam Zulüm, İşkence, İşte Faşizm" ve "Açlığa ve Zulme Karşı Genel Grev-Genel Direniş!" içerikli yazılamalar yapıldı.

11 Temmuz'da **Antakya'nın Armutlu, Elektrik, Sümerler, Affan, Çekmece, Turunçlu ve Kavaslı** mahallelerinin duvarlarında da "12 Temmuz Savaşçıları Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları okunuyor.

Reyhanlı'da ise birçok yere "12 Temmuz'un Hesabını Soracağız" yazı-lamaları yapıldı.

12 Temmuz günü İstanbul'da 12 Temmuz şehitlerinin mezarları başında anma yapılırken **Yenikapı-Koca Mus-**

12-14 *Temmuz'da katledilen önderlerimizi, savaşçılarımızı anmak için 10 Temmuz'da İstanbul'da bir aradaydık. 12-14 Temmuz şehitlerini anmak için düzenlenen piknik son 2 yılın en kitlesel pikniğiydi. 1000'in üzennde insanın katıldığı piknik her yaştan insanla Devrimci Sol ailesinin şehitlerine sahip çıkışının,* ***kavgaya*** *daha sıkı sarılışının ifadesi oldu.*

Piknik yerine ilk gelenlerle bitilikte sloganlarda duyulmaya başlandı; "Yaşasın Dev-Genç, Yaşasın Devrimci Sol". Gelenler, ellerinde "And olsun ki; şehitlerimizin yarattığı gelenekleri yarınlara taşıyacağız" pankartını taşıyan Dev-Genç'lilerdi. Yanlarında "12-14 Temmuz Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" pankartını taşıyan Liseli Dev-Genç'liler var. Parça parça gelenler piknik alanına yerleşirken Ümraniye'den, Beykoz'dan, Gaziosmanpaşa'dan, K. Armutlu'dan ve daha birçok mahalleden emekçiler piknik alanında dostlarıyla buluşuyorlar. Hepsi de sloganlarıyla şehitleri selamlarken, mahalleler piknik alanına pankartlarını asıyorlar. Pankartlarında hep birlikte büyüttüğümüz umudun adı var. "Karadeniz'de, Toroslar'da, Kürdistan Dağlarında Halkın Umudu Devrimci Sol." sloganları yükseliyor pankartlar asılırken.

Kamu Emekçileri, Sanatçılar, İşçiler, TİYAD'lılar... Herkes sıra sıra geliyor. Kavgada olduğu gibi hep birlikte paylaşılan büyük sofraya koyuyor herkes ne getirmişse.

Programı sunanlar Türkçe ve Kürtçe sesleniyorlar gelenlere. ***"Hoş geldiniz yoldaşlar. Xêr hatin hevalno..."*** *Saygı duruşuyla başlayan anma marşlarla, şiirlerle sürüyor. Yapılan söyleşide şehitlerimizin tek tek özelliklerini anlatmak yerine bizlere bıraktıkları geleneklerden, kararlılık, cesaret ve yaratıcılıklarından söz ediliyor.* ***"Bugün onları aşmak, önce yerlerini doldurmak, yaratılan geleneklere yenilerini eklemek ve her yeni süreçte daha fazla yük taşımaya hazır olmaktan geçiyor. Bizlere düşen yeni görevlere yeni adımlarla hazırlanmak, yani kendimizi aşmak..."*** *Söyleşi karşılıklı olarak sürüyor. Şehitlerimizi tanıyanlar anlatıyorlar. Fedakarlıklarını, disiplinlerini dinliyoruz hep birlikte ve söz veriyoruz:* ***Yoldaşlar Sizi Dev rimle Kucaklayacağız.***

Konuşmak için yaşlı bir tutsak anası yaklaşıyor mikrofona; "Ben şehitlerden hiçbirini tanımıyorum, belki siz tanıyordunuz. Kimisi okuldan arkadaşınız, kimisi kavgada yoldaşınız, kimiyle aynı cezaevinde tutsaktınız belki... Ben size onları anlatmayacağım, onların kavgasını anlatacağım. Onlar şehit düşerken ellerinde bayrağımız vardı. Devrimci Sol'un bayrağı. Şimdi bu bayrağı yükseltecek, kavgayı sürdürecek, zafere kadar taşıyacak olanlar sizlersiniz, bizleriz. Yani genci yaşlısı ile Devrimci Solcularız. Şehitlerimize sahip çıkmak için daha sıkı sarılın kavgaya. Devrimci Sol halkın umudu, sizler bizim onurumuzsunuz Sizlerle gurur duyuyoruz.." Konuşma biterken Umudun adını haykırıyordu tüm kitle, sloganı yumruğu sıkılı olan anamız başlatıyor...

Sloganlar omuz omuza çekilen halaylarla devam ediyor. Orada da, kavgamızda da bıraktıkları mirasla, yarattıkları geleneklerle yaşıyor şehitlerimiz; şehitler bizimle...

tafa Paşa arasındaki tren yoluna bomba süsü verilmiş bir pankart asıldığı öğrenildi. 'Gebze işçileri Yalnız Değildir" ve "12 Temmuz Şehitleri Kavgamızda Yaşıyor" yazan **Devrimci İşçi Hareketi** İmzalı pankart tren yolunda bir süre gerili olarak kalırken seferler bu süre içinde durduruldu.

12 Temmuz'da **Adana'da Karataş Yolu** üzerinde "12-14 Temmuz Şehitleri Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart asılırken yol molotof kokteyleriyle kesilerek trafik durduruldu. Benzer bir eylem de **Anadolu** Mahallesinde gerçekleştirildi. Adana bürosunu arayan bir kişi eylemleri Devrimci Sol Güçler adına üstlendi.

Adana **Gülbahçesi Mahallesinde** benzer içerikli yazılamalar yapıldı.

Ceyhan'da da 12 Temmuz günü Endüstri Meslek Lisesi'ne ve Devlet Su İşleri civarına "12 Temmuz Şehitleri Yolumuzu Aydınlatıyor" yazılı pankartlar asıldı. Eylemler Devrimci Sol Güçler tarafından üstlenildi.

Zonguldak'ta aynı gün şehir merkezinde PTT önüne "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart asıldı.

Trabzon'da Mücadele gazetesi okurları 12 Temmuz günü düzenlediklerri bir toplantı ile 12 Temmuz şehitlerini andılar. 12 Temmuz şehitlerinin devrimci yaşamlarının anlatıldığı ve bugüne ışık tutan özelliklerinin vurgulandığı anmada okunan "Dövüşe Dövüşe Yürünecek" şiir yaşanılan sürecin de bir ifadesiydi.

Trabzon'da aynı gün Kız Meslek Lisesi önüne bir pankart asıldı. Devrimci Sol Güçler İmzalı pankartta "Şehitlerimiz Yaşıyor, Savaşıyor" sloganı yazıyordu.

Konya'da 13 Temmuz günü **Mimarlık Fakültesi'ne** ve şehrin merkezindeki işlek noktalardan biri olan **Nalçacı Üstgeçidine** pankartlar asıldı. "12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür" ve 'Yaşasın 12 Temmuz Direnişimiz, Yaşasın Devrimci Sol" yazılı pankartların yanısıra çeşitli mahallelerde yazılamalar yapıldı.

13 Temmuz günü Dev-Genç tarafından **İstanbul, Balmumcuda İbrahim Erdoğan ve Yücel Şimşek'in** şehit düştüğü evin önünde "12-14 Temmuz Katliamının Hesabını Soracağız" yazılı bir pankart asılarak katillerin cezasız kalmayacakları vurgulandı.

İzmir'de aynı gün içinde **Buca-Gediz, Narlıdere, Çamtepe, İl. İnönü, Bornova Çetin Emeç Bulvarı, Atatürk Mahallesi, Çine ve Balatçık** semtlerinde yaygın yazılamalar yapıldı.

Ankara'da 12 ayrı bölgede duvar yazılamaları yapıldığı öğrenildi. "12 Temmuz Şehitleri Yolumuzu Aydınlatıyor", "12 Temmuz'un Hesabını Soracağız" sloganlarının kullanıldığı yazılamalar Devrimci Sol Güçler tarafından üstlenildi.

Adana'da Tavır dergisinde düzenlenen bir toplantı ile 12 Temmuz şehitleri anıldı. 12 Temmuz şehitlerinin "Yoldaşlar Bizi Aşın" mesajı üzerinde durularak bugüne ilişkin önemli dersler çıkarılması gerektiği belirtildi. Şehitlerimizin kanla yazdıkları tarihi hiç kimsenin kirletemeyeceğinin, buna hiçbir koşulda izin verilmeyeceğinin vurgulandığı anma Grup Nisan Güneşi'nin söylediği türkülerle sona erdi.

13 Temmuz'da Beşiktaş'ın merkezindeki Çarşı-Pasaj'a "12 Temmuz'un Hesabını Soracağız" yazılı Liseli Dev-Genç imzalı bir pankart asıldı. Öğlen kalabalığında asılan pankartın üzerinde 12 Temmuz şehitlerinin resimleri ve Devrimci Sol bayrağı yer alıyordu.

13 Temmuz günü **İstanbul Bostancı'da** ise "Ölümü Gülerek Kucaklayan Devrimci Sol Savaşçılarına Selam Olsun!" yazılı bombalı bir pankart asıldı. E-5 Yolu üzerindeki bir geçide asılan pankart üzerindeki bombanın kısa bir süre sonra patlamasıyla yolun trafiğe kapatıldığı öğrenildi. Gazetemizi arayan bir kişi eylemi **Devrimci Sol Halk Milisleri** adına üstlenirken, sözlerini "12 Temmuz Savaşçıları Ölümsüzdür, Yaşasın Devrimci Sol, Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" diyerek bitirdi.

Aynı gün **TEM Karayolu'**nun **Gazi Mahallesi** üzerindeki viyaduğe yaklaşık 10 metre uzunluğunda bir pankart asıldı.

Adana'da 13 Temmuz günü bu kez **Obalar Caddesi** üzerine "12 Temmuz Şehitleri Ölümsüzdür" içerikli bir pankart asıldı.

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu da 13 Temmuz günü kamuoyuna yaptığı açıklamada 12 Temmuz'da devrimcileri katlederek halkın umudunu yok edebileceğini sanan egemen sınıfların yanıldığı belirtilerek, 'Tüm dünyanın, dostun ve düşmanın hafızasına iki kelime unutulmamacasına kazındı. Öldüler, Yenilmediler!" denildi.

Yunanistan Devrimci Sol Güçler ve İsviçre Özgür Halklar Komitesi ise basına gönderdikleri mesajlarla 12-14 Temmuz şehitlerini selamladılar.

14 Temmuz günü ise **Adana Kanal Yurt ve Mirzaçelebi** mahallelerine "12 Temmuz Şehitlerinin Hesabını Sorduk, Soracağız" yazılı bomba süsü verilmiş pankartlar asıldı. Yine aynı gün **Havuzlubahçe, Mirzaçelebi ve Zeydan Mahallesi**'nde Devrimci Sol Güçler imzalı bildiriler dağıtılarak yazılamalar yapıldı.

İzmir'de de 14 Temmuz'da **Konak-Varyant'ta** Dev-Genç İmzalı "12 Temmuz 91'de katledilen Devrimci Sol Savaşçılarının Hesabını Sorduk, Soracağız, Haklıyız Kazanacağız" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart ve Devrimci Sol bayrağı asıldı

"Bir oğul büyütmelisin, kavgada yiğit..."

12-14 Temmuz '91'de İstanbul ve Ankara'da polis tarafından katledilen 12 Devrimci Sol savaşçısı İstanbul Karacaahmet'te mezarları başında anıldılar.

Anmanın yapılacağı mezarlığın girişi polislerce yoğun bir şekilde tutulurken içeri girenlerin çantaları arandı. Mezarlığa anma için gelen insanlar polis ablukasına rağmen içeri girerek anmayı yaptılar. Şehitlerin mezarları kızıl bantlarla, karanfillerle süslenmişti. TİYAD'lı bir ana şehitlerin mezarlarının başlarında türkü söylüyordu. Anmaya ilk defa gelen öğrenciler şehitlerin mezarlarına büyük bir saygıyla bakıyorlardı. Onların kavgasını, onların mezarlarını sahiplenmenin gururunu yaşıyorlardı. Çevrede bulunan polisler bu coşkun kitleyi anlayamamanın şaşkınlığıyla izlerken, anmaya katılanlar kendine güveni yansıtan rahat tavırlarıyla "Ne yaparsanız yapın, şehitlerimizi sahiplenmemizi engelleyemeyeceksiniz" diyordu adeta. Anmada üzerinde 12 Temmuz şehitlerinin resimlerinin ve Devrimci Sol bayrağının yer aldığı "12 ***Temmuz'un Hesabını Soracağız-Liseli Dev-Genç" ve "12 Temmuz Şehitleri Yolumuzu Aydınlatıyor-Devrimci Mücadelede Sanatçılar" yazılı pankartlar açıldı. Çevredeki polisler bir an paniklediler, korkuyorlardı. Devrimci Sol bayrağıyla kitle anma yapıyordu (!) Bunu engellemek istiyorlardı ama başaramadılar. Anmaya katılan kitlenin sık sık "12 Temmuz'un Hesabını Soracağız" sloganları atarak Devrimci Sol marşını söylemesi bu paniği daha da artırdı ama müdahale etmeyi göze alamadılar. Analar, babalar, "Bir oğul büyütmelisin" türküsünü söylerken çevredeki apartmanların pencerelerinden anmayı seyredenler bu coşkun kalabalığa merak ve saygı karışımı yüzlerle bakıyorlardı. Anma coşkulu bir şekilde "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılarak bitirildi. Anmaya yetişemeyen yaklaşık 100 kişilik bir kitle daha sonra mezarlığa giderek ikinci bir anma yaptı.***

Sevgi Erdoğan

"Her şeye hazırlıklı olmalıyız"

12 Temmuz zor bir süreçti gerçekten. Pek çoğumuzun cezaevlerinde birlikte yaşayıp, mücadelede güzel günler paylaştığı önder yoldaşlarımız, savaşçılarımız katledilmişti. Ama onlar direnişleriyle bu zorluğu kolay aşmamızı sağladılar. Bir devrimcinin teslim olmakla direnmek, başka bir ifadeyle, onursuzca yaşamla onurlu bir ölüm arasında kesin bir tercihe zorlandığı o anda direnmeyi, onurlu olanı tercih ederek son anlarında büyük bir miras bıraktılar bize. Günler zordu, ama devrimci hareketin asla yenilmeyeceğini kanıtlamışlardı son nefeslerinde verdikleri dersle

"Yaşamımızda her şeyle karşılaşacağız. Her şeye hazırlıklı olabilmeliyiz" derdi eşim ve yoldaşım. Ve eklerdi: "Güçlülüğümüz buna hazırlanmada ortaya çıkar."

Hazırdık aslında. Bir savaşın içindeydik. Bu yüzden 12 Temmuz'lar, 17 Nisan'lar bizi etkilese de yenemedi, yıkamadı. Ama ihanetin, alçaklığın, hazır olmadığımız kadar büyüklüğünü de yaşadık.

İhanet tüm değerlerimize saldırarak varlığını sürdürmeye çalışıyordu. Şehitlerimiz üzerine, özel olarak da 12 Temmuz şehitlerimiz üzerine sayısız spekülasyonla insanları etkilemeye çalışıyorlardı. Eşim, yoldaşım da bu spekülasyonların hedeflerinden biriydi. Daha önce düşman yapıyordu bunu. Cezaevi önlerinde, şubelerde eşime ve yoldaşlarıma ilişkin iğrenç karalamalarla, spekülasyonlarla az karşılaşmamıştım. Dün onunla yan yana olanlarını yaptıkları da en az onlarınki kadar iğrençti. Söyle düşünmüştüm o günlerde; "Şehitlerimiz üzerine politika yapmalarına bakılırsa, tükenmişler, yok olmuşlar." Ve yok oldular gerçekten de.

Evet, "Her şeye hazırlıklı olabilmeliyiz."

Bu her şey içinde ihanetler, alçaklıklar, dönekliker var. "İç düşmanımız var.

Bu her şey içinde, oligarşinin demagojileri, provokasyonları ve en vahşi yöntemlerle başvurduğu saldırılar var ve olacaktır da.

Ama bunlar "her şey"in bir yanı.

Bu her şey içinde, devrimci hareketin, halkın umudu olma yolunda attığı büyük adımlar var, bu umuda doğru akan ve kucaklamamızı bekleyen kitleler var.

Bu her şey içinde savaşın güzelliğini, onurunu, halkın adaletinin mutluluğunu yaşamak var. Görevler, paylaşımlar, sorumluluklar var.

12 Temmuz ve onların yerlerini doldurmak... Herhalde her şeyin özü burada.

Bütün sorun yaptıklarımızdan daha fazlasını omuzlayabilmektir.

Daha fazla sorumluluk ve görev üstlenebilmektir. Yani bunun için de daha fazla fedakarlık, çaba gösterebilmektir. 12 Temmuzların öğrettiklerini özümseyebilmektir. İç düşmana karşı mücadeleyi gerçekten bilince çıkarmak, yaşamında tavizsiz uygulayabilmektir.

İşte bunu yapabildiğimizde yerleri boş kalmayacaktır onların.

Hepsi uzun uzun anlatılabilir. Yaşamlarına öylesine çok güzellik, öylesine çok olumluluk sığdırdılar ki... Direnişleriyle, eğiticilikleriyle, sabırları ve kararlılık/arıyla var ettiler bizi. Eksiklikleryle bile öğretmenimiz oldular. Bir teki bile teslim olmazken, zafere doğru açılan kapıların anahtarını verdiler bize.

Onların boşluklarını doldurabilmek için onlardan öğrendiklerimizle yer almalıyız kavganın sıcağında.

İcazetin teslimiyete vardığı nokta: Barolar

Av. Zerrin SARI

İstanbul Barosunun bu yılkı Önel Kurulu yaklaşırken, ülkede bu kadar hukuk ve İnsan hakları İhlalleri yaşanırken, suskunluğa bürünmüş avukat camiası hareketlenmeye başladı.

Bugünkü haliyle gerek İstanbul Barosu gerekse genelde tüm barolar karşımızda utanç abideleri olarak durmaktadırlar. İki yıl gibi bir süredir görev yapan İstanbul Barosu Yönetim Kurulu, bu süre zarfında adeta görmez ve duymaz bir hale bürünmüştür. Yaşanan katliamlar, infazlar, köy yakmalar, göç ettirmeler, kontrgerilla cinayetleri, işten atmalar, en ufak bir hak İstemine karşı yapılan coplu saldırılar görmezden gelinmiş, sessiz kalınmıştır. Siyasi partiler kapatılmış, milletvekillerinin dokunulmazlığı kaldırılmış, gözaltına alınıp tutuklanmış, kısacası hukuk adına hukuk katledilmiş, ancak İstanbul Barosu yine sessiz kalmıştır. Bu durum karşısında "tüm bu yaşananlar acaba 12 bin üyeli bir avukat (hukukçu) kitlesine sahip hukuk kurumunu hiç mi ilgilendirmiyor?" diye düşünüyoruz. İşçî-memur sendikalarının, mahalli-köy derneklerinin, yerel-kültürel derneklerin, meslek odalarının duyarlı davranıp tepki verdiği bu insan hakları ihlalleri direkt hukuku ilgilendirmiyor mu? Bunların tümü bir hukuk katliamı değil de nedir?

Özellikle geri bir bakış açısıyla da olsa tüm bu getirdiklerimizin, yasalarla siyasi iktidarın vesayeti altına alınmış bir meslek örgütünün işleviyle direkt bağlantısı olmadığı söylenebilir. Öyleyse, ilk olarak bir meslek örgütünün meslektaşlarına karşı bir haksızdık yapıldığında, gözaltına alınıp işkenceden geçirilip tutuklandığında onlara sahip çıkması gerekmiyor mu? Başkanlığını bir dönem DGM savcısı Nusret Demiral'-a ağzına geleni söyleyen Turgun Kazan'ın yapağı İstanbul Barosu Yönetim Kurulu, ya DGM'nin hukuk dışı kararlarıyla mahkumiyet cezası almış meslektaşlarının Baro kaydını silerek ya da DGM savcılarına, yaptığı savunma esnasında "aymazlık" ve "sıkılmazlık" kavramlarını kullandığı için meslektaşları hakkında disiplin soruşturması açarak meslektaşlarına nasıl "sahiplendiğini" gösteriyor. Yani DGM'ler devletin yanında İstanbul Barosu'nun "koruması" altına almıyor.

İkinci olarak, hukukçulardan oluşan bir meslek örgütünün bu ülkedeki gerek hazırlık soruşturmasındaki işkencenin, savcıların -özelde DGM- hukukçululuk bağdaşmayan tutumlarının, DGM'nin tamamen hukukdışı karar ve uygulamalarının, asıl olarak da ülkede çıkarılan hukuk dışı anti-demokratik yasal düzenlemeler karşısında ilk tepkiyi veren örgüt olması gerekmiyor mu? Yoksa, İstanbul Barosunun, anti-terör yasası, CMUK'daki ayrımcı anlayış, Polis Vazife ve Selahiyetleri Hakkında Kanun, Kürt halkına yönelik çıkarılan kararnameler, Olağanüstü Hal Yasası vb. yasal düzenlemelerle direkt bir ilgisi yok mu?

Evet, yasal olarak bugün barolar Adalet Bakanlığı'-nın vesayeti altındadır. Bu yasal denetim, yönetime gelen avukatların icazetçi ve teslimiyetçi yönetim anlayışıyla da bütünleşince ortaya görmez-duymaz bir Baro çıkıyor.

Öncelikle Yönetim Kuruluna girecek insanların burjuva politik ihtirasları ve hesapları olmayan, siyasi iktidarla uzlaşma tavrına girmeyip gerekirse çatışmayı göze alan ve yasalardaki her hukuk dışiliğin, nisan hakları ihlalinin direkt kendi örgütünün sorunu olduğu bilinç ve sorumluluğuyla davranan insanlar olması gerekir. Bunun bilinç ve sorumluluğuyla davranan yönetim kurulu ancak Baroları, avukatları demokratik mücadelesini omuzlayan kurumlar haline getirebilirler.

Çiller'in "reform" masalları

Siyasi açmazların içinde sıkışan iktidardan yeni bir manevra daha. Çiller, emperyalizmin de işaretiyle "reform" sözleri etmeye başladı. Çiller demokrasicilik oyununda Kürt halkına yönelik yeni bir sahnenin açılabileceğini vurguluyor.

6 Temmuz günü Paris'e giderken yaptığı açıklamada Çiller şöyle diyordu:

"Özel okullarda Kürtçe öğretim verilmesine ve Kürtçe radyo-TV yayını yapılmasına yeşil ışık yakabiliriz. Ben devlet eliyle neyi yapmayacağımı ilan ediyorum. Yani onun dışındakiler Özgür olmalı. Ve bugün gündemimizde bu tartışma vardır. Bunun için kanunlarda, Anayasa'da değişildik yapmak gerekiyorsa bakılacak." Ve ekliyordu: *"Biz Türkiye'de bütün etnik kökenli insanların kendisini rahat hissetmesini sağlayacak bir ortam oluşturmalıyız. Türkiye'nin ima ettiği şey, etnik köken değildir. Türk vatandaşı denince etnik kökeni ima etmeden, Türkiye'yi coğrafi bölge olarak gören bir anlayışı tartışmalıyız..."*

Hatırlanacağı gibi benzer şeyler Özal döneminde de çokça duyulmuştu... ancak yine hatırlanacağı gibi, bunlar sadece lafta kalmış, Kürt halkının imhasına yönelik politika her geçen gün biraz daha şiddetlenerek devam etmişti.

ANAP, SHP ve RP Çiller'in bu sözlerine tam destek verdiklerini belirtiyorlar. Karayalçın ise, *"Artık Avrupa'yı oyalamamız mümkün değil. Bir şeyler yapmamız gerekiyor"* derken Cindoruk da, *"Batı bizim tümüyle demokrasiye geçmemizi istiyor. Yeniden demokratikleşmeye geçen ülkelere kötü örnek olmaktan kurtulmamızı istiyor"* şeklinde konuşuyor...

Diplomasiye yakın kaynaklardan Engin Güner, şunları belirtiyor: *"Türkiye'nin karşı karşıya olduğu muamele, Romanya ve Bulgaristan'a bile reva görülmüyor. Türkiye* ***kıskaca*** *alınıyor. Gelişmeler, Kürt sorununa* ***uluslararası*** *müdahaleye gidiyor."* (11 Temmuz, 1994, Milliyet, abç)

Hemen hemen aynı tespit Kürt milliyetçi çevrelerinde de yapılıyor. Özgür ülke yazarlarından *M.* Can Yüce *"Sıkışan Rejim ve Cılız, Ancak Umutsuz Arayışlar!"* başlıklı yazısında şunları belirtiyor: *"Devlet* ***dışta*** *tam bir* ***kuşatma*** *durumu yaşıyor. Hemen hemen tüm yöneten sınıf temsilcileri havanın kendi aleyhlerine döndüğünü belirtiyor ve bu konuda kara kara düşünüyorlar...* ***Uluslararası*** *platformlarda eleştiri, kınama ve sembolik de olsa yaptırımlara muhatap oluyorlar..."* (7 Temmuz 1994, Özgür Ülke, abç)

Her iki yaklaşım da Türkiye'nin ya da devletin emperyalizm tarafından sıkıştırıldığını vurguluyor. Sıkıştıran ise "dış" ya da "uluslararası platformlar" olarak niteleniyor...

Gerçekler *ise* hiç de öyle değil. Birincisi, emperyalizm işbirlikçilerini hiçbir zaman "kuşatma, kıskaca alma" anlamında sıkıştırmaz. Oligarşinin politikalarını öz olarak emperyalizm şekillendirmektedir. Bunu emperyalizme bağımlılık ilişkisi belirlemektedir. Ancak emperyalizm oligarşinin politikalarını, idari ve hukuki yapısını kendi istediği, yaşanan kesitte kendi çıkarlarına denk düşen normlara çekmeye çalışmaktadır. Bu noktada, emperyalizm tıpkı diğer yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de demokrasicilik oyununun sahneye konmasını istemektedir. Çünkü "yeni dünya düzeni"nin esenliği için böyle bir oyun gerekmektedir. Bu aynı zamanda emperyalizmle işbirliği içine olan tekelci burjuvazinin de çıkarları gereğidir, Ülkemizde TÜSİAD vb. kurumların son dönemdeki açıklamaları da zaten bu noktadadır. Kısaca, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve emperyalizm, sömürü düzeninin "rahatı" ve "istikrarı" için "reformlar" istemekte ve demokrasicilik oyununun sürdürülmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Kürdistan özelinde ise, işlerin sadece askeri yöntemlerle halledilemeyeceği gerçeğinin bilinmesi vardır.

Oligarşinin baştan sona baskıyla, terörle şekillenen Kürdistan politikası, ekonomik olarak sömürü alanını, pazarı daraltmasıyla, finans kaynaklarının büyük bölümünün yıutmasıyla; siyasi olarak da çözümsüzlükten başka bir sonuç yaratmamasıyla yine dönüp kendini vurmakta, tekelci burjuvaziyi belli açmazlarla karşı karşıya bırakmaktadır. Kaldı ki egemen sınıflar bir yandan da bu kadar uzun süre sürdürülen bir baskı politikasının doğuracağı uzun vadeli sonuçların kaygısını da yaşamaya başlamışlardır. "Reform" ihtiyacı İşte bu noktada gündeme gelmektedir.

Türkiye halklarının sınıfsal ve ulusal kurtuluşunu savunan, bunun için şehitler verenleri ve bunun için silah elde savaşanları hiçbir reform, hiçbir demokrasicilik oyunu ve hiçbir politik-askeri güç yok edemeyecektir...

Öte yandan unutulmamalıdır ki, devletin ideolojik-politik, idari ve hukuki yapısının egemen sınıfların çıkarları dışında bizzat egemenler tarafından değiştirilmesi düşünülemeyeceğine göre "reformlar" en fazla biçimsel birtakım değişikliklerl gündeme getirmekten Öteye geçemeyecekti'. Kaldı ki, bugün oligarşinin bunu dahi başaracak gücü olmadığı net olarak gözler önüne serilmiştir. Oligarşi önce ezip yok etmeyi, sonra da birtakım hak kırıntıları lutfetmeyi amaçlıyor. Ancak ne ekonomik olarak, ne de siyasi olarak böyle bir güce sahip değil.

Evet, bugün gelinen noktada oligarşi askeri saldırılarıyla Kürt küçük burjuva milliyetçi hareketini toplayekün imha edemeyeceğini anlamış durumdadır. Bugün ABD'nin diplomatik temsilcilerinin "sivil ve demokratik çözüm"den söz etmeleri de bununla ilgilidir. Bugünkü askeri saldırılarını ise "sivil" yöntemleri devreye sokana kadar yıpratma, güçsüz düşürme, denetimini artırma amacına yönelik olarak sürdürmektedir. Sözü edilen "sivil çözüm"ün ise hiçbir demokratik yönü yoktur. Çünkü halkların iradesinden bağımsız olarak gündeme getirilen hiçbir "çözüm" demokratik olamaz, göz boyamadan öteye gidemez, sömürü ve baskıyı zayıflatmaz.

Birtakım "reformlar"ın gündem konusu yapılması, esas olarak Kürdistan'ın bağımsız olmasını önlemeyi, Kurt ulusal sorununun denetim altına alınmasını amaçlamaktadır. Bir yandan Kürt halkına yönelik "demokratikleşme" manevraları yapılırken işbirlikçi "Kürt" kimliğinin ve reformizmin güçlendirilmesi öte yandan bağımsızlığı hedfleyen radikal mücadelenin yok edilmesi planlanmaktadır. Onların deyimiyle bir takım göstermelik reformlarla "terör izole edilecektir. Milliyet gazetesi yazarlarından Nur Batur bunu şu şekilde özetlemektedir: *"PKK'yi izole etmek için Başbakan Tansu Çiler'in 'Kürtçe özel öğretim ve Radyo-TV tezi' tartışılmalıdır."* (11 Temmuz 1994, Milliyet)

Göstermelik "reformlarla silahlı mücadele marjinal hale getirilmek, halk güçlerinin altı oyulmak istenmektedir. Oligarşinin bu politikalarda başarılı olabilmesi ise halk güçlerinin mücadelesinin neyi hedeflediğiyle ilgilidir. Halkı devrim hedfene, bağımsızlığa, emperyalizme karşı mücadeleye göre şekillendiren, bunları hedefleyerek savaşı yükselten bir hareketin altını kuşkusuz hiçbir "reform" manevrası oyamayacaktır, böyle bir hareketi hiçbir güç marjinal bir konuma itemeyecektir. Oysa hedfeleri, emperyalizmin ve oligarşinin esneterek gündeme getirebileceği "çözümler" içerisinde kalan küçük burjuva milliyetçi hareketler için bu geçerli değildir. Çünkü hiçbir küçük burjuva milliyetçi hareket emperyalizme karşı tam bağımsızlığı gerçekleştirebilecek bir ideolojik-politik çizgiye sahip olamaz.

Bugün "reformlar"ın gerçekleştirilip gerçekleştirilemeyeceğinden, inandırıcı olup olmamasından çok bu gerçeği görmek önem taşımaktadır. Halk güçleri gerçekten bağımsızlık için mücadele ediyorlarsa, sınıfsal ve ulusal kurtuluşu hedfliyorlarsa, ideolojik-politik çizgilerini bu çerçevede gözden geçirmek durumundadırlar. Silahlı mücadelenin kapsamını, reformlarla ait edilebilecek sınırların ötesine taşımadan halkın kurtuluşunu sağlayamayacaklarını anlamalıdırlar.

Türkiye halklarının sınıfsal ve uluslar kurtuluşunu savunan, bunun için şehitler verenleri ve bunun için silah elde savaşanları hiçbir reform, hiçbir demokrasicilik oyunu ve hiçbir politik-askeri güç yok edemeyecektir...

Devrimci tutsaklar direniyor

İktidarın cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik baskıları ve devrimci tutsakların dirençleri ülkenin dört bir yanındaki cezaevlerinde devam ediyor.

Elbistan Cezaevi'nde Baskılar Sürüyor

Elbistan Cezaevi'nde idarenin tutsaklar üzerindeki keyfi baskılarını protesto için başlatılan süresiz açlık grevine idare ile anlaşma yapılması üzerine 250 tutsak tarafından son verildi. Ancak idareyle varılan anlaşmaya rağmen baskıların sürmesi

üzerine TK P/M L-Hareketi davasından 2, Devrimci Sol davasından 1 ve TİKB davasından 1 tutsak süresiz açlık grevine devam ediyorlar.

Malatya Cezaevi'nde Süresiz Açlık Grevi

Malatya Cezaevinde idare mahkemelerde pankart açıldığı, ABD bayrağı yakıldığı gerekçesiyle 7 Temmuz günü mahkemeye gidecek olan 16 Devrimci Sol tutsağını keyfi bir şekilde aratmak istedi. Cezaevi çıkışında tutsakların ayakkabılarının çıkarttırılarak keyfi ve onur kırıcı bir şekilde aranmak istenmesi üzerine tutsaklar buna izin vermeyerek durumu "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Keyfi Aramalara Son", "Faşist Baskılara Son" sloganlarıyla protesto ettiler. Diğer tutsaklar da sloganlara koğuşlardan katılarak destek verdiler. İdare ile yapılan görüşme sonucunda tutsakların talebi kabul edildi. Mahkemeye çıkan tutsaklar bir dilekçe okuyarak cezaevlerindeki keyfi baskıları protesto ettiler ve ne olursa olsun bu tip davranışlara izin vermeyeceklerini, gerekirse mahkemeye çıkmayacaklarını belirttiler.

Ayrıca Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsaklarının yaptığı bir basın açıklamasında idarenin ve jandarmanın tutuklu yakınlarına, tutukluları muhbirliğe ikna etmeleri için baskı yaptıkları belirtildi. 6 Temmuz günü görüş için geien ailelere bir uzman çavuş tarafından, tahliye olan PKK itirafçısı Mazlum Kartal örnek gösterilerek "eğer sizin yakınlarınız da pişmanlık yasasından yararlanırlarsa çabuk tahliye olurlar" denildi. Aileler bu alçakça teklife tepki gösterince jandarmalar ailelere saldırdılar. O gün ziyarete gelen pek çok aile idarenin keyfi tutumuyla karşılaşarak yakınlarını ziyaret edemediler. Devrimci Sol tutsakları yaptıkları açıklamada "Her türlü faşist uygulamaya karşı direneceğiz" dediler.

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sot tutsakları cezaevlerindeki keyfi baskıları protesto etmek amacıyla 14 Temmuz'dan itibaren süresiz açlık grevine başladılar.

Yozgat Cezaevi: Açlık Grevi 30'lu Günlerde

Yozgat Cezaevi'nde süresiz açlık grevi devam ediyor. Otuzlu günlere ulaşan açlık grevi sonucu Devrimci Sol davasından Hasan Hayri Alp, PKK davasından Bünyamin Altunal, Selahattin Tokmak, Mehmet Taşdemir, Aslan Kayar, Ebutalip Eren, Nimet İgeç, Yusuf Oğuz ve Murat Öztürk, TKP-ML davasından Kazım Ceylan, TKEP davasından Zeki Yaş'ın sağlık durumlarının ciddi olduğu öğrenildi.

Çanakkale Cezaevi'ndeki TKP/ML-TİKKO ve TDKP davası tutsakları 12 Temmuz gününden itibaren Yozgat, Aydın ve Konya Cezaevi'ndeki tutsakların direnişine destek vermek için 3 günlük açlık grevi yaptılar.

Sivas Cezaevi'nde Tutsakların Çağrısı

Sivas Cezaevi'ndeki Devrimci Sol, PKK, TKEP ve TDKP davası tutsakları 6 Temmuz günü bir basın açıklaması yaptılar. İdarenin tutsaklara yönelik olarak ajanlaştırma, pişmanlık yasasını kabul ettirme ve itirafçılığı dayatma uygulamalarını yoğunlaştırdığını belirten devrimci tutsaklar bu durumu protesto ederek 'Tüm devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever kamuoyunu bu Keyfi uygulamalar karşısında duyarlı olmaya çağırıyoruz." dediler.

Tutsakların üzerindeki keyfi baskıları protesto için PKK davasından 8 bayan tutsak 8 Temmuz günü süresiz açlık grevine başladılar.

Nevşehir Cezaevi'nde Tutsaklara Saldtrı

Nevşehir Cezaevi'nde PKK davasından tutuklu bulunan ve idamla yargılanan Turan Demir adlı devrimci tutsak DGM'leri protesto için mahkemelere çıkmadığı bilindiği halde zorla mahkemeye götürüldü. Turan Demir'i mahkemeye götürmek için Cumhuriyet Başsavcısı Metin Yücel'den emir alan jandarma coplarla, kalaslarla ve dipçiklerle tutsakların üzerine saldırdı. Arkadaşlarını vermemek için birbirlerine kenetlenen tutsakların arasından zorla koparılan Turan Demir beyin kanaması tehlikesi geçirdi. Saldırı Cezaevi Savcısı Sedat Özgür ve Cezaevi 1. Müdürü Mehmet Kayı'nın gözetiminde gerçekleşti. Saldırı sırasında Turan Demir'in yanısıra Sabithan Seferoğlu, İsmet İmral, Metin Savaş, Yunus Kala, Nasır Yaşar, Aziz Uçar, Mustafa Bağcı, İhsan Sarı ve Serhat Gölal isimli tutsaklar da yaralandılar. Zorla duruşmaya çıkarılan Turan Demir ifade vermeyerek DGM'leri ve yaşanan saldırıyı protesto etti. Diğer tutsaklar ise Turan Demir mahkemeden dönene kadar sloganlarla ve koğuş kapılarını döverek durumu protesto ettiler.

Saldırıyı kınayan PKK ve Devrimci Sol tutsakları 8 Temmuz'da yaptıkları bir basın açıklamasıyla idarenin keyfi tutumunu ve baskıları kınamak amacıyla 8-9 Temmuz tarihlerinde uyarı amaçlı 2 günlük açlık grevine gideceklerini kamuoyuna duyurdular.

Adana'da Ailelerin Açlık Grevi Sona Erdi

Elbistan Cezaevi'ndeki baskıları kınamak ve devrimci tutsakların direnişine destek vermek için 3 Temmuz günü Adana'da 3 günlük açlık grevine başlayan tutuklu aileleri daha sonra süresiz dönüşümlü açlık grevine devam ettiler.

Tutuklu aileleri 12 Temmuz günü yaptıkları bir basın açıklamasıyla Elbistan Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların taleplerinin idare tarafından kabul edilmesiyle direnişin sona erdiğini, bunun üzerine kendilerinin de açlık grevini bitirdiklerini belirttiler.

Buca Cezaevi'nde Tutsaklar, Süresiz Açlık Grevine Başladılar

Buca Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları 8 Temmuz'da yaptıkları bir basın açıklamasıyla cezaevindeki keyfi baskıları, mahkemeye, hastaneye gidiş gelişlerde tutsaklara pervasızca saldırılmasını protesto için süresiz açlık grevine başladıklarını duyurdular. Tutsaklar eylemlerinin;

- Erzurum, Kayseri, Aydın ceza evlerindeki devrimci tutsakların ta lepleri kabul edilene,
- Mahkeme ve hastane gidiş-gelişlerinde yaşanan jandarma terörü son bulana,
- Uzun süredir çözümlenmeyen bayanlar koğuşu değişikliği halledi linceye dek süreceğini belirttiler.

Buca Cezaevi'nde Direniş Sürüyor

Cezaevi idaresinin koğuşlardaki panoları ve resimleri bahane ederek Devrimci Sol ve TDKP tutsaklarına saldırması ve pek çok tutsağın yaralanması üzerine 1 Temmuz'da Devrimci Sol, TDKP, TDP tutsakları ile PKK davasından bir tutsak süresiz açlık grevine başladılar. Devrimci tutsakların başlattığı direniş sürüyor.

Çankırı Cezaevi'ndeki PKK, TİKB/GK ve TKEP davası tutsakları 6 Temmuz günü başlattıkları açlık grevine 12 Temmuz'da son verdiler.

"Afyon da muhbirliği yaygınlaştıramayacaklar"

İnsanları muhbirliğe zorlayarak onursuzlaştırmaya çalışan polisler bu teklifleri red edilince tehditler savurarak amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Afyon Kocatepe Üniversitesi öğrencisi Hakan Demir de okul idaresiyle işbirliği içinde olan sivil polislerin muhbirlik tekliflerini reddetti.

İktisadi İdari Bilimler Fakültesi 1. Sınıf öğrencisi olan Hakan Demir 30 Mayıs günü Dekan Yardımcısı Mehmet Erkan tarafından odasına çağrıldı ve burada iki polisle görüştürüldü. Adı Cemal olan polis okuldaki olaylar ve arkadaşları hakkında bilgi vermesini istediği Hakan Demir'in muhbirlik teklifini reddetmesi üzerine tehditler savurmaya başladı. Bir dahaki gelişlerinde aynı hoşgörüyü göstermeyeceklerini söyleyen polisler, Hakan Demir'e geleceğiyle oynadığını ve dikkatli davranmasını söyleyerek gözdağı vermeye çalıştılar.

2 Mayıs günü Afyon Cumhuriyet Savcılığına Dekan Yardımcısı ve polisler hakkında suç duyurusunda bulunan Hakan Demir 6 Mayıs günü de bir basın açıklması yaptı. TÖDEF'li öğrenciler ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin de katıldığı basın açıklamasında ihbarcılığın ve muhbirliğin Afyon'da meşrulaştırılmasına izin verilmeyeceği belirtilerek "Demokratik kitle örgütlerini ihbarcılığın teshir edilmesi konusunda duyarlı olmaya çağırıyoruz." denildi.

Pozantı'da halk şenliği

Adana'nın Pozantı ilçesinde yaklaşık 800 kişilik bir katılımla 5 Temmuz günü yapılan şenlik büyük bir coşkuyla geçti.

Sanatçılardan Binay Koça, Cengiz Asal şenliğe türküleriyle katılırken, Yenice Hacı Bektaş Derneği halk oyunları ekibi bir gösteri sundular. Şenliğe katılımın yoğunluğundan ve halkın coşkusundan rahatsız olan Adana polisi bu coşkuyu kırmak için SHP'li belediye başkanını da kullanarak senliğe gönderilen mesajların okunmasını engellemeye çalıştıysa da başarılı olamadı.

Sıvas'ın geleneksel pilav günü

Sıvas Divriği Kültür ve Yardımlaşma Derneği tarafından düzenlenen geleneksel pilav günü 10 Temmuz günü Söğütözü piknik alanında va pildi.

Piknik'te Divriği Kültür Derneği Başkanı Necati Yılmaz bir konuşma yaptı.

Haklar ve Özgürlükler Platformu ise pikniğe "İnfazlara Son" ve üzerinde Pir Sultan Abdal'ın resminin bulunduğu pankartlarla katıldı. Pikniğe Grup Kızıldağ, Şah Turna, Kul Hasan ve kızı Gülperi, Zeynep Karababa, Aziz Kızıltuğ, Hüseyin Yıldız ve Grup Özgürlük Türküsü türküleriyle katıldılar. Divriği Kültür Derneği Semah Ekibi ve İmranlı Kültür ve Yardımlaşma Derneği de pikniğe katılanlara oyunlar sergilediler. Dinletiler arasında şiirler ve çeşitli kurumlar tarafından gönderilen mesajlar okunurken sık sık "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" vb. sloganlar atıldı.

Piknik alanına asılan Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun pankarta polis tarafından zorla indirildi. Piknik alanından ayrılan Grup Özgürlük Türküsü elemanlarından Hülya Şenol, İlkay Şal, Mehmet Dursun, Av. Zeynep Fırat ve Hasan İsimli bir kişi polis tarafından gözaltına alınarak hiçbir gerekçe gösterilmeden Çiftlik Karakolu'na götürüldüler. Gözaltına alınanlar 4 saat sonra serbest bırakıldılar.

"Biz sustuk ama yine konuşan sadece biz varız"

1955'te İstanbul'da doğan Arslan Tayfun Özkök Kabataş Erkek Lisesi mezunudur İDMMA (şimdiki adıyla Yıldız Üniversitesi) öğrenciliği yıllarında, aynı akademinin öğrenci derneği DEMAKD'ta yöneticilik yaptı. Milli kürekçilik yaşamının amatör uğraş alanındaki bir özelliğidir. Devrimci olmak ise özyaşamını özetliyor. Ki bu özet tanım, aynı meslekten diğer yoldaşları gibi, ülkemiz tarihine damgasını vuran devrimci mücedelenin olanca genişliği ve zenginliğini de içinde taşıyor kuskusuz. Arslan Tayfun Özkök Devrimci Sol davasında yargılandı. Yıllarca idam hükümlüsü olarak cezaevlerinde yattı Devrimci hareketin 1964'teki Olum Orucu eyleminde birinci ekipte yer aldı. Temmuz 1990'da bir özgürlük eylemiyle yenidon sıcak mücadelenin içine döndü.

Özgür Ülke için hazırlanan ancak yayınlanmayan bir röportaj

Devrimci Sol adına Arsları Tayfun Özkök'ün sorulara yanıt verdiği bu röportaj. Özgür Ülke gazetesinde yayınlanmak üzere hazırlanan "Türkiye Solu" başlıklı bir dizinin parçası olarak yapıldı. Diziyi hazırlayan Vehbi Ersan, soruları da kendisi belirleyerek, değişik siyasi çevre ve kişilerden görüş almıştı. Dizi röportajın, cevapların alınmasının ardından 15 gün sonra yayınlanacağı, hiçbir sansüre tabi tutulmayacağı belirtilmişti. Röportaj aylarca oyalandı. Sorulduğunda da, Özgür Ülke yetkilileri kah sayfa sınırlamalarıyla, kah "Üç-dört günü geçen diziler yapmama kararımız var. O yüzden sayfa sınırlaması yapmak zorundayız", "tartışıyoruz, değerlendiriyoruz" vb. cevaplar verip oyaladılar. Oysa, röportaj yapılmadan önce tüm koşullar, biçimler belirlenmişti. Ortada her şeyden önce röportajın muhataplarına karşı saygısızlık ve ciddiyetsizlik, emeğe değer vermeme vardı. Dürüst gazetecilik yapılmamıştı. Röportajın akıbetinin konuşulduğu bir noktada, son olarak gerek gazete yetkililerinin, gerekse de dizinin hazırlayıcısının darbeci ihanet çetesinin cevap vermesi gibi bir duruma ilişkin aldıkları tutarsız, belirsiz tutum üzerine de, röportajı geri çekildi. (Bu konuda başta dizinin hazırlayıcısı tarafından böyle bir cevabın kesin olarak yayınlanmayacağı söylenmişti.)

Gazetemize bu ön açıklamayla birlikte postay la gönderilen röportajı, yaşanılan sürecin değerlendirmesine ışık tutacağı düşüncesi ile, soru ve cevaplarına dokunmadan biz yayınlamaya karar verdik.

12 Eylül cuntası geldiğinde Türkiye solu hazırlıklı mıydı? Bugünden bakıldığında cunta döneminde neler yapılabilirdi?

12 Eylül'e hazırlanmak savaşa hazırlanmaktı. Türkiye solunun savaşmak diye bir derdi olmadığından hazırlanması da mümkün değildi. Sol'un ideolojisi, siyasal perspektifi, ruh hali bundan çok uzaktı. Bu nedenle sol, 12 Eylül'ün ayak sesleri duyulmadan "geri çekilme" taktiği adı altında yurtdışına kaçma ve savaş alanını terk etmenin teorisini yapmaya başladı.

Biz ise, genç bir hareket olmamıza rağmen, bütün gücümüzle savaşarak ve savaşı yükselterek, bu sürece hazırlanmaya çalıştık. Bunu ne denli başarabildiğimiz ayrı bir tartışma konusudur. Ama gerekli olan buydu.

Bu hazırlık sürecimiz Devrimci Yol'dan ayrılıkla başlar.

Böyle bir hazırlık ideolojik birliği olan bağımsız ve merkezi bir örgüt olmadan olanaksızdı. Bu perspektiften hareketle '78'de Devrimci Yol'dan ayrıldık. Gençliğimize, tecrübesizliğimize ve amatörlüğümüze karşın savaşı hızla yükselterek, savaşarak öğrenmeye ve örgütlenmeye başladık.

Kısa sürede şehirlerde ivme kazanan silahlı mücadeleyi kırlara taşıdık. Kır gerillasında adımlar atarak, deneyler kazanmaya başladık.

Gün Sazak'ın cezalandırılması sivil faşist harekete vurulan son darbelerdendi.

Sivil faşist hareketin arenadan çekilmesi, resmi faşist terörün belirleyici hale gelmesiyle, ona yöneldik İşkencecileri cezalandırdık. Karakollara saldırılar düzenledik. Nihat Erim'i cezalandırarak, yeni cunta hazırlıkları içinde olanlara etkili bir mesaj verdik.

Bütün yetersizliğine karşın aynı süreçte kır gerillamız da eylemlilik sürecimize dahil olmaya başladı. Dersim'in Pertek İlçesi Dere Nahiyesi Jandarma Karakolu'nu basarak silahsızlandırdık, direnmek isteyen bir eri cezalandırdık.

Sadece silahlı mücadelede değil, mücadelenin her alanında vardık. Ön binlerle ölçülen kitlesel eylemler, grevler, toprak işgalleri gerçekleştirdik. Pahalılık ve zamlara karşı İstanbul esnafına yaptığımız çağrı ile tüm İstanbul'da hayatı durduracak boyutta etkili ve büyük kitlesel eylemleri başarıyla gerçekleştirdik.

Biz bunları yaparken, sol "provokasyon" edebiyatına sarılıyordu. Yani sadece savaşmamakla kalmıyor, savaşan genç Devrimci Sol'u engellemek onu yok etmek için elinden geleni yapıyordu. Bir başka ifadeyle 12 Eylül'e hazırlanmak diye bir dertleri olmadığı gibi, hazırlananları da engelliyorlardı.

Savaşı yükseltmemiz ve kitlesel faaliyetlerimiz halkı da faşist baskılara karşı daha çaplı direnişlere hazırlıyordu. Eylemlerimiz halkta geniş yankı ve sempati oluşturuyordu. Örneğin, bugünden bakıldığında basit gibi görünen Dere Nahiyesi Jandarma Karakolu baskını, o günün şartlarında halk ve oligarşi üzerinde derin etkiler yaratmıştı. Bu eylem, 1938 Dersim isyanından sonra Kürt halkı adına gerçekleştirilen ilk başkaldırıydı.

12 Eylül geldiğinde kimi ciddi açmazlarımız ve eksiklerimiz vardı. Bunları biliyorduk. Çok yoğun deşifrasyona uğramıştık. Yeraltı kültürü henüz kendi evrimi içinde yeterince içselleşmemişti. Savaşı sürekli kılabilecek, gerektiğinde geri çekilebilecek, yeniden toparlanıp saldıracak bir cephe gerisinden yoksunduk. Ama bunlara karşın savaş tereddüte, duraksamaya yer bırakmıyordu. Bu, savaşın temel yasasıydı. Ve herkesin savaş arenasını terk ettiği bir ortamda, genç Devrimci Sol tek başına savaş arenasındaydı.

Cuntaya karşı savaşın daha ilk ayında bir Merkez Komite üyemiz, bir kısım ileri kadromuz ve önderimiz tutsak düştü. Ama durmadık. Savaşı yeniden örgütlemede ısrarlı olduk. Dışında güç yitirdiğimiz koşullarda, cezaevleri direnişlerinde ön plana çıktık. Üç yoldaşımızı Ölüm Orucunda şehit verdik.

Bugünden bakıldığında "neler yapılabilirdi?" sorusuna, yine savaşmak gerekirdi diyoruz. Savaşı daha da yükselterek hazırlanmalıydık. Savaşa daha erken, daha kararlı girmeliydik. Ülkemizde faşizme ve onun bir görünümü olan cuntalara karşı ne yaşamda kalmanın, ne de zafer kazanmanın başka yolu yoktur... Teslimiyeti ve kaçışı seçenler için ise, hiç değilse teslim olmamalıydılar, hiç değilse kaçmamalıydılar diyoruz.

Türkiye solu, sizce 12 Eylül yenilgisinin yeterli bir muhasebesini yaptı mı?

Böyle bir solun 12 Eylül muhasebesini yapabilecek yetenekte olmadığı açıktır. Sol 12 Eylül'ün muhasebe-sini yapmak bir yana, onun ideolojik etkisi altına girmiştir.

Bu açıdan sadece PKK bu genel tablonun dışındadır. Pratiği ile bu sürecin özeleştirisini yaptığı açıktır. Ancak, hatalarını açık yürekliilikle kabul etmemesi, teorik-siyasi çözümlemelerini yaparak bilince çıkarmaması, bugünkü açmazlarında önemli pay sahibidir. 12 Eylül'ün ayak sesleri gelirken, PKK'nın yurtdışına kaçmasını "başarılı bir geri çekilme taktiği" olarak nitelemesi, belki O'nun gururunu kurtarabilir ama hiç de yararlı bir şey değildir.

Hareketimiz 12 Eylül muhasebesini direniş yıllarında yapmıştır. '83 Değerlendirmesi, '86'daki geri çekilme taktiği ve '89 atılımı ile yapmıştır. Ve bugün bizim için artık 12 Eylül muhasebesinin öğretici yanı kalmamıştır. Biz geleceğimizi çok daha ağır baskı ve terör koşullarında yarattığımız bugünkü savaşın muhasebesi üzerine yükseltmeye çalışıyoruz. Bugün ülkemizde 12 Eylül'le kıyaslanmayacak oranda baskı ve terör vardır. Dünya şartları o güne göre çok daha olumsuzdur. Ama haretketimiz PKK dışında yine savaş arenasında yalnızdır. Kimi sol yapıların silahlı güç oluşturma çabaları söz konusudur. Ama bu çabalar kendine güvensiz ve zayıftır. Doğru bir strateji, deney ve teorübeden yoksundur. Bunlara tavsiyemiz silahla oynanma-

Her süreçte yalpalamadan ilerlemek, sağa-sola savrulmamak, herkese ve her şeye rağmen doğru bildiğini savunmak ve uygulamak ancak ideolojik sağlamlıkla mümkündür. Biz ideolojimizden aldığımız güç ve güvenle bu durumun takipçisi olduk... Bu anlamda bizim açımızdan geçmişle bugün arasında değişen bir şey yoktur. Dün ne dedik, neyi savunduysak, bugün de onu diyor, onu savunuyoruz. Ve hayat savunduklarımızı harfiyen doğrulamıştır. Bu nedenle tek fark şöyle konulabilir: Bugün düne göre daha güvenliyiz. İdeolojimize, politikalarımıza ve kendimize daha çok güveniyoruz. Yani daha güçlüyüz. Gelceğe daha büyük umutlarla bakıyoruz...

yacağıdır. Ya yüksek bir Kararlılıkla savaşacaksın, ya da savaş kendisiyle oyun oynanamayacağını öğretecektir.

Türkiye solunda geçmişten bugüne değişen ve değişmeyen şeyler nelerdir?

Türkiye solu her dönem yeni arayışlar içinde olmuştur. O'nun gelişimini takip etmek bile güçtür. Bu, kimliksizliğin, ideotojik politik zayıflığın, bir başka deyişle aydın karakterinin ürünüdür. Bünyesel olarak zayıf olan bu sol, dış etkenlere son derece açıktır. Onda küçük burjuva aydın karakterinin her boyutunu bulabilirsiniz. Örneğin bugün bir savaş sürüyor ve bu savaşla solun önemli bir bölümü, en keskini barış savunucusudur. Barışçıl mücadele, parlamenter mücadele, seçim çalışmaları vb. gibi akıl almaz politikalar izleniyor. Hatta kimi kaçaklar Avrupa'dan barışçıl mücadele vermek (!) adına geri dönüyor. Bu gibilere güler misin, ağlar mısın demekten kendimizi alamıyoruz.

Yine o, gün gelir Gramschi'cidir, gün gelir sivil toplumcudur, Gorbaçov'cudur, demokrattır, hümanisttir... Ama bir türlü Marksizm-Leninizme ve savaş gerçeğine yanaşmamaktadır.

En önemli etkenlerden biri SSCB, ÇKP ve AEP yanlılarının, bu ülkelerdeki gelişmelerle boşlukta kalmalarıdır. Bunların taklitçilerinin önemli kesimi, onlarla birlikte teslim olurken, bir kısmı ise uzun süre şaşkınlığını üzerinden atamamış, ayakta kalma mücadelesi vermiştir. Bunlar şimdilik bu boşluğu suni şeylerle doldurmaya çalışsalar da, ideolojik zayıflıkları hala sürmektedir. Bu durum dünyada olduğu gibi, silahlı mücadele yürüten örgütler üzerinde de önemli etkilerde bulunmuştur. Kendi özgücüne güvenmeyen, ideolojik sağlamlığı olmayan, çoğunlukla milliyetçi çizgiler izleyen hareketlerde, silahlı mücadeleden uzaklaşma, uzlaşma eğilimleri baş göstermiştir. Ülkemizde, Kürt milliyetçilerini bu kategoriye dahil edebiliriz. Bu kadar açık bir savrulmaya uğramasa da, bugünkü açmazlarında bu gelişmelerin etkisi büyüktür. Öyle ki, Gorbaçov'culuğun revaçta olduğu dönem, Ali Fırat adına yayınlanan kimi yazılarda tam bir kafa karışıklığı, sosyalizm adına sosyal demokrasiyi savunma, sosyal demokrasiyi yüceltme, burjuvazinin kendini yenileyebileceğini ispat vb. çabalar çok dikkat çekictdir. Kürt milliyetçileri bu savrulma içinde giderek emperyalizmin "yeni dünya düzeni" demagojisinin etki sahasına girmiş, silahlı mücadeleyi adeta reformlar uğruna mücadele hedefine çekmiştir. Yıllardır izlediği uzlaşma çizgisi ve çabası bunun göstergesidir. Bu çok tehlikeli bir yoldur, dünyada hiç kimse bunun yararını görmemiştir.

Yine emperyalist medya bu dönem sol üzerinde önemli ölçüde etkide bulunmuştur. Romanya, Körfez krizi vb. konulardaki tavır alışlar ya da tavırsızlıklar bunun en açık örnekleridir.

Bugün dünya tablosu değişmeye başlamıştır. Düşüş yeniden yükselişe geçmiştir. Bunun ülkemizde de yeni gelişme ve yönelimler yaratması mümkündür. Dileğimiz bunun olumlu yönde olması ve solun bütün bu süreçlerden köklü sonuçlar çıkarabilmeğidir.

Her süreçte yalpalamadan ilerlemek, sağa-sola savrulmamak herkese ve her şeye rağmen doğru bildiğini savunmak ve uygulamak ancak ideolojik sağlamlıkla mümkündür. Biz ideolojimizden aldığımız güç ve güvenle bu durumun takipçisi olduk... Bu anlamda bizim açımızdan geçmişle bugün arasında değişen bir şey yoktur. Dün ne dedik, neyi savunduysak, bugün de onu diyor, onu savunuyoruz. Ve hayat savunduklarımızı harfiyen doğrulamıştır. Bu nedenle tek fark şöyle konulabilir: Bugün düne göre daha güvenliyiz. İdeolojimize, politikalarımıza ve kendimize daha çok güveniyoruz. Yani daha güçlüyüz. Geleceğe daha büyük umutlarla bakıyoruz... Tek dileğimiz dostlarımızın bu durumdan dersler çıkarmasıdır.

1987 yılından itibaren sol ve toplumsal muhalefet bir yükseliş gösterdi. Binlerce isçi, memur, öğrenci çok ciddi eylemlilikler gösterdiler. Türkiye solu da bu sırada yeniden toparlandı, büyüdü. '91'den sonra bir düşüş yasandı. Bu düşüşle birlikte sol da zayıfladı. Gelen insanlar aradıklarını mı bulamadılar, devrimciler bazı yanlışlar mı yaptılar, yoksa bu durum bütün devrimlerde görülen klasik kitle mücadelesinin alçalış-yükselişinden mi kaynaklandı? Bu dönemin yeterince değerlendirildiğini düşünüyor musunuz?

Sorularınızda bir karamsarlık havası hakim. Karamsarlık yanlış değerlendime sonucu ortaya çıkıyor. Kitle hareketlerinin küçük yükseliş ve alçalışlarından etkilenen, onun ötesinde asıl olanı, siyasal gelişmeleri ve boyutlarını kitle hareketlerinin niteliğini görmeyen aydın dargörüşlülüğünü yansıtıyor.

'86 ve sonrasındaki kitle eylemlerinin tamamen kendiliğinden olduğu açıktır. Bu tür alçalış ve yükselişler bizim gibi ülkelerde siyasal gelişmeler üzerinde belli etkilerde bulunsa da bunu abartmamak gerekir. Esas olan iktidar alternatifi devrimci silahlı mücadele sonucu gelişen kitle hareketleridir. Anlamlı olan budur. Silahlı mücadelenin etkileyip saflaştırdığı kitleyle, ekonomik-demokratik talepler için kendiliğinden safiaşan kitle nitelik olarak birbirinden çok farklıdır.

Silahlı mücadele kitlelerde içten içe iktidar bilincini geliştirip, daha güçlü ve nitelikli kitle hareketleri yaratırken, var olan ekonomik-demokratik talepli, kendiliğinden, burjuva muhalefeti sınırlarını aşmayan kitle hareketlerinde tedrici bir gerileme yaratır. Devrimcilik adına bu zeminde örgütlenmeye çalışan yapıları da tasfiye ederek arenadan temizler, bu da görüntüde bir gerileme yaratır. Bir başka gerçek ise, silahlı mücadelenin yarattığı kitle potansiyelinin kendini hemen açığa vurmaması, belli bir zaman sonra patlamalar şeklinde ortaya çıkmasıdır. Bütün dünyada ve ülkemizde defalarca kanıtlanan bu gerçek, silahlı mücadele karşıtlarına, silahlı mücadeleyi Narodnizm olarak görenlere karamsarlık edebiyatları yapmaları, silahlı mücadeleye saldırmaları için geçici de olsa zemin sunar. "Silahlı mücadele başladı, kitle hareketleri düştü, o halde silahlı mücadele yanlıştır" sözü bunların ağzından düşmeyen, devrimci harekete karşı kullandıkları tek siyasal kozdur. 12 Martta THKP-C silahlı mücadeleyi yükselttiğinde bu temelde çok yoğun saldırılarla karşılaşmıştır. Ama THKP-C'nin kısa süreli silahlı mücadele ile yarattığı çok büyük kitle potansiyeli, ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde tarihi bir çağ açmıştır. Bu potansiyelin tüm silahlı hareketleri etkilediği, hatta diğer solun varlık nedeni olduğu inkar edilemez. 12 Eylül öncesi hareketimiz açısından da bu böyle olmuştur. Yükseltilen silahlı mücadele genç Devrimci Sol'u geliştirip güçlendirirken, ülkemiz topraklarına sökülmez bir şekilde kök salmasına neden olurken, o güne kadar kitleselliği ile çok övünenler hareket edemez hale düşmüş, kaçmaktan başka yol bulamamışlardır. Bugünkü durum da bu çerçevede değerlendirilmelidir. '89'dan sonra silahlı mücadele ile iktidar alternatifi bir sürece girilmesi, zayıf, kendiliğinden kitle hareketlerinde geçici bir gerileme yaratırken, çok daha nitelikli bir kitle hareketi geliştirmeye başlamış, ekonomik-politik kriz derinleşmiştir. Bu süreç bugün yoğunlaşarak devam etmektedir.

Bu açıdan değerlendirildiğinde, ne '86 sonrası yükselişin solu etkili bir muhalefet haline getirdiği, ne de '91'den sonra bir düşüş olduğu söylenebilir.

'86'dan sonraki yükseliş, kitlelerin 12 Eylül yıllarında uzun süren suskunluktan sonra bir silkinişe geçmesidir. Ancak ekonomik taleplerin ötesine geçmeyen, siyasetten ve örgütlenmekten uzak, dolayısıyla güçsüz bir kitlesellik söz konusudur. Devrimci mücadele tarafından koşullanmamıştır. Oligarşinin icazet sınırlarını aşabilecek durumda değildir. Bir anlamıyla oligarşi, o süreçte kendi iç çelişkileri nedeniyle birtakım nefes boruları açmak zorundaydı ve kitleler bundan yararlanmıştır.

Sol'un bu yükselişten güç aldığı ve toparlanıp etkili bir muhalefet odağı haline geldiği tespiti ise yanlıştır. İçten bir gözlemle böyle tespitler yapılamaz. O yıllar Sol'un dizleri üzerinde doğrulmayı bile beceremediği yıllardır. Biz ise, '85'te ricat karan almıştık ve bunu henüz uygulamaya sokmuştuk. Yani sizin yükseliş dediğiniz dönemde biz geri çekilmiştik. Kuşkusuz bu kitle hareketlerine karşı duyarsız kaldığımız anlamına gelmiyor. Gücümüz oranında kitlelerin ekonomik-demokratik talepli mücadelesi içinde yer alarak onlarla bağ kurmaya çalışırken, bir yandan da yer yer silahlı eylemlerimizle kitleleri etkilemeye çalışıyorduk. Kitleler bu yükselişten iştahı kabararak hızla dergi büroları açıp, onlara lafla öncülük yapmaya çalışanlara kulak asmazken, ricat taktiği izlediğimiz halde, onlara pratikte önderlik etmeye çalışan hareketimiz saflarında kısmen de olsa toparlanmaya başladı. '89'da bu kitlesel gelişmeyi radikal bir çizgiye doğru çekmeyi başardık, kitlelerle bağlarımız daha da güçlendi. Kitleselliğimizin nitelikli bir zeminde esas yükselişi '90 sonrası başlamıştır.

1990'da ricattan çıkarak, silahlı mücadelede, politikada, taktiklerde, kitlesel eylemlerde her açıdan atılıma geçtik. Kitleler çok geniş ölçüde, devrimci örgütümüzün sloganlarını benimsemeye başladı. "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" sloganı tüm kitlelere mal oldu. 3 Ocak genel grevi, gençliğin 6 Kasım boykotları gibi büyük kitlesel eylemliliklere öncülük ettik. Birçok grev, boykot gibi kitlesel eylemli-

12 Eylül öncesi hareketimiz açısından da bu böyle olmuştur. Yükseltilen silahlı mücadele genç Devrimci Sol'u geliştirip güçlendirirken, ülkemiz topraklarına sökülmez bir şekilde kök salmasına neden olurken o güne kadar kitleselliği ile çok övünenler hareket edemez hale düşmüş, kaçmaktan başka yol bulamamışlardır. Bugünkü durum da bu çerçevede değerlendirilmelidir.

likler örgütledik. Körfez krizi döneminde, neredeyse tüm dünya susmuşken, geniş çaplı silahlı ve silahsız eylemlerimizde büyük etkiler yarattık. Tüm anti-emperyalistleri, yurtseverleri hatta İslamcıları harekete geçirmekte başarılı olduk. Giderek kitlesel eylemlerde sayılarımız ve kitlelerle daha sağlam bağ kurma olanakları doğdu. Örgütlenmemiz Anadolu'ya, kırlara kadar yayıldı. Bu gelişme özellikle '92'de yaşadığımız ihanet nedeniyle tedricen gerilese de, esasen bugüne kadar sürdü. Dolayısıyla, '91'den sonra kitlesellikte düşüş ve solun etkisiz bir muhalefet odağı haline geldiği şeklindeki tespitiniz de yanlıştır. Gerçekler bunun aksini gösterir. '91'de kendiliğinden kitle eylemlerinde ve genel solun kitlesselliğinde bir düşüş olduğu doğrudur. Ancak devrimci hareketimiz aksi bir gelişim göstermiş ve çok etkili bir muhalefet odağı konumuna yükselmiştir. Daha sonraki sorularınızda, bu durumu sizin de tespit ettiğiniz açıktır. '90'dan itibaren yükseltttiğimiz silahlı mücadele, oligarşiyi ciddi açmazlarla karşı karşıya bırakmış, kitlelerde umut olmuş, oligarşi atacağı her adımda, silahlı devrimci muhalefetimizi ciddi bir tarzda hesaba katmak zorunda kalmıştır.

Önümüzdeki süreç daha güçlü, daha radikal ve daha siyasal kitle kabarmalarına gebedir. Hatta ülkemiz devrime gebedir. Devrimci hareketimiz ise buna öncülük edecek güç ve kapasiteye her zamankinden daha çok sahiptir. Bu nedenle karamsar olmanın hiç gereği yoktur. Biz geleceğe çok büyük umutlarla bakıyoruz. Bugüne kadar hayat bizi yanıltmamıştır, YİNE YANILTMAYACAKTIR.

'87-'92 sürecinde Devrimci Sol, gerek kitleselleşme, gerekse de silahlı eylemler yönünden özellikle büyük şehirlerde diğer soldan ayrı bir özellik gösterdi. Denebilir ki, sürecin en belirgin gelişen hareketiydi. '92 sonrası ise Devrimci Sol'da gözle görülür bir düşüş yaşanmaya başladı; bunun nedenleri nedir?

Yine yanılgılı bir soru. Esasında size bu soruyu sordurtan gerçekler değildir. Bir buçuk yıl önce yaşadığımız ihanettir. Gerçekler yukarıda belirttiğimiz gibi tamamen farklıdır.

Biz bunun yerine şöyle bir soru yöneltmenizi isterdik: Bu gelişme rağmen 13 Eylül 1992'de yaşadığınız ihanet nasıl ortaya çıktı? Nasıl ve neden herkes size karşı birleşti? Siz tüm dünyaya karşı nasıl savaştınız? Ve bu süreçten kazanımlarla çıkmayı nasıl başardınız?

Sorunun bu biçimi bugün herkes açısından daha öğretici olurdu.

13 Eylül 1992'de üç-beş kontrgerillacı ırz düşmanı, Önderimizi tutsak edip, hareketimizi ele geçirmeye çalıştı. Oportünizmden, oligarşi ve emperyalizme kadar tüm dünya karşımızda birleşti. Adeta kimileri zil takıp oynadı, kimileri kına yaktı. Sadece Türkiye'de değil, Ortadoğu'dan Avrupa'ya kadar ilgi odağı oldık. Herkes büyük bir iştahla cenazemizi kaldırmaya hazırlanıyordu. CIA bütün bu gelişmeleri özel inceleme konusu olarak ele aldı.

Darbeci kontrgerilla çetesi bütün örgütlenmelerimizi deşifre etmiş, silahlarımızı, cephanemizi, örgütsel sırlarımızı ve maddi olanaklarımızı gasp etmiş, devrimimizin ve devrimci örgütümüzün geleceği üzerinde tepmiyordu. Onlarca şehit ve tutsak verdik. Çok değerli yoldaşlarımızı bu ortamda kaybettik. Ama nedense bütün sol onları destekliyor, sırtlarını sıvazlıyor, alkışlıyor ve her türlü yardımı yapıyordu. Çok öğretici bir süreçtir.

Anti-emperyalist, anti-faşist, yurtsever olmak kaydıyla kim olursa otsun, böylesi bir ihanetle karşı karşıya kalanlar, bize karşı bu denli düşmanca tavır alsalar da her zaman bizim dost elimizi yanlarında göreceklerdir. Utanırlar mı, sıkılırlar mı bilemeyiz... Ama biz devrimciyiz. Ülkemizde devrim yapmak için varız. Tavrımızı belirleyen, basit günlük, dar çıkarlar değil, devrimin çıkarlarıdır, bundan böyle de öyle olacaktır.

Darbeci kontra çetesi bugün her şeyiyle bitmiştir. Üç-beş irz düşmanı olarak kalmışlardır ve her taraflarından pisiik akmaktadır. Söylediklerimizin hepsi hariyen doğrulanmıştır. Bunu kimi dostlarımıza çok anlattık ama anlamak istemeyenlere gerçeği anlatmak imkansızdır. Onların anlamadığı bir şey daha var: Bizi hiç kimsenin yok edemeyeceği... Devrimci Sol'un tarihini ve Devrimci Sol gerçeğini bilmeyenler, tanımayanlar ne yazık ki böyle bir ham hayale kapıldılar.

Yine yanıldılar. Biz çok yalnız kaldık. Büyük kavgaları hep yalnız göğüsledik. Ama sonunda kazanan biz olduk. Yine kazanacağımıza inancımız sonsuzdu. Bu inançla tüm dünya karşımızda birleşmiş olsa da amansız ve tavizsiz bir kavgaya tutuştuk... Sonucu herkes biliyor.

Bugün suskunuz. Bu suskunluğumuz kimseyi yanıltmasın. Sizleri de yanıltmışa benziyor. Suskunluğumuzun böyle yorumlanacağını biliyorduk. Buna karşın bilinçli olarak tercih ettik. Daha da susacağız. Siyaset sanatı neyi gerektiriyorsa öyle davranacağız.

Evet, bugün suskunuz. Ama konuşan başka kimseyi de göremiyoruz. Yani biz susarsak, Türkiye susuyor. Çok çarpıcı bir gerçektir bu, çok büyük bir güçtür... Söyle diyebiliriz: Biz sustuk ama yine konuşan sadece biz varız. Bugün dışımızda konuşan kim var? Tek bir örnek gösterilemez. Demokratik faaliyetlerimiz, çeşitli etkinliklerimiz, kitlesel gösterilerimiz ve bir dizi diğer çalışmalarımızla yine konuşan biziz. O halde şimdi tekrar sorunuza donelim. Su nasıl düşüştür? Bunun düşüş değil gelişme olduğu açıktır. Tastamam güç göstersidir.

En basitinden biz, '92'ye kadar şehir gerillasında belli gelişmeler kaydet sek de henüz yaygınlaşmamış, kırda ise yaşam kavgası veriyor durumdaydık. Bugün kırlarda, şehirlerde, tüm Anadolu'da silahlı ve silahsız güçlerimizle hayatın her alanında varız ve kok salmış durumdayız. Köklerimiz çok derinlerdedir. Kimse onu sökemez. Kimse bunu başaramaz. Sizin düşüş dediğiniz bu ise, bu nasıl düşüştür? İsteklerimizi gerçeklerin yerine koymayalım.

Bugün suskunuz. Bu suskunluğumuz kimseyi yanıltmasın. Sizleri de yanıltmışa benziyor. Suskunluğumuzun böyle yorumlanacağını biliyorduk. Buna karşın bilinçli olarak tercih ettik. Daha da susacağız. Siyaset sanatı neyi gerektiriyorsa öyle davranacağız. Evet, bugün suskunuz. Ama konuşan başka kimseyi de göremiyoruz. Yani biz susarsak, Türkiye susuyor. Çok çarpıcı bir gerçektir bu. çok büyük bir güçtür...

SSCB'nin dağılmasını geleceğin devrimi ve sosyalizmi açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Dağılıştan Önceki sosyalizm hakkındaki düşüncelerinizle -teorik anlamda değil, pratik ve somut uygulama anlamında- bugünkü düşünceleriniz arasında fark bulunuyor mu; bulunuyorsa bunlar neler?

SSCB ve "sosyalist" bloka dahil diğer ülkelerde "sosyalizmin" yıkılmasıyla ortaya çıkan dağılma, dünya devrimci hareketleri açısından önemli bir kayıptır. Revizyonist tarzda, yanlış politikalar temelinde de olsa, emperyalizmle kurulan dengeler birçok devrimci, yurtsever harekete yaşam şansı tanıyor ve bu bir avantaj yaratıyor du. Umudunu tamamen bu dengeye bağlayanlar, bu gelişme ile birlikte hızla gerilemiş, kimileri tamamen teslim olurken, kimileri uzlaşma yoluna girmişlerdir. Dolayısıyla dünya devrimci hareketi geçici de olsa, güç kaybına uğramıştır. Emperyalizm görüntüde dünyaya egemen olmuş, hala sosyalist kalan ülkelere, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine topyekün saldırarak, bu imajı güçlen dirmeye çalışmıştır.

Ancak tüm bunlar geçicidir. Emperyalizm yapısal olan krizine çözüm bulamaz. Çelişkileri günden güne derinleşmekte, bocalamaktta, yeni yeni açmazlara düşmekten kurtulamamaktadır. Bugün, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri kendi özgüçlerine güven temelinde, yani daha sağlam temellerde yeniden yükselişe geçmiştir. Yıkılan, dağıtılan "sosyalist" ülkelerde halk, kapitalizmin vahşi yüzünü görmüş, şaşkınlığa uğramış, eksik ve olumsuzluklanıyla da olsa yeniden sosyalizme yönelmiştir. Yanı tablo, yeniden olumluluğa doğru evrilmeye başlamıştır. Bu tablonun yakın dönemde somut olarak nasıl şekilleneceği bilinemez. Ancak gerçek şudur ki, olumluluğa doğru gidiş her gün artarak ya da eksilerek devam edecektir.

Örgütümüzün SSCB'nin dağılmasından önceki görüşleriyle sonraki görüşleri arasında bir fark yoktur. Biz, Gorbaçov'culuk rüzgarlarının herkesi derinden etkilediği süreçte bile büyük bir özgüvenle gerçekleri haykırdık. Bugün, söylediklerimizin tarihsel önemi büyüktür. Söylediklerimize ve yazdıklarımıza tekrar baktığımızda bugünü görüyoruz. Dünden bugüne, sosyalizme yaklaşımdaki tek farklılığımız, sosyalizmden komünizme geçişin daha uzun bir sürece yayılacağının ortaya çıkmış olmasıdır.

"Pratik ve somut anlamda" demekle neyi kastediyorsunuz anlamadık ama, sosyalizmde politika belirleyicidir. Partinin niteliği, politika yürütme sanatı, kitlelerin ruh hali ve bilinç düzeyi, kültürel-ideolojik sağlamlık ve gelişimi sosyalizmin mayasıdır. Her şeyden önce ise, sosyalizmin özü devrimcidir. Sosyalizm ancak, emperyalizme karşı savaş içerisinde gelişip güçlenebilir. Savaş derken, elbette tekdüze, klasik bir savaşı, ya da ünlü Troçkist Sürekli Devrim Tezi'ni kastetmiyoruz. Sosyalizmin bugün geldiği nokta bu evrensel gerçeklerin yadsınarak ekonomizme saplanılmasının sonucudur. Yani, teknik-pratik-ekonomik bir sorun sonucu buraya gelinmemiştir.

Biz savaşan, savaşmaya hazır olan herkesle her zeminde birliğe hazırız. Ülkemizde savaş gerçeği çıplaktır Hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar kendini dayatmıştır. Silaha sarılalım, savaşı yükseltelim, DEVRİM OLSUN!.. Ülkemiz uluslarının ve emekçi halklarının bizden beklediği budur Ülkemiz devriminin ihtiyacı budur. Dünya devriminin ihtiyacı budur...

Türkiye solu, ne dün ne de bugün sosyalizmin içinde bulunduğu durum konusunda doğru bir değerlendirmeye sahip olmamıştır. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, her dönem yalpalamış, gelişmelerden etkilenmiş, yolunu kaybetmiştir. Yine de bir olumluluk olarak şunu diyebiliriz: Ülkemiz solunda sosyalizm inkarcılığı açıktan yapılmamış, en genelde eksik, çarpık da olsa, lafta da olsa kapitalizm karşısında tek alternatif olarak sosyalizm savunulmuştur.

'91 sonrası mücadelenin bu denli alt düzeylere düşmesi bir yenilgi olarak değerlendirilebilir mi? Ya da nasıl değerlendirilebilir? Bu düşüşte, sosyalizmin yenilgisinin rolü ne oranda? Sosyalizmin yenilgisinin rolü bulunuyorsa eğer, bu ideolojik boyutları olan bir yenilgi olarak nitelenebilir mi? Bu durumda Türkiye solu ne yapmalıdır?

Sürekli yinelemek zorunda kalıyoruz, bize göre '92 sonrası bir düşüş söz konusu değildir. Bu karamsar tablo, hatta "yenilgi" tartışmaları nereden, nasıl çıkıyor, hangi mantığın ürünüdür? Anlamak gerçekten zor.

Genel olarak devrimci siyasal mücadelenin, kitleselliğin gelişimini daha önce anlatmaya çalıştık. Kuşkusuz sosyalizmin yenilgisi kitlesel gelişimin daha ileri bir düzeyde seyretmemesi üzerinde belli etkilerde bulunmuştur. Ancak, bu fazla

önemli bir etken değildir. Bugün kendi yeteneksizliklerini sosyalizmin yıkılışıyla açıklayanlar çok bulunsa da bu değerlendirmelerin pek bir hükmü yoktur. Hiç kimse, hiçbir gelişmenin nedenini esas olarak kendi dışında görmemelidir. Kendinde aramalıdır

M-L'ler dış güçlere bel bağlamazlar. Bu nedenle biz "sosyalizm yıkıldı" diye sızlanıp yakınanların her yanı doldurduğu bir süreçte, silahlı savaşımızla sosyalizm bayrağını yükseltmeyi başardık. Onu, her şeye ve herkese rağmen zafere taşıyacağımıza da inancımız sonsuzdur.

Bu tür boş gerekçelerle oyalanmayı reddederiz. Savaş hayatın her alanında örgütlemeden, şehirde ve kırda Birleşik Devrimci Savaş stratejisiyle hareket etmeden, silahlı mücadeleyle kitlesel mücadeleyi birleştirmeden, legal ve illegal çalışmayı bütünleştirmeden ciddi bir gelişmenin sağlanamayacağına inanırız. Bu nedenledir ki, mücadelemiz sağlam temeller üzerinde gelişmekte ve güçlenmektedir. "Sosyalizm yıkıldı" diye sızlananlara tavsiyemiz, yüzlerini bu gerçeğe dönmeleridir.

Bugün ülkemiz, adeta bir devrim arifesindedir. Oligarşi yönetemez durumdadır. Çelişkiler alabildiğine derin ve karmaşıktır. Halkın özlem ve talepleri çok yakıcı bir şekilde kendini dayatmıştır. Türkiye istikrarsızlıklar, çatışmalar ve açlıklar ülkesi olmuştur. Dağlarında, şehirlerinde, gerillanın silah sesinin duyulmadığı tek bir gün bile geçmemektedir. Oligarşinin tüm partileri tam bir ittifak halinde olmasına karşın krize çare bulamamaktadır. Yeni bir cunta ise krizin daha da derinleşmesinden başka bir sonuç yaratmayacaktır. Esas olan bu çelişkilere çözüm üretebilmektir. Türkiye halklarının taleplerini seslendirebilmek, onun mücadelesine öncülük edebilmektir. Evet, bugün yapılması gereken budur. Ve ancak bunu yapabilenler kazanma şansına sahiptir. Bunu ne devrimcilerden başka yapabilecek güç vardır, ne de halkın devrimcilerden başka güvenebileceği alternatif kalmıştır.

Bugün Türkiye solunun yeniden bir geçmiş değerlendirmesine ihtiyacı var mı? Kimlerin vardır, kimler yapmıştır? Varsa, bu özellikle hangi noktalarda olmalıdır?

Evet, böyle bir ihtiyaç vardır. Yukanda anlattığımız çerçevede bir değerlendirmeye çok yakıcı bir tarzda ihtiyaç vardır. Sol, geçmişinden köklü bir kopuşa, doğrunun etrafında birleşmeye cesaret edebilmelidir. Hiç değilse kavgaya, savaşa girmeye cesaret edebilmelidir. Bu ortamda silaha sarılmamak, hala boş sözlerle oyalanmak masum bir hata, küçük bir yanlış olarak görülemez. Hiç değilse bunu anlayabilmelidirler. Dış etkilerden sıyrılıp, bağımsız bir kişilik oluşturmalıdırlar. Bunun için yaşadıkları ülkeyi, yeniden devrimci bir analize tabi tutmalıdırlar.

Hep konuşmak ama yapmamakla ifadesini bulan oportünist kişilikten sıyrılmalıdırlar. rgütümüze düşmanlıktan vazgeçmelidirler. Rekabetçi anlayışı terk etmeli, ayrılık noktalarını değil, birlik noktalarını ön plana çıkarmayı başarmalıdırlar. Protest, muhalefet hareketi olma anlayışından sıyrılmak, iktidarı hedeflemelidirler. iç çatışmalar geleneğini terk etmeli, bu açıdan geçmişle köklü bir hesaplaşmaya girmelidirler. Daha da sayılabilir... Ama solun bunlar! başarabilmesi, Ülkemiz devriminin Önünde çok geniş ve yeni ufuklar açılmasını beraberinde getirecektir.

Kürt ulusal hareketinin bugün ulaştığı düzey Türkiye sosyalistlerine yeni görevler yüklüyor mu? Yüklüyorsa bu yeni görevler nelerdir; yerine getirilebildi mi? Veya '84'ten bu yana Kürt sorunu Türkiye sosyalistlerine ne tür görevler yüklemiştir; bu görevler yerine getirilebilmiş midir?

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında solun genel olarak tavrı açıktır. PKK'nın milliyetçi temelde yükselttiği silahlı mücadele ile, sol her zamanki gibi Kürdistan'dan, şiddetin hüküm sürdüğü alandan kaçmış, Kürt halkın: oligarşinin baskısı-zulmü ve milliyetçi hareketle baş başa bırakmıştır.

Biz, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesini hiçbir zaman kendi dışımızda görmedik, görmüyoruz. Ülkemiz topraklarında yaşayan tüm uluslar gibi, Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin de asli

M-L'ler dış güçlere bel bağlamazlar. Bu nedenle biz "sosyalizm yıkıldı" diye sızlanıp yakınanların her yanı doldurduğu bir süreçte, silahlı savaşımızla sosyalizm bayrağını yükseltmeyi başardık. Onu, her şeye ve herkese rağmen zafere taşıyacağımıza da inancımız sonsuzdur. Bu tür boş gerekçelerle oyalanmayı reddederiz. Savaş hayatın her alanında örgütlemeden, şehirde ve kırda Birleşik Devrimci Savaş stratejisiyle hareket etmeden, silahlı mücadeleyle kitlesel mücadeleyi birleştirmeden, legal ve İllegal çalışmayı bütünleştirmeden ciddi bir gelişmenin sağlanamayacağına inanırız. Bu nedenledir ki, mücadelemiz sağlam temeller üzerinde gelişmekte ve güçlenmektedir. "Sosyalizm yıkıldı" diye sızlananlara tavsiyemiz, yüzlerini bu gerçeğe dönmeleridir.

unsuruyuz ve öncüsüyüz. Bu anlamıyla eksik ve yanlış da olsa aynı amaç için mücadele eden diğer devrimci, anti-faşist, yurtsever örgütleri muhatap kabul ediyoruz. Kürt milliyetçilerine yaklaşımımız da aynıdır.

Kürt milliyetçileri gerçek kurtuluşu savunmuyor. Onların ufku milliyetçilikle sınırlıdır. Buna karşın, mücadelesi ilericidir, devrimi ilerletici niteliktedir. Tüm solla olduğu gibi, onlarla da her türlü dostluk ve dayanışmaya hazırız.

Bugün Kürt halkı tek başına kurtulışun olamayacağı, kurtuluş için diğer ulus ve milliyetlerle birleşerek, oligarşik devleti yıkmak gerektiğini daha iyi anlamaya başlamıştır. Bu nedenle örgütümüze daha sıcak bakmaktadır. Bu, önümüzdeki süreçte yeni gelişmelere yol açabilecek bir durumdur.

PKK'nın geniş bir taraftar kitlesi ve kendiliğinden potansiyeli vardır. Ama her şeye silahın ucundan baktığı, özellikle şehirlerin örgütlenmesine duyarsız kaldığı ya da başaramadığı, demokratik-kitlesel örgütlenmeleri burjuva milliyetçilerine havale ettiği, bu konuda kendine güvensiz ve cesaretsiz davrandığı için bu potansiyeli örgütleyememiştir. Kitle çizgisindeki bu yanlışlıkla beraber, esas olarak milliyetçi stratejisi, bu stratejiden hareketle uyguladığı yanlış politika ve taktikler er geç tıkanmasına ve kitlelerin kendisinden uzaklaşmasına yol açacaktır. Bunu hep söyledik. Yine söylüyoruz. Bunu söylerken, PKK'nın geldiği noktayı ve başarılarını da gözardı etmedik. Yine gözardı etmiyoruz. PKK bugün, bu düşüşe yeni ağamazlarla çözüm aramaya çalışıyor. Oligarşiyle uzlaşmaya, uluslararası emperyalizmden sorunun çözümü için girişimde bulunmaya umut bağlıyor. Silahlı mücadeleyi, reformist talepler uğruna mücadeleye dönüştürdü. Kürt halkı, bu politika ve taktiklerin çözüm olmadığını defalarca deneyleriyle görmüştür. Barzani'de, Talabani'de görmüştür... Bu nedenle çözümü Barzani'leşmekte aramak, Kürt halkının affetmeyeceği çok büyük bir gaflettir. Hiçbir halk, basit reformlar uğruna büyük bir savaşın zorluklarını göğüslemez. Emperyalizmin uşağı olmuş, sözde bağımsız Kürt devleti de kurulsa, Kürt halkı açlık ve sefaletten başka hiçbir şey görmeyecektir. Bu gerçek bugün Kuzey Irak'ta çok çarpıcı bir biçimde yaşanmaktadır. PKK öncelikle bu stratejisini değiştirmelidir. Bu stratejisini değiştirmediği sürece, bugün savaşıyor olması gelecek açısından pek anlamlı olmayacaktır. Barzani on yıllar süren savaş sonucu yine de bu noktaya düşmekten kurtulamamıştır. O'na göre PKK'nın savaş tarihi çok kısa ve yenidir. Su kadar kısa bir sürede aynı noktaya gelmesi ise üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur.

Oligarşi Kürt milli hareketine karşı stratejisini, PKK'nın bu açmaçları üzerine oluşturmuştur. Baştan beri bu hareketi Kürdistan'a hapsederek yıldırmaya, yormaya ve giderek etkisiz hale getirmeye çalışmıştır. Bunda epeyce mesafe katettiği açıktır. Bir sıkışma durumunda ise, birtakım kültürel haklar, yerel yönetim düzeyinde özerklikler tanıyarak silahlı güçleri dağdan indirme planını yediğinde tutmaktadır. Her iki durumda da amaç tektir: Silahlı hareketi yok etmek... Bunu başarıp başaramayacağı ayrı bir tartışma konusudur. Ancak, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, PKK'nın da aynı zeminde politika belirlemesi, stratejik inisiyatifi oligarşinin ellerine teslim etmesine neden olmuştur. PKK kimi süreçlerde taktik üstünlükler sağlasa da, bu geleceği kurtarmaya yetmeyecektir. Bu nedenle oligarşi, fazla korkmadan en pervasız ve vahşi saldırılarına devam etmektedir.

Oligarşinin korkusu, doğrudan kendi devletini hedefleyen, Kürt, Türk uluslarını ve tüm milliyetlerden Türkiye halklarını bağında toplayan, kırda ve şehirde silahlı faaliyet yürüten bir örgütlenmenin gelişmesidir. Böyle bir stratejiyle silahlı mücadelenin geliştirilmesi, hem oligarşinin inisiyatifini elinden söküp alacak, hem de Kürt halkını içinde bulunduğu açmazlardan kurtaracaktır. Biz bunu gerçekleştirmeye ve başarmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla, Kürt ulusal mücadelesine karşı görevlerimizi de en doğru ve en yetkin şekilde yerine getiriyoruz. Bugün, Kürdistan'ın dağlarında ve şehirlerinde bu çizgideki savaşımız giderek gelişmekte ve ciddi bir güç olma yolunda sağlam adımlarla ilerlemektedir.

Başta PKK olmak üzere, tüm Kürt yurtsever hareketleriyle sağlam birliktelikler kurmak isteriz. Ama Kürt milliyetçi hareketi görünürdeki büyük gücüne karşın özünde güçsüzdür. Güçsüzlüğü ideolojisinin güçsüzlüğündendir. Milliyetçilik pragmatizmine sap lan mas in dan dır. Bu nedenle birlik ve dostluktan kaçmaktadır. Suni önlemlerle, zorla, terörle kendini Kürdistan'ın tek sahibi kabul ettirmeye çalışmaktadır. İdeolojik mücadele adına, eleştiri adına seviyesizce saldırmakta, taraftarlarını ve tabanını en çirkin yalan ve spekülasyonları da kullanarak şartlandırmaya çalışmaktadır.

PKK ve tüm sol şunu bilmelidir ki, hiçbir güç bizi Kürdistan topraklarından koparamayacaktır. Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinde görevlerimizi yerine getirmekten alıkoyamayacaktır. Bu tür tavırlar ancak sahibini yıpratır. Onu vuran bir silaha dönüşür. ideolojisine güvenenler birlikten, dostluktan, ortak mücadeleden korkmazlar. Biz korkmuyoruz. Çünkü er geç haklılığımız görülecektir. Örgütlü güçler görmüyorsa, Kürt halkı görecektir. PKK dost elimizi tutmalıdır. Dost elimizi tutsun, Türkiye'yi ve tÜm ulusları birlikte kurtuluşa götürelim. Bugüne kadar Kürt milliyetçileri kamuoyuna hep birlikten yana olduklarını göstermeye çalışmışlardır. Bu tamamen yalandır ve göstermeliktir. PKK'nın Örgütümüze karşı birlik doğrultusunda tek bir girişimi söz konusu değildir. Yaptığımız girişimlere ise tam bir duyarsızlık örneği sergilemiştir. Hatta gelişimimizi engellemek için her yolu denemiştir. Savaşanlarla birlik kurmak yerne acente partiler kurarak, kişiliksiz, devrim mücadelesinde beş paralık değeri olmayan, güçsüz yapılarla birlik gösterileri yaparak, kamuoyunu yanıltmayı hedeflemiştir. Ama bugün açıkça görülüyor ki, bunlarla hiçbir yere varamadığı gibi, kendi güvenilirliğini de zedelemekten kurtulamamıştır.

Türkiye solu üzerine başka söylemek istediğiniz şeyler?

Son olarak şunu söylemek isteriz; bugün Türkiye'de tüm sol, yurtseverler, devrimciler, demokratlar çok tarihsel görevlerle karşı karşıyadırlar. Türk ve Kürt ulusu, tum milliyetlerden halkımız tarihin pek az haklara tanıdığı onurlu bir görevle karşı karşıyadır. Halkımızı bu şansı kullanmaktan, tarihte onurlu bir rol oynamaktan mahrum bırakmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Onun bu rolü oynamasına öncülük etmeliyiz. Bunu başarmalıyız.

Bunun için güçlerimizi birleştirelim. Hep birlikte iktidar için mücadeleye kilitlenelim. Bunu yapamıyorsak, savaş birlikleri kuralım. Bizim birliğimiz Türk, Kürt ulusu ve tüm milliyetlerden Türkiye halklarının birliği olacaktır. Birliğimiz zaferi getirecektir.

Biz savaşan, savaşmaya hazır olan herkesle her zeminde birliğe hazırız. Ülkemizde savaş gerçeği çıplaktır. Hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar kendini dayatmıştır. Silaha sarılalım, savaşı yükseltelim, DEVRİM OLSUN!.. Ülkemiz uluslarının ve emekçi halklarının bizden beklediği budur. Ülkemiz devriminin ihtiyacı budur. Dünya devriminin ihtiyacı budur...

Yayınınızın bu onurlu göreve hizmet etmesi dileğiyle. Teşekkür ederiz.

Kürdistan/Yorum

Asimilasyona direnmek

Çeşitli ulus ve ulusal azınlıkların bir arada bulunduğu ülkemizde, sınıfsal sömürü zinciri ulusal baskı zinciriyle bütünleşiyor ve halkları kuşatıyor. Oligarşi, sömürü düzenini sağlamlaştırmak İçin genel olarak tüm emekçileri içine hapsetmeye çalıştığı baskıcı bir yönetimin yanı sıra, Kürt halkına ve diğer azınlık halklara karşı da onların ulus olarak varlığını inkar eden ve onları yok etmeyi hedefleyen bir politika geliştirdi. Varlığı inkar edilen halklar, düzenin bekası ve "birliği" için zorla "aynılaştırma politikasının yani asimilasyonun hedefi durumuna getirildiler.

Dolayısıyla, asimilasyona karşı direniş her şeyden Önce bir özgürlük sorunu olarak karşımıza çıkıyor. Özgürlüğün kazanılması ise doğrudan siyasal mücadeleyle mümkün olabilecektir. Yan asimilasyona karşı direnmenin, ulusal kültüre, ulusal varlığa sahip çıkmanın en temel yöntemi, Özgürlük için mücadele içinde yer almaktır. Ne salt dergi çıkarmak, müzik, edebiyat vb. kültürel etkinliklerle, ne de hiçbir ayrıştırma yapmaksızın ezen ulusa karşı öfke ve kini körükleyen bir milliyetçilikle asimilasyona karşı konulabilir. Azınlık ulusların ülkemizdeki tavrı, henüz siyasal mücadelenin dışında kalan yanlarıyla böylesi bir eksikliği içeriyor.

Kürt halkının ulusal kimliğine sahip çıkışı, asimilasyona karşı güçlü bir cevap verişi, esas olarak gerilla mücadelesi ile doğrudan ilişkilidir. Mücadelenin kendisi, inceince dokunan asimilasyon ilmiklerini bir anda parça parça edip, ulusal kimlik ve ulusal biliNç Öğesini ön plana çıkarmış ve bu kimlik en geniş halk kesimlerince sahiplenilmiştir.

Ancak Kürt halkının ulusal kimliğine sahip çıkması ve asimilasyona karşı tavır konusunda da, eksik olan kavrayışlar yok değildir.

Özgürlük sorununu sadece ulusal baskıdan kurtulma ya da sadece ulusal kimliğin kazanılması olarak kavrayan bir yaklaşım, bu sorunun çözümünü objektif olarak daraltmış ve halkların gerçek anlamda özgürleşmesine kendi içinden bir sınır koymuştur. Bu anlayış özgürlük sorununa eksik yaklaşımından dolayı, örneğin Güney Kürdistan'da bir Kürt federe devletinin kurulmuş olmasını, özgürlüğe doğru atılmış bir adım olarak coşkuyla selamlar. Ona göre bu adımın emperyalizmin koruması altında olmasından daha önemli yan, isminin "Kürt" olmasıdır. Bu anlayışı biraz ileri götürürsek, Diyarbakır'da Jandarma Alay Komutanlığının içinden yapılan Kürtçe radyo yayınının büe olumlu bir adım olarak görülmesi için bir sebep kalmaz.

Bu yaklaşım kaba milliyetçi anlayıştır. Ve halkların özgürleşmesinden hiçbir şey anlamadığı gibi, asimilasyona karşı tutarlı tavır alması da beklenemez.

Yirminci yüzyılın başında ya da daha önce uluslaşan halklar, ulusal kimliğin bilince çıkması ve ulusal şekillenme için aşırı sayılabilecek bir milliyetçilik vurgusu yaparak hareket etmişler ve sonuç da almışlardı. Bu, Türk halkının uluslaşma sürecinde böyle oldu. Günümüz yeni sömürgecilik koşullarında artık salt milliyetçi vurgu ile yetinen bir yaklaşım, halkların uluslaşma sürecinin ve özgürleşmesinin önünü açmıyor, esas olarak emperyalizmle işbirliğine açık bir siyasetin malzemesi haline geliyor.

Ulusal baskı ve asimilasyona karşı mücadele, sadece biçimde bazı ulusal özelliklere sahip çıkmak, onları korumak ve yaşatmaya çalışmak değildir. Bu noktada dil, kültür vb. sahip çıkılacak Özelliklerin biçim olarak kalmaması, bir başka ifadeyle özünün boşaltılmaması önem kazanır. Bu durum asimilasyona karşı mücadelenin, ulusun tümüyle özgürleşmesi mücadelesi olarak kavranmasını gerektirir. Özgür bir ulus için mücadele ise, emperyalizm ve oligarşiye karşı ulusal baskı zincirlerinin yanı sıra, sınıfsal sömürü zincirlerinin kırılmasını da hedefler. Çünkü asimilasyona karşı durmak, en özlü ifadesiyle özgür bir ulus olarak var olabilmek demektir. Böyle kavranmadığı zaman, sorunun özünü kaçıran ve biçim üzerinde yoğunlaşan kaba milliyetçiliğe düşmek kaçınılmaz olur.

Kelkit'in Kürt köylerinde devlet terörü

Mezre'den haber yok

Mezre ya da devletin verdiği "resmi" adla Çömlecik; ülkemizdeki binlerce Kürt köyünden yalnızca birisi... Mezre 28 Haziran'dan bu yana jandarma timlerinin işgali altında; tıpkı Kürdistan'daki diğer köyler gibi. 28 Haziran'da Mezre ve etrafındaki diğer üç Kürt köyünün bulunduğu bölgede jandarma ile PKK gerillaları arasında çıkan bir çatışmanın ardından, Mezre başta olmak üzere Şorak (Güllüce), Kozoğlu, Pöske (Yeniyol) köylerinde başlayan jandarma terörü, işgal, işkence, baskı ve tehditlerle sürüyor.

Gümüşhane'nin Kelkit ilçesindeki bu dört Kürt köyü uzun süredir jandarma tarafından işbirlikçiliğe zorlanıyor. Kürt köylerine yönelik en ciddi gözdağı bundan yaklaşık bir ay kadar önce 8 Haziran günü Pöske (Yeniyol) Köyü'ndeki Jandarma Karakolu'nun basılmasının ardından geldi. Yoksul Kürt köylülerin geçimlerine çok az da olsa katkısı olan Şorak ve Kozoğlu arasındaki ormanlık bölge "gerillalar olduğu gerekçesiyle" bombalandı. Köylülerin ormana giriş çıkışları yasaklandı. Ardından da köylere yönelik sistematik bir baskı başlatıldı. Köylülerin günlük yaşamalarını sürdürebilmeleri için beslediklerı birkaç baş hayvanı otlatmaları engellendi.

Önceleri bölgedeki Pöske Karakolu'nda görevli astsubaylar tarafından koruculuğa zorlanan köylüler üzerindeki baskılar 28 Haziran'daki çatışmadan sonra gözdatılar ve köylerdeki işgale dönüştü.

28 Haziran geceyarısı basılan Mezre'de kadınları ayrı evlere erkekleri ayrı evlere toplayan jandarmalar, 1 Temmuz'a kadar hiç kimseyi evlerden çıkarmadılar. Evlerde süren dayak ve sorgudan sonra da başta köy muhtarı Nihat Sezer, yakınları Murat Sezer, Cemal Sezer, Hamdi Sezer (65), Aziz Pata (85), Göksel Mutlu ile Mürsel Cezgiz (60) ve torunu Yaşar Cengiz gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlardan

Hamdi Sezer ve Hüsnü Demir'in yoğun işkence gördüğü belirtilirken, yine Hüsnü Demir'in birkaç kez köye geri getirilip köy meydanında bekletildiği söyleniyor.

Mezre'ye göre daha küçük olan 10 hanelik Şorak Köyü'nde jandarma tarafından alınan Kemal Sevinç'ten 20 gündür haber alınamıyor. Neredeyse boşalmış olan 5 hanelik Kozoğlu'ndan ise köyün muhtarı Haydar ... gerillaya yardım ettiği gerekçesiyle jandarma tarafından gözaltına alındı.

Mezre'de köye giriş-çıkışlar yasaklanırken, otlatmaya götürülen hayvanlar bile karakol

komutanının izniyle köyden çıkabiliyor. Karakol komutanı köylüleri "Hem koruculuğu kabul etmeyin hem de karşımıza çıkın. 3 ayda köyü boşaltacaksınız anlaşıldı mı?" diye tehdit ediyor.

Mezre'de bunlar yaşanırken çalışmak için İstanbul'a gelen Mezreiiler 2 Temmuz günü Mücadele gazetesinin merkez bürosunu ziyaret ettiler. Mezre-liler köyde yaşananları kısaca aktardıktan sonra kaygılarını dile getirdiler. Muhtar Nihat Sezer'in oğlu İlyas Sezer "28 Haziran akşamından 1 Temmuz'a kadar köyü aradık, telefonlara cevap veren olmadı ya da açılan telefonda 'Bir süre aramayın' dendi. Daha sonra yaptığımız konuşmalardan telefonların önce kesildiğini, sonra da zaten köyde tek olan telefonun jandarma tarafından dinlendiğini öğrendik. Telefonlara çıkan akrabalarımız ne konuşup ne konuşamayacaklarını jandarmalara sorarak konuşuyorlar. Düşünün böyle şey olur mu? Telefona bile karışan jandarma, yaşlı, genç demeden toplamış milleti götürmüş, nereye götürdüğünü bile söylemiyor. Memlekette her gün adam öldüyor, sonra da kaygılanmayın diyorlar" diyerek

- Mücadele gazetesini ziyaret eden Mezre köylüleri üzerlerindeki baskı ve terörü anlatıyorlardı.
- İlyas Sezer: "Telefona çıkan akrabalarımız ne konuşacaklarını bile jandarmalara soruyorlar. Düşünün, böyle şey olur mu?"

köydeki işgali anlatıyordu. Köyden haber alamayınca Erzincan'dan köye gitmeye çalışanlar da bir sonuç alamamışlar çünkü köye girmeleri engellenmiş. "Yaptıkları işin hiçbir anlamı yok." diye söze giren Veli Arslan "Şimdi Göksel Mutlu ve Yaşar Cengiz'in de gözaltına alınmasından sonra kimse gidip de Mezre'den ve çevre köylerden alınanların akıbetini soramıyor." diyor ve köyleri üzerindeki baskıya karşı çıkıyorlar.

Kürtçe isme yasak

Ulusal kültürlerini ve dillerini korumak isteyen Kürt halkı çeşitli engellerle karşılaşıyor. Bunlardan birisi de çocuklarına Kürtçe isim takmakta karşılaşılan zorluklardır.

Elazığ'ın Kovancılar ilçesi Gölaçtı Köyü'nden Mersin'e göç etmiş olan Fatma Kara, çocuğunun ismi konusunda şunları anlatıyor: "Oğlumun ismini Rojin koymak istedim. Nüfus Müdürlüğü'nde bana 'Sözlükte böyle bir isim olmadığını, takamayacağımı' söylediler. Hiçbir *şey* yapamadım. Oğlumuzun ismini Bilim koyduk. Bu durum oğlumda olumsuz bir etki yaratıyor. Sürekli bu isimden kurtulmayı Rojin ismine kavuşmayı düşünüyor. Biz ise dava açmayı düşünüyoruz. Sadece biz değil, teyzemler ve dayımlar da aynı şeylerle karşılaştılar, çocuklarına istedikleri ismi takamadılar. Çocuğumuzun ismini dahi istediğimiz gibi takamıyorsak ne diye bu ülkede yaşıyoruz..."

Oligarşinin sistemli asimilasyon politikası işte bu tür sonuçlar da ortaya çıkarıyor. "Demokrasi" diye iddia edilen düzen, bir ana-babanın kendi ulusal kimliklerini ifade eden isimleri takmalarını bile engelliyor.

Yanlış eylem çizgisi terk edilmelidir

İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir televizyon kanallarında da yayınlanan konuşmasında halka her şeye karşı dikkatli olmaları çağrısında bulunuyor. İstanbul'da tramvaylarda, vapur çıkışlarında, yollarda sık sık aramalar yapılıyor. Burjuva basın ve televizyon kanalları haberlerinde sık sık bombalardan söz ediyor. *"Nereden geleceği belli değil, bir poşet, bir boyacı sandığı ya da bir kibrit kutusuna büe dikkat etmek gerekir."* şeklindeki yayınlarla halkta sürekli bir panik ve korku havası yaratılmaya çalışılıyor.

Gerçekten de özellikle İstanbul'un hemen her yerinde sık sık kimlerin yerleştirdiği belli olmayan bombaların patlaması oligarşinin İşine yarıyor. Provokasyon yaratarak halkın korkuyla sindirilmesi zemini güçleniyor. Eylemlerin hedeflerinin net olmaması, hatta halkın can ve mal güvenliğine zarar vermesi ise polisin evlerde, yollarda sık sık aramalar yapmasını halkın gözünde meşrulaştırabiliyor. Öyle ki tramvaya ya da vapura binen sıradan bir insan bile elinde poşet taşıyanları dikkatle süzüyor. Bomba konulduğu gerekçesiyle vapurlarda tuvaletler kapatılıyor, şehirdeki çöp kutuları söküllüyor. En önemlisi de bunları halkı korumak için alman "önlem"lermiş gibi göstermeye çalışan oligarşi, halkın devrimcilere olan güvenini sarsmayı amaçlıyor.

Devrimci mücadeleyi etkisiz hale getirmeye, yok etmeye çalışan oligarşi, devrimcilerin halka zarar veren, amaçsız eylemler yaptığı demagojisini aralıksız sürdürüyor. Çabası devrimcilerin halkta yarattığı güveni ortadan kaldırmak içindir ve bunu sürdürecektir. Ancak devrimci ya da yurtsever hareketler, oligarşinin bu çabasını polisin çizgilerindeki hetlikle boşa çıkarmalıdırlar. Aksi halde kitle İletişim araçlarına sahip olan egemen sınıflar yalan, demagoji ve provokasyonlarıyla devrimcilere olan güveni, inancı zayıflatmakta başarılı olabilirler. Halk, kontrgerilla ile yurtsever olduğunu söyleyen bir hareketin eylemlerini ayırt edemez bir duruma geldiğinde, bu durum tüm devrlmcilere-yurtseverlere zarar vermektedir. Kontrgerilla halka zarar veren eylemleriyle daha fazla teşhir olacağına, bu eylemleri de devrimci-yurtseverlerin hanesine yazarak devrime zarar vermeye çalışmaktadır. Böyle bir durumla karşı karşıya kalmamanın tek yolu, politik çizgide, eylemlerin hedeflerini belirlemekte net olmaktan geçiyor.

Küçük burjuva milliyetçiler İse bu konuda yanlış yaklaşımlar içerisinde bulunuyorlar. Kimi zaman otobüste, kimi zaman Kapalı Çarşı ya da herhangi bir çöp kutusunda patlayan bir bomba küçük burjuva milliyetçiler tarafından üstlenilebiliyor. Küçük burjuva milliyetçi harekelin temsilcileri ya da sözcüleri halka ya da turistlere zarar veren eylemlerin ardından *"öyle gerekiyordu", "Turizm için, dinlenme için, gezip eğlenme için kimsenin gelmesine karşı değiliz- Ancak kimsenin haksız savaşa finansman sağlamaya hakkı yoktur"* gibi açıklamalarda bulunabiliyorlar. Bu tür eylemler "Kürdistan'daki haksız savaşta devlet tarafından köylerin, evlerin, yakılması ya da binlerce İnsanın katledilmesi" ile haklı gösterilmeye çalışılabiliyor. Milliyetçi, pragmatik yaklaşım böyle bir yanhş anlayışı hakim kılabiliyor.

Oysa doğru devrimci eylem, net bir politik çizgi, bu tür sonuçlar yaratmaz. Devrimcilerin, yurtseverlerin eylemleri biçim ve içerik bakımından sınıfsal nitelikler taşır, halka zarar vermez. Kontrgerillanın tüm çabalarına rağmen haklılıkları, meşrulukları karartılamaz. Çünkü devrimcilerin şiddet eylemlerinde silahları devrimci politikalar ateşler. Misilleme eylemlerinde de bu gerçek değişmez.

Küçük burjuva milliyetçi hareket bu konudaki olumsuz tutumunu ciddi bir şekilde gözden geçirmelidir. Otobüslere, vapurlara, tuvaletlere, çöp kutularına, halka zarar verebilecek yerlere bomba koymak devrimcilere-yurtseverlere hiçbir yarar sağlamaz. Tersine kontrgerillanın provokasyon yaratma zeminini güçlendirir, halkın devrimci ve yurtseverlere olan inancını sarsar. Bu nedenle yanlış eylem çizgisinden ve bunu destekleyen açıklamalardan uzak durmak; provokasyon zeminini ortadan kaldırmak, halka karşı sorumluluğun bir gereğidir ve devrime, devrimcilere zarar vermemek için zorunludur.

Devletin ilk resmi "gözaltı kaybı"

22 Şubat günü gözaltına alınan Cüneyt Aydınlar gözaltında katledildikten sonra "kayıp" ilan edildi. Bu devletin ilk resmi "gözaltı kaybı"ydı.

Cüneyt AYDINLAR

İstanbul'da 22 Şubat günü gözaltına alınan Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi Cüneyt Aydınlar polis tarafından "kaybedildi". Ancak bu kayıp diğerlerinden farklıydı: Cüneyt Aydınlar'ın gözaltına alınmış olduğu belgelenmişti.

Hakkında İstanbul DGM'den 15 gün gözaltı süresi alınan Cüneyt Aydınlar, 2 Mart gününe kadar gözaltında tutulmuş, daha sonra "yer göstermek" gerekçesiyle ev ev dolaştırılmıştı. 2 Mart günü ise en son Taksim'deki Emekçibaşı Cami Sokak'ta Esmer Bardakçı adlı yaşlı bir kadının evine götürülen Aydınlar, bu evden çıkarıldıktan sonra "kayıp" ilan edilmişti...

Cüneyt Aydınlar evden çıkarıldıktan 10 dakika sonra kapısı polisler tarafından tekrar çalınan Esmer Bardakçı şunları anlatıyordu: *"Aç kapıyı dediler, açtım. Bir polis soluk soluğa 'Teyze bize yardım et, tutanak tutacağız, imza af dedi. 'Yavrum ne gördüm ki İmza atayım' dediysem de biraz sonra karakola götürdüler.Bir kağıda bir şeyler yazdılar, ben de parmak bastım. Buraya ne yazdıklarını bilmiyorum. Zaten gösterseler de anlamazdım. Okumam yazmam yok. Polisler öyle kalabalıktı ki, ayakta zor duran bir çocuğu ellerinden nasıl kaçırabildiler anlamadım..."*

Evet, Cüneyt Aydınlar kaçmış değildi, katledilmişti. Mahalledeki çocuklar biraz koşuşturmadan sonra en az 15 el silah sesi duyduklarını söylüyorlardı. Cüneyt Aydınlar ile van vana hücrelerde kalan arkadaşları İse onun hücresine 2 Mart günü gelen siyasi polisin "ölüme hazır mısın, ölüme gidiyorsun" dediklerini anlatıyorlar...

Daha sonra Uluslararası Af Örgütü'nün "acil eylem" kararına rağmen bir sonuç alınamadı. Cüneyt Aydınlar tıpkı Yusuf Erişti, Hüseyin Toraman ve daha onlarcası gibi oligarşinin sistemli politikası sonucu katledilmiş, "kayıp" ilan edilmişti. Ama bu kez gözaltında olduğu örtbas edilememişti

M.Şerif Avşar'ın katili korucular:

"Komutanlar söyler, biz yaparız"

Korucu Ömer Güngör, Özgür Gündem gazetesi Avrupa sorumlusu Behçet Avşar'ın kardeşi M.Şerif Avşar'ı, itirafçı Mesut Memedoğlu'nun emriyle öldürdüğünü itiraf etti

M.Şerif AVŞAR

22 Nisan 1994'te M. Şerif Avşar adındaki kişiyi kaçırarak öldüren 5 korucu ve itirafçı Mesut Memedoğlu'nun "yargılanma"sına başlandı. Korucular tarafından kaçırıldıktan sonra öldürülen M. Şerif Avşar, Özgür Gündem gazetesi Avrupa sorumlusu Behçet Avşar'ın kardeşiydi.

Duruşmalar sırasında verdikleri ifadelerde korucularda Fevzi Gökşen, Yaşar Günbattı, Aziz Erbay, Zevat Akçıl; M. Şerif Avşar'ı Hazro Jandarma Komutanlarından Ertan Altınoluğun emriyle gözaltına alıp Merkez Komutanlığı'na teslim ettiklerim söyledıler. Korucular mahkemede neden yargılandıklarını anlamadıklarını da belirttiler. Çünkü komutanlar söylediğinde böyle şeyleri hep yapıyorlardı.

M. Şerif Avşar'ı öldüren Ömer Güngör ise Merkez Komutanlığı'ndan itirafçı Mesut Memedoğlu ve gözlüklü bir sivil polisle aldıkları M. Şerif Avşar'ı Lice yakınlarında sorguladıktan sonra itirafçı Mesut Memedoğlu'nun emriyle öldürdüğünü söyledi. Bu arada korucılardan Yaşar Günbattı her zaman yaptıkları "sıradan bir uygulama" yüzünden yargılanmalarının kabullenemiyor ve itiraz ediyordu: "Devlet bizi bazı kişileri gözaltına almak için görevlendiriyor, sonra da suçlu oluyoruz. Halbuki komutanlar söyler, biz yaparız..."

Dersim'de ormanlar yakılıyor

Dersim Ovacık'ta askerlerin 28 Haziran günü başlattıkları orman yangınları sürerken daha önce yakılmamış olan ormanlık alanlar da ateşe verildi. Ayrıca 6 Temmuz günü Mazgirt ilçesine bağlı Osnek (Çiçekli) Köyü'ndeki ormanlık alan yakıldı. Köylüler ise ormanların ateşe verilmesinin asıl nedeninin gerillayı ortadan kaldırmak olduğunu, ancak devletin bu amacında başarılı olamayacağını söylüyorlar

Erzincan'da köylüler silahlandırılıyor

Geçen yıl Sıvas katliamının ardından Alevi Sünni ayrımına dayanılarak devlet tarafından başlatılan silahlandırma politikası Erzincan ve ilçelerine bağlı köylerde yoğunlaştırılarak sürdürülüyor. Geçen ay içerisinde Erzincan'ın Peri ve Çayırlı ilçelerinde Kürt köylerinin çevresindeki Türk köylerinde devlet köylülere silah dağıttı. Silah almak istemeyen köylüler ise baskı ve tehditlerle karşılaştılar. Köylülerin çoğu ise bu durumdan oldukça rahatsız olduklarını, Alevilere ya da Kürtlere karşı silah kullanmayacaklarını söylüyorlar.

Lice'deki üç köyde herkes gözaltına alındı

Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Cumar (Esenli), Cinezur ve Derxust köyleri 3 Temmuz günü askerler ve korucular tarafından basıldı. Yaklaşık 4 bin kişilik bir kuvvetle köyleri basan devlet güçleri, çocuk, yaşlı, kadın demeksizin herkesi gözaltına aldı. Gençler devlet baskısı nedeniyle köyleri daha önce terk ettikleri için yalnızca çocuk, yaşb ve kadınların yaşadığı köylerde şimdi tek bir kişi dahi kalmamış durumda.

Diyarbakır'da avukata gözaltı

4 Temmuz günü gözaltına alınan ve polisin hakkında bilgi vermediği Av. Sevtap Yokuş'un Diyarbakır Emniyeti'nde olduğu öğrenildi. İHD Diyarbakır Şubesi Eski Başkanı Av. Fevzi Veznedaroğlu'nun eşi olan Sevtap Yokuş, halen Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nnde araştırma görevlisi olarak çalışıyor. Sevtap Yokuş 4 Temmuz günü öğle saatlerinde evine gelen polisler tarafından gözaltına alınmış, kendisini gözaltına alnıların kullandığı 21 DS 684 plakalı, lacivert renkli Doğan ile 21 DZ 115 plakalı kırmızı Toros marka otomobillerin polislere ait olduğu bilindiği halde, gözaltına alındığı kabul edilmemişti. Av. Sevtap Yokuş'un gözaltında olduğu ancak iki gün sonra kabul edildi.

10 TEMMUZ 1991, DİYARBAKIR, VEDAT AYDININ CENAZE TÖRENİ- "Nitekim arbede başladıktan sonra bize kadar gelenleri acımasızca hırpaladık. Silah seslerinin başlamasıyla birlikte ise gözlükleri çıkarıp maskeleri taktık. Binalara ve kitleye hedef gözetmeksizin ateş açtık. Caddeler yaralılarla doluydu. Yaralıları tekmeliyor, caddenin bir yakasındaki dükkan ve mağazaları biz yağmalarken, diğer tarafındaki dükkan ve mağazaları ise polis özel timleri yağmalıyordu. Akşama kadar Diyarbakır'da yağma yapıp, terör estirdik. Akşam olunca da sivil elbiseler verildi. MP-5'leri alıp sabaha kadar devriye gezdik.

Bu röportajın birinci bölümü Mücadele gazetesinde yayınlandı. Mücadele gazetesinin yayınının 10 gün süreyle durdurulması üzerine, dayanışma amacıyla 2. bölümünü yayınlıyoruz.

"Her ölü gerilla için 'kelle başı' ödülü alıyorduk"

KİRLİ "GÖREV BAŞLIYOR

• Kürdistan'da nerelerde görev yaptınız?

A- Mardin, Urfa, Diyar- " bakır, Şımak, Bingöl, Hakkari...

• Nasıl bu kadar çok yer geziyorsunuz? Anlayamadım. Siz kime bağlısınız?

A- Biz jandarmaya bağlıyız! Nerede olay varsa, nerede gerekli görülüyorsa oraya gidiyorduk. Genellikle biz, jandarma alaylarında, tugaylarında Özel bir yerde dururduk. Emir gelir gelmez helikoptere biner olay yerine helikopterle bırakılırdık. Havalanmadan önce, inceğimiz yerle ilgili haritalar komutana verilirdi. Ki bizim gitmemiz için inceğimiz yerde mutlaka gerilla olması gerekirdi. Yani sıradan bir olaya gitmezdik. Çatışma olmadan geri döndüğümüz olay çok azdır. Olay yerine iner hemen gerillayla sıcak temasa gitmeye çalışırdık. Çoğunlukla birkaç tim halinde bu tip yerlere gittiğimiz için birbirimizle bağlantı halinde olurduk. Genellikle operasyona gidene kadar bize operasyonla ilgili hiçbir bilgi verilmezdi. Ne zaman ki helikoptere binerdik, o zaman komutan bilgi verirdi. Çok sıkı bir gizlilik uygulanırdı. Hatta arazideyken bile komutan biz iki çavuşu çağırır "telsizlerinizi şuraya bırakın, gidin şöyle biraz dolaşın" derdi. Telsizlerimiz 12 kanallıydı. 1. kanal doğrudan rütbelilerin ve komutanların merkezle yapacakları iletişim kanalıydı. Çok acil olmadıkça hiçbir tim bu kanalı kullanamazdı. Az önce söylediğim gibi tim komutanı arazideyken merkezle haberleşme yapmak isterse bizim de dinlemememiz için telsizleri alırdı. Operasyon bölgesine geldiğimizde biz gerillayla temas ararken jandarmalarda bölgeyi geniş bir biçimde çembere alırlardı. Böylece gerillanın kaçabileceği yerler tutulmuş olurdu. Eğer gerilla bizden önce çemberi oluşturan jandarmayla çatışmaya girerse, biz hızla çalışmanın olduğu yere intikal ederdik. Helikopterle nereden havalandıysak bizim için bağlantı orası olurdu. Bazen bir haftaya varan arama tarama durumu olur, arazide kalırdık. Böylesi hallerde telsizle iletişim kurup malzeme ve yiyecek ikmali yapılırdı. Bir haftaya varan dağbaşındaki arazi arama taraması, aralarda çatışmalarla sürer gidendi. O esnada da helikopterler bize yiyecek ve cephane taşırlardı. Hatta suyumuzu bile getirirlerdi. Alayda beklerken sürekli alarm durumundaydık. Yani cephanemiz, silahlarımız, her şeyimiz haztr olurdu. Sırt çantamızda iki günlük yiyeceğimiz, yağmurluğumuz, kampetimiz, yedek eşyalarımız vardı. Şu tim hazır olsun dendiğinde 15-20 dakika içerisinde helikopterde olurduk. Operasyon dönüşü ise yıkanır-temizlenir, eksik cephanelerimizi tamamlar, yine haztr hale gelirdik. Cephane konusunda hiçbir kısıtlama yoktu. İstediğimiz kadar mermi, bomba, her şey alabilirdik. Bazen tim komutanı gelir, "Bugün gerilla elbesilerinizi giyin, çabuk" derdi...

GERİLLA KILIĞINDA ÖZEL TİM - ***Gerilla elbisesi mi? Gerillanın giydiği çeşitten elbiseler mi demek istiyorsun?***

A- Evet, gerek dünya deneyimlerinde gerekse ülkemizdeki gerilla mücadelesinde bu tür kılık değiştirmeler pek yeni şeyler değil. Bazen biz gerilla kılığına girip operasyona giderken gerillalar da asker kılığına girip eyleme gidiyorlar. Bunlar sıkça rastlanan şeyler.

- Tamam öyle de devlet meşru güçleri varken neden böyle bir şeye gereksinim duyuyor? Ayrıca siz, gerilla kılığın da daha sonra savunacağınız şeyler mi yapıyorsunuz? Devlet bunları sahiplenebilir mi? Neler yaptınız mesela gerilla kılığında?

A- Gerilla kılığına girdiğimiz zaman gennellikle gerillaların lojistiği olabilecek tahmini köylere uğrardık. Amaç, bu tahmini doğrulamaktı. Örneğin köye gidiyor bir kapıyı çalıyorduk, yaralımız var, gerillayız, yardım edin diyorduk...

- Kürtçe bilenler var mıydı içinizde?

A- Her timde en az iki üç tane çok iyi Kürtçe bilenler vardı. Ayrıca tim komutanı da Kürtçe bilir, bilmek zorundadır ayrıca...

- 0 zaman bunlar Kürt. Öyle mi?

A- Erat içerisinde Kürtçe bilenler genelde Kürtler. Ama tim komutanı Türk. Örneğin bizim timin komutanı ve tanıdığım birçok tim komutanı aslen Türktü. Fakat Kürtçe konuşuyorlardı. Bir de buna paralel olarak tim komutanları, gerillaların örgütlenme biçimleri hakkında olsun, siyasi ve ideolojik çizgileri olsun iyi bilmek zorundaydı. Yani yakaladığı bir gerillayı sorgularken, gerilla "Örgütün şu sorumlusuyum" dediği zaman hangi kademe ve düzeydeki adamı yakalandığını anlardı. Konuşmasından gerillaların ideolojik-politik düzeyini tahmin edebilirdi. Gerçi abartılacak kadar bilgiye sahip değildi ama pratik, her gün bu işle içli dışlı olmak kurt gibi yapıyor insanı...

- Anladım. Gerilla kılığında başka ne gibi şeyler yapıyordunuz?

A- Az önce anlattığım gibi. Köye giriyor, gerilla gibi yiyecek istiyorduk. Kandırdığımız kişileri de, yani bize inanan kişileri de dövüyor, evinde arama adı altında talan yapıyor, çıkarken de eve bomba atıp yakıyorduk. Mesela şöyle bir eylem yapmıştık. Gerilla kılığında gerillaya lojistik destek verdiğinden şüphelendiğimiz bir köyün yakın tepelerine mevzilenmiş, iki gün nerededyse hiç kımıldamadan köyü gözetlemiştik. iki gün sonra da gerilla kılığıyla akşam üzeri köye girip, bir eve girip o sıralar Kürtlerin içerisinden çıkan bir başka grubun ismini vererek "biz onlardanız" deyip, yiyecek vs. istemiştik. Köylü bize yiyecek vs. vermedi. Bunun üzerine dövüp evi aradık. Ahırda yiyecek yüklü eşeği bulduk. Ama köylü yine de bunları gerillaya götürmediğini söyledi. Aramada çıkan resimleri gösterdiğimizde ise, "Burada herkeste bu resimler vardır" diyordu. "Bundan sonra bize lojistik yapacaksın, onlara değil" dediğimizde köylü kabul etmedi. O esnada bizse tıpkı gerillalar gibi sarma sigara sarıp içiyor, sessiz duruyorduk. Ardından komutan cebinden bir kağıt çıkartarak baktı, düşündü, düşündü. İki tane köylü ismi vererek "Bunları alın" dedi. Gittik evlerinden aldık bu köylüleri. Komutan bu iki köylüyü oracıkta öldürdü. Diğer gerillaların lojistik ilişkisine dokunmadı. "İyi düşün, bize lojistik yapman lazım" vs. dedi. Ardından çekildik. Yeniden köyü gözetlemeye başladık. Ertesi gün o köylü eşeğiyle bir başka köye gitti. Tabi biz de uzaktan izledik. Kime gittiğini, kimle görüştüğünü tespit ettik. Bu tespit ettiğimiz köylülerin de kimlerle ilişkisi olduğunu araştırmaya çalıştık. Birkaç gün sonra da köylü tim olarak basıp hem köylüyü öldürdük, hem evini yakıp yıktık.

- İlk gittiğiniz köydeki gerilla lojistiği ne oldu?

A- Onu yemlik olarak bırakmıştık. Bir müddet sonra başka iş çıkmayacağı anlaşılınca onu da Öldürmüşlerdir, biz oraday-

ken, izlemedeydik. Kısaca gerilla kılığına girip bu ve benzeri eylemler yapıyorduk. Amacımız, bize inananları, gerilla lojistiği ya da sempatizanı olduğu için oracıkta öldürmekti. Yine benzen bir kılıkla, gerillanın o bölgede olduğuna dair duyum aldığımız bir köye gitmiştik. "Milisler uğrayacaktı, geldiler mi?" dedik. Saf köylüler, 2-3 saat önce giden gerillaların gittiği yönü, uğrayacakları köyü, bize inanarak söylediler. Tabi telsizle hemen haber verip hızla gerillalara ulaştık. Çıkan çatışmada üç gerilla ölmüştü. Yani, gerilla kılığında girip köylüleri inandırarak hem istihbarat alınabiliyordu, hem de köydeki lojistikler deşifre edilebiliyordu. 3 gerillanın öldüğü o olaydaki istihbarat aldığımız köydeki lojistikleri de tabi ki öldürdük..

- Peki bu gerilla elbiselerini sürekli yanınızda mı taşıyordunuz?

A- Hayır.. Bu elbiseler, alaydaki ahırda durur. Ahırda tutulmasının nedeni, şu; gerillalar dağda pek yıkanma olanağına sahip olmadıkları için üstleri başları kirli ve kendilerine has da bir kokuları vardır. Biz de köylüleri inandırabilmek için ahırda bekletilen gerilla elbiselerini giyerdik.

- Vietnam'da Vietkong gerillaları Amerikan askerlerinin yani sizin gibi kontrgerilla mobil timlerinin bölgede yaptığı gizli harekatlar sırasında varlık larını dışkılarından bile anlarlarmış. Çünkü gerilla dışkısıyla komandoların dışkısı farklı olur. Bir de köpek kullana rak komandoların kendilerine has koku larını bu köpeklere buldurturlarmış. Bu yüzden Amerikalılar, Vİetkong gerillala rının giydiği türden elbiseleri -ki kumaşı bile aynı olan- o bölgedeki akarsularda bekletip, çevrede kirletip öyle giyerek ve de gerillanın kullandığı türden silah ları kuşanarak kontrgerilla faaliyeti yaparlarmış. Sizinki de öyle anlaşılan.

A- Tabii tabii... Aynısı.. Zaten bizim de öğretmenimiz Amerikalılar. Biz de arazideyken yediğimiz içtiğimiz gerillanınkinden farklı değildi. Her türlü çöpümüzü dışkımızı da çok fazla önem vermesek de kamufle ediyorduk. Köylere gerilla elbisesiyle gittiğimiz zaman en büyük avantajımız, en başta köpekleri inandırmamızdı. Tim kılığıyla geldiğimiz zaman daha köyün dışındayken bile köpekler başlardı havlamaya. Bütün köyde, -ki köyde gerilla varsa- her şey saklanırdı. Evlerde öyle zulalar vardı ki, hatta öyle akla hayale gelmeyen sığınaklar olurdu ki, birkaç gerillayı bile saklayabilirlerdi. O yüzden gerilla elbisesiyle gelmek, köpekleri pek huylandırmıyordu. Köpekler gerillalara alışıktı. Bizim alaydaki Kangal bekçi köpekleri de bize alışık, geril la görseler parçalarlardı. O yüzden gerilla da bizim Kangal köpeklerinin olduğu karakollara, taburlara asker elbisesiyle yaklaşıyordu. 0 zaman da Kangalların gıkı çıkmıyordu.

KÖY BASKINLARINDA HER TÜRLÜ İŞKENCE SERBEST

- Sırası gelmişken, ev, mezra ya da köyleri nasıl basıyor, neler yapıyordu nuz?

A- Köyün uzak bir yerine ya bir araçla ya da helikopterle getirilir, bırakılırdık. Oradan köye dikkatli bir biçimde yanaşır, önce gözetlerdik. Sonra kimlerin emniyet görevi yapacağı, kimlerin hangi evi basacağını planlardık. Ardından hışımla aynı anda evlere girerdik. Bağırıp çağırma ve küfürler arasında basılan evlerde arama yapar, akla hayale sığmayacak işkence ve hakaretler yapardık. Örneğin bastığımız evde genç bir kadın varsa mutlaka sarkıntılık yapardık. Erkekler ise hışmımızdan kurtulamazlardı. Onları dayak bekliyordu. Ardından talana başlardık. Zaten kafamızda kar maskesi biçiminde maskeler olduğu için tanınmamıza imkan yoktu. Köylülerin zulalarını çabucak öğrenmiştik. Kaldı ki, bulamazsak bile söyletir gene bulurduk. Köylünün elindeki 3-5 altına el koyardık ve 3-5 kuruşuna... Genç kızlara ve genç kadınlara tecavüz ettiğimiz de olurdu. Örneğin, bir evi bastığımız sırada hem kadın hem erkek yatakta çırılçıplaktılar. Kadını bir odaya aldık, erkeği bir odaya -ki zaten oranın evleri standart iki odalıdır. Ben erkeğin olduğu odadaydım. 5-10 dakika içerisinde o odadaki aramayı bitirip kadının bulunduğu odaya geçtiğimde timden iki askerin kadına tecavüz ettiğini gördüm. Bu benzeri olaylar çok sık yaşanıyordu. Hatta dağda küçük çoban kızlara rastlıyorduk. Daha yaşları 11-12 olan bu kız çocuklarına bile sarkıntılık yapıldığı, tecavüz edildiği oluyordu. Kimi zaman dağda rastladığımız eşeklere bile tecavüz ediliyordu. Latta içimizde öyle tipler vardı ki, dağda eşek arardı. Bir keresinde ise, çatışmada bir kadın gerilla öldürülmüştü. Soyup bir bayan gerillaya bile, yani ölüsüne dahi sarkıntılık yapıldı. Bunu hiç unutamıyorum.. Bu iğrençlik bana çok dokunmuştu.

- Köylüleri sorguladınız mı hiç ?

A- Evet... Duyum geliyordu mesela, falanca köye gerillalar gelmiş. Hemen o köye gidiyorduk. Ama bakıyorduk ki gerilla falan yok ya da gitmişler. Gerillalarla ilişkisi

6 Mayıs 1994... Hakkari-Çukurca Tiyar Köyü... Askerlerin geldiğini görünce kaçıp olan biteni uzaktan seyreden 55 yaşındaki Mehmet Sıddık Erol gördüklerini anlatıyor: "...Önce Abdullah Akar'ın evini ateşe verdiler. Yanan evden kaçan 8 yaşındaki Sıtkı Akar'ı kurşun yağmuruna tuttular, küçücük çocuğu öldürdüler. Kör olduğu için kaçamayan Bagir Çırak ile hasta olan 60 yaşındaki Anter Özdeni panzerin yanına götürdüler. Bagir'i boğazından, Anter'i de ayaklarından panzere bağladıktan sonra sürüklediler. Cesetler sürüklenmekten parça parça edilmişti..."

olabileceği tahmin edilen köylülerden birini ya da bir kaçını alıp dağa çıkartıyorduk. Başlıyorduk sorguya. Bizim sorgumuz, öyle bir yeri kırılacakmış, ölecekmiş, bunu dikkate alan bir sorgu değildi. Adamı bir ağaçtan başaşağı sallandırırdık, sonra başlardık dövmeye. "Gerillalar nerede, sığınaklarının yeri" vb. sorular sormaya. Genellikle köylüler bilmezlerdi bunları. Tabi sonunda tim komutanı tabancasını çeker, köylünün ya ağzına ya burnuna namluyu sokar, basardı tetiğe. Sonra adamı alıp atardık bir yere. Hepsi bu,

- Peki merkeze döndüğünüzde bunu nasıl rapor ediyor, ne diyordunuz? Şu su oldu diye bir bilgi veriliyor mu?

A- Hayır, böyle bir şeye gerek duyulmuyor. Merkeze geldiğimiz zaman binbaşıya çıkıp, "dur dedik, durmadı" vs. türü bir rapor veriyorduk, hepsi bu. Bizden sonra köye jandarma gidiyor, ölülerle, şunla, bunla o ilgileniyordu. Tutanakları, ifadeleri vesaire yi o yapıyor. Yani bu tür kırtasiye ve ayak işlerini jandarmalar yapıyordu. Bizim işimiz, gerillanın olduğu veya olduğunun sanıldığı yere hızla gitmek ve olabildiğince çabuk temas sağlayıp gerillayı imha etmek. Gerisi jandarmanın işi.

"İTİRAFÇILARA GÜVENMEZ, SEVMEZDİK."

- Peki hiç İyi davrandığınız olmuyor muydu?

A- Bizde iyi davranma diye bir olay yok. Görüntüde iyi davranmaya kalksak bile bu da mutlaka bir şeye hizmet etmesi için yapılırdı. Örneğin, istihbarat toplamak, ya da muhbirleştirmek için. Bir köye giderdik. Küçük çocukları sever, herkese iyi davranır, çocuklara şeker, çikolata verir, ağızlarını yoklardık. "Köye gerilla geliyor mu? Kimlerin evine uğruyorlar? Kim yardım ediyor?" gibi sorular sorardık. Karşımızdaki paraya eğilim gösteriyorsa çıkartır para verirdik. Bu konuda timde herkesle 1.5 milyona yakın para olurdu. Tabura geri döndüğümüzde, herkes köylülere ne kadar para vermişse tim komutanına söyler, o miktar parayı geri alırdı. Yani, bizde iyi davranma diye bir olay olamaz. Hatta koruculara, itirafçılara bile iyi davranmazdık...

- Sahi bu itirafçılarla neler yaptınız? Sizinle operasyonlara geliyorlar mıydı?

A- Evet, geliyorlardı. 2-3 tane itirafçı aldığımız olurdu. Araziyi, köylüleri tanıdıkları için işe yarıyorlardı. Ama örgütüne ihanet eden bize de ihanet eder diye bunlara pek güvenilmezdi. Sevmezdik açıkçası.

- Geçen yıl öldürülen Binbaşı Ersever'i oralarda hiç görmüşmüydün? Bu adam itirafçılarla iş görüyor.

A- Oradayken kimse kimsenin ismini bilmezdi. Yani rütbelilerin ismini biz bilmezdik. Ama şimdi resmini gösterdiğin bu binbaşıyı bir kere Diyarbakır'da görmüştüm. Körfez savaşından önce bizden 14, 11de komandolardan oluşturulan toptam 25 timi Irak sınırına gönderdiler. Bizi göndermeden önce Diyarbakır'da toplandık. Bu binbaşı çıkıp bir konuşma yaptı. O esnada birçok rütbeli olmasına rağmen bu binbaşının yanında hepsi esas duruştaydı. Albay bile yanında esas duruştaydı. Bu binbaşı, yanında itirafçı tipli bir-iki sivil ve genç bir çocukla dolaşıyordu. Bunlar daha önceden gerillaymış, pişmanlık yasasından yararlanmak için itirafçı olmuşlar. Şimdi de silahlarla tam teçhizat donanmış, binbaşıya korumalık yapıyorlardı. Binbaşı oradaki konuşmasında "sınırı temizleyeceksiniz, taş üstünde taş bırakmayacaksınız, aslanlarım, kaplanlarım" vb. biçiminde konuşmuştu. Bunun dışında başka görmedim ya da hatırlamıyorum.

- Sınırda ne yaptınız?

A- Bölgeye gittiğimiz zaman ilk iş çevre köylere, sınır köylerine baskın yapmak oldu. Bir anlamda sınırı gerçekten temizledik. Çünkü biz 25 time ilave olarak piyadeler, zırhlı birlikler, topçu birlikleri, jandarmalar, jandarma komandolar da oradaydı. Kısa bir süre sonra ise Irak'taki Kürtler sınırı geçip Türkiye'ye sığınmaya başladılar. Fakat sınır mayınlıydı. Abartmıyorum, bu mülteciler ölerek mayınları temizlediler. Mayınlı sınır hattı ölü ve yaralı doluydu. Kilometrelerce uzunluktaki sınırı düşünürsen bu ölü ve yaralı sayısını da var hesap et. Öyle ki can çekişenleri daha fazla can çekişmesinler diye tarayarak Öldürüyorduk. 200 binden fazla mülteci geçişi oldu. Çoğu silahlıydı bunların. Gösterdiğimiz yere silahlarını bıraktıkları birkaç geçiş noktası yapıldı. Binlerce silah toplandı. Kamyonlara doldurulan bu silahlar tabura taşınmıştı. Bu işte herhangi bir tutanak vb. tutulmadığı için yığınla silah rütbeliler tarafından kaybedildi. Büyük olasılıkla kaçakçılara satılmıştır. Bizim askerlerden bile birer tane çalıp evlerine götürenler oldu...

- Mülteci geçişleriyle beraber siz ne tür bir görev aldınız?

A- Mülteciler kamplara alındı. Bizse yöre giysilerini giyinip bu kamplara giriyor, casus, gerilla, kaçakçı vb. arıyorduk. Canımızın istediği adamı alıyor, "sen gerillasın" ya da "sen kaçakçısın" diyerek sorguluyor, öldüresiye dövüyorduk. Dayaktan geçirmediğimiz pek az insan kalmıştı. Ellerinde avuçlarında değerli ne varsa aldık. Aralarındaki kadın ve kızlarsa Saddam'dan bile görmeyecekleri şeyleri gördüler bizden. Birçoğuna tecavüz edildi. Yaralılar, hastalar vardı. Hiçbiriyle ilgilenilmedi. "Ölsün" deyip tekmeliyorduk.

"HALKIN ÜSTÜNE ATEŞ AÇTIK"

- Irak sınırına gitmeden Önce Diyar bakır'a niye gelmiştiniz? Vedat Aydın'ın cenazesi için değil mi?

A- Evet. Mardin'de operasyondaydık. Vedat Aydın öldürüldüğü gün, acil olarak Diyarbakır'a gittik. Cenazenin kaldırılacağı gün ise önde jandarmalar, arkada komandolar, onların arkasında da biz yer aldık. Öğlene doğru kalabalık birikmeye ve Kürdistan bayrakları dalgalanmaya başladığı an kalabalığın dağıtılması emri geldi. Başlangıçta gözümüzde güneş gözlükleriyle, polis timleriyle en arkada yer alırken, emir üzerine kitle dağıtılmaya başlandı. Yumurtacılar süngü takmış, kitleyi süngülerle dağıtıyorlardı. Ancak buna güçleri yetmedi. Yumurtacılar dayak yemeye başladılar. Sıra önümüzdeki komandolara gelmişti. Kitle onları da yarmış, bizim üzerimize de gelmeye başlamıştı. Daha önce bize verilen emir; ateş açılmadığı sürece dağıtın emri

gelديğinde acımasızca dövmemiz şeklindeydi. Ancak bunda da çevrede gazeteci vb. olmamasına dikkat etmemiz, fotoğraf çeken kim olursa olsun, o tür bir durumda fotoğraf makinelerini ellerinden alıp, kırıp, onları da dövmemiz biçimindeydi. Ateş açıldığı taktirde ise, maskelerimizi kafamıza geçirecek, önceliklle binaları ateşe tutacak, duruma göre kitleye de ateş açacaktık. Nitekim arbede başladıktan sonra bize kadar gelenleri acımasızca hırpaladık, Silah seslerinin başlamasıyla birlikte ise gözlükleri çıkarıp maskeleri taktık. Binalara ve kitleye hedef gözetmeksizin ateş açtık. Caddeler yaralılarla doluydu. Yaralıları tekmeliyor, caddenin bir yakasındaki dükkan ve mağazaları ise yağmalarken, diğer tarafındaki dükkan ve mağazaları ise polis özel timleri yağmalıyordu. Akşama kadar Diyarbakır'da yağma yapıp, terör estirdik. Aksam olunca da sivil elbiseler verildi. MP-5'leri alıp sabaha kadar devriye gezdik. Ertesi gün, biraz dinlenip gündüz yeniden sivil elbiselerle, MP-5'leri kuşanmış bir halde kulaklıklı telsizler kullanarak şehir içinde yayan devriye gezdik. Yine terör estirmekten geri durmadık. Bu böyle birkaç gün sürdü. Birkaç gün sonra ise alaya çekilip hazır vaziyette bekletilmeye başlatıldık. Vedat Aydın'ın öldürülmesinden itibaren bir ay kadar Diyarbakır'da kaldık. Kırsal kesimdeki operasyonlara buradan gidip geldik.

- Yumurtacılar dedin. Sanırım jandarmaları kastediyorsun. Diğer askeri birliklerle, korucularla ve polis timleriyle ilişkileriniz nasıldı?

"KİMSE BİRBİRİNE GÜVENMEZDİ" A- Biz tim olarak diğer hiç kimseye gü-venmezdik. İlişkiler bu yüzden her zaman olumsuzdu. Ki benzeri durum bütün timler için geçerliydi. Hatta bir tim diğer bir time dahi güvenmezdi. Halk içinde ve gerillada jandarmaya "yumurtacılar" derlerdi. Biz de bunlara "yumurtacı" diyorduk. Bunlar çatışma anında bizim kadar ölüme yakın değildiler. O yüzden bunları küçümserdik. Bunlar herhangi bir köye gittiklerinde bizim kadar aleni olarak talan-yağma yapamadıkları için ve yumurta pişirtip yediklerinden halk onlara "yumurtacılar" adını takmıştı. Yine halk piyadeler için de "bitli piyade" derken, bize ve özel timlere "orospu çocukları" lakabını takmıştı. Çatışma anında gerilla, karşısındakinin kim olduğunu hemen anlardı. Karşısında yumurtacılar varsa, bunları rastgele şarjör-mermi harcamasından anlarlardı. Bitli piyadeler de yumurtacılar gibiydi. Ama biz varken, gerek atışlarımızdan, gerekse çatışma anındaki taktik hareketlerimizden karşılarındakinin "orospu çocukları" olduklarını anlar, ona göre dikkatli çatışırlardı. Korucular ise bize karşı tam bir yaltaklanma tavrı gösterirlerdi. Örneğin, korucu köylerine gittiğimizde bize kadın sunar, içki masası kurarlardı. Çatışmalarda koruculara pek güvenilmez. O yüzden yanımızdan uzak tutmaya çalışırdık.

- Birbirinize bu derece güvenmiyor sunuz. Peki çatışmada başarılı olabiliyor muydunuz?

A- İster bizim gibi timlerde olsun, ister astsubay timlerinde olsun, ister korucu, ister polis timi, kim olursa olsun, kimse ölmek istemiyor. Polisler parayla yapıyorlar bu işi, keza astsubaylar da. Bizse, askerlik için gelmişiz. Gün sayıyoruz. Şafak şu kadar, şu kadar diye diye kendimizi avutuyoruz. Çatışma anında kim kahramanlık yapar ki.. Hele gerilla biraz dişli çıksın, taburda ahkam kesen esip gürleyenler, kafalarını bile kaldıramazlar. İş yapmış olmak için ateş edip dururlar. Hap bile içmiş olsalar, durum değişmez. Genelde korku hakimdir. Saatlerce çatışma sürer, bir tane bile gerilla ölmemiştir.. Bir polis timi, üç tane bizim timlerden olur çatışmada. Sabah olduğunda,-gerilla yok olur gider. Hemen rütbeliler başlarlar, "iki yüz kişiyle çatıştık" diye. Hiçbirinde vatan aşkı ve bilinci yoktur. Para için oradalar. Korucular ise ulusuna ihanet etmiş, zaten korkudan devlet yanlısı olmuş, aşağılık tiplerdi. Kendi ulusuna ihanet etmiş bu adamlara mı güveneceğiz? Çatışmalarda onlara kesinlikle arkamızı dönmezdik. Bir yıldan fazla kaldım orada, her çatışmada gerillalardan her çeşit kahramanlığı gördük. Ama bizim tarafla korkaklık ve rezillikten, iğrençlikten başka bir şey yoktu. Elbette, gerillalardan da teslim olanlar oluyordu. Ama kahramanlıklar yanında bunların sözü bile edilmezdi.

MİNİBÜS: "MOBİL İŞKENCEHANE"

Birliğinden kaçıp ya da teslim olan bu gerillalara ne yapıyordunuz? Bir de diyelim ki gerillayı yaralı yakaladınız!

A- Yaralı yakalanıp da direnen gerillaların yaşamak için hiç şansları yoktur. Daha hemen orada sorgulama başlardı. Gerilla direnirse merkezin isteyip istemediği sorulur, duruma göre ya Diyarbakır'a götürülür ya da orada katledilirdi.

- Sorgu için Diyarbakır'a mı götürüyordunuz?

A- Evet.. Sorgu için yakalanan gerillaları ya da şüphelileri helikopterle hızla Diyarbakır'a, 7. Kolordu'ya götürüyorduk. Orada duvarları plastikle kaplı bir oda vardı. Sorgular bu odada yapılıyordu. Duvarlar plastik, süngerli olduğundan hem psikolojik bir etki yaratılıyor, hem de istenmeden bir şey olmasının önüne geçilmiş olunuyordu. Yine aynı plastik Oda gibi, içi tamamen plastikle kaplanmış, içinde çeşitli işkence aletleri olan minibüs vardı. Sununla da bir yerden biri yere giderken yolda, ya da işkencehanesi olmayan yerlerde sorgu ve işkence yapılıyordu.

- Çözülen olursa ne oluyordu?

A- Gerillayla temas sağlayabilmek için asker elbisesi giydirip, boş şarjörlü silahı eline verir, önümüze katar, gerillanın olduğu yerlere bizi götürmesini İsterdik. Götürdüğü yerlerde çatışma çıkarsa, böylelerini ya gerillalar vururdu, ya da biz. Yani ilk önce o ölürdü.. Sağ yakalanıp çözülen gerillaların çok azı hayatta kalabilmiştir. Ben hiç şahit olmadım.

"KÜÇÜK SARI HAPLAR DAĞITILIRDI"

- Az önce hap kullanıldığından bahsettin. Ne hapı?

A- Bilmiyorum. Görev için helikoptere binmeden hemen önce doktor gelir, küçük sarı haplar dağıtırdı. "Vitaminlerinizi alın çocuklar" derdi. Bu hapları içtikten sonra, gerçekten de gözü kara savaşçılar olurduk. Operasyon dönüşü operasyonda ne olduğunu bile hatırlamazdık. Bir baş ağrısı çöker, dinlenme arzusu ile yanıp tutuşurduk. Arazide kalırsak eğer, bu defa komutan dağıtırdı yarı hapları. Dediğim gibi haplar küçük ve sarıydı. Bazen rengi değişik haplar da verilirdi ama etki hep aynıydı. Moralimiz genelllikle bozuk olurdu. Çatışmaya gitmeyi birkaç kişi dışında arzulayan pek olmazdı. Çatışmalar, ölümler ve gerginlik genelde insanlıktan çıkartırıyordu. Cellat ruhlu oluyordu insan. Ve doğal olarak sıradan bir yaşam bize yavan gelmeye başlıyordu. Uçlarda gezen yaratıklar olup çıkıyorduk. Gerçi tim içinde sorun çıkmazdı. Böyle bir şeyin en ufak bir belirtisinde tim hemen dinlenmeye alınır, sorun çıkarma eğilimi taşıyanlar hastaneye sevk edilirdi. Ta ki herkes normale dönene kadar. Ancak, köylüler arasına girdiğimizde ya da ilçeye, şehire indiğimizde normal davranışa geçmemiz zor olurdu. Örneğin ben tezkere alıp eve geldiğimde ilk birkaç ay sürekli uykumda sayıkladım, bağırıp çağırarak uyanıyordum.

Komutanlar yarı delidirler. Hatta kendilerini öyle nitelerler. Örneğin bizim komutan, aklı fikri sekste olan cellatlaşmış, diğer bir deyimle psikopat biriydi. Şişmanlamamak için özel hap kullanırdı. Aşırı derecede vücuduna önem veren biriydi. Merkezde yaptığımız tek iş, içki içmek, arabesk dinlemek, porno video seyretmekten ibaretti. Sosyal yaşamımız, bu anlamda ahlaksızlığı içeren şeylerden ibaretti. Dinci olan, ibadet eden kimseye hemen hiç rastlanmazdı. Garip ama tim komutanı, arada bir ibadet ederdi. Bunun anlamını ise hala çözebilmiş değilim. Her türlü ahlaksızlığı yapan, zavallı köylüleri öldüren, masum kadınlara tecavüz eden, insanlıktan bu derece çıkmış birinin hangi vicdanla ibadet ettiğini gerçekten anlayamıyorum...

- Peki çok sık operasyon olur muydu?

A- Duruma göre.. Bazen birkaç hafta durmaksızın oradan oraya gerillaların peşinde koşardık. Bazen de birkaç gün süren çatışmalar olurdu. 1.5 yıllık süre içerisinde hiçbir şey yapmadan, sadece üç gün oturabildiğimizi hatırlıyorum. Mutlaka ama mutlaka bir iş bulurlardı. Ki zaten bizi operasyona gitmesek de, üç beş günde bir tabura üç beş el silah atıldığı için sabaha kadar ateş eder, alarmda durduk. Tabi ateş ederken, dağlara, tepelere değil, ya da gerillanın olabileceği yerlere değil, Şimak taburundaysak Şırnak'a, Hani'deysek Hani'ye, Kulp'taysak Kulp'a, yani yerleşim yerlerine top, havan, makinalı ateşi açardık.

- Yerleşim yerlerinde öten olmuyor muydu?

A- Oluyordu mutlaka. Evler delik deşik, top ve havan mermisi izleriyle doluydu. Gerçi evlerde sığınaklar vardı. Ne yapsınlar, onlar da sığınak yapmış. Ölenleri göstermezlerdi bile.

"DOKUZUNU İNDİRİN"

- Peki bu gerilla baskınlarında ya da sizin çatışmalarda sizden ya da gerillardan hiç ölen oldu mu? Biliyor musun?

A- Kürdistan'da kaldığım süre içerisinde o kadar çok asker ölümüne şahit oldum ki, sayısını bile hatırlamıyorum. Örneğin Şırnak taburuna roketli ve havanlı yapılan bir gerilla saldırısında ondan fazla askerin Öldüğü, onlarcasının yaralandığı olmuştu. Karakol baskınlarında jandarma karakollarının arazi devriyelerinden ya da bir yerden bir yere intikal ederken araçlara yapılan pusularda sayısız asker ölmüştü. Bu 1.5 yıllık süre içerisinde bizim timden de 6 kişi öldü. Yerine başka timlerden gelenlerle boşluk her seferinde dolduruldu. Bu süre içerisinde bizim girdiğimiz çatışmalarda 7 gerilla ölmüş olması gerekir. Gerekir diyorum, çünkü, çatışma bitiyor, kesin rakamı öğrenemeden biz ya devam ediyor, ya da merkeze dönüyorduk. Birkaç timle birlikte yapılan operasyonlarda ise 10'a yakın gerilla öldüğünü zannediyorum. Bunun dışında 6 tane köylü gözümün önünde öldürüldü, 1 köylüyü de komutan bizi uzaklaştırdıktan sonra kendisi öldürdü. Ayrıca Şırnak'tayken 10 kişilik karakol devriyesine gerillalar saldırmış, 3 asker ölmüştü. Biz birkaç saat içerisinde olay yerine intikal ettiğimizde gerillalar çoktan uzaklaşmışlardı. Bizim gibi birkaç tim ve bir polis timiyle beraber sabaha kadar arazi taraması yaptık. Sabaha doğru traktörle bir yere giden 25-30 köylüyü durdurduk. 9'unu indirip alıkoyduk. Emir "9'unu indirin"di. Öyle yaptık. Diğerlerini serbest bıraktık. Polis timi gelip 9 kişiyi bizden teslim aldı. Ve biz daha olay yerinden uzaklaşmadan bu 9 köylüyü kurşuna dizdiler.

- Tabi ki "Güvenlik güçleriyle çatış maya giren 9 terörist ölü ele geçirildi." diye açıklama yapmışlardır.

A- Daha Önce söyledim mi bilmiyorum ama çatışma bitip de tabura döndüğümüzde ne haber dinlerdik, ne de bir gazete okurduk. Dünyada, Türkiye'de ne oluyor, ne bitiyor haberimiz yoktu. En fazla "şu kadar kelle götürdük" diye, alacağı mükafatın hesabını yapanlar olurdu. Ancak o zaman ölü sayısını öğrenirdik. Ama bunlar haberlerde nasıl verilirdi, haberimiz olmazdı.

PARALI ASKERLER ÖDÜL PEŞİNDE

- Çatışmada öldürdüğünüz her geril la için ödül mü alıyordunuz?

A- Evet, buna "kelle başı" ödülü deniyordu. Her ölü gerilla için adam başı 6 milyon ödül.

- Alçaklar! Bir de vatan, millet, Sakar ya edebiyatı yaparlar. Madem vatan için savaşıyorlar Ödül de nesi?

A- Asker gene neyse, canını kurtarmaya bakıyor. Gün sayıyor. Subaylar, astsubaylar ve polis timleri ise tam da bu ödülün peşindeler. Köylüleri öldürüp, gerilla öldürdük diye devletten ödül almaya çalışıyorlar. Paralı asker yani. Zaten erat onlara ve özellikle uzman çavuşlara "paralı asker" diyor.

- Öldürülen köylülerin gerilla diye yutturulmasına rütbeliler bir şey demi yor mu?

A- Hayır, herkes savaşın yarattığı ortamda çarkını kurmuş. Onlar öyle ödül kazanıyor, bundan yükünü tutmaya çalışıyordu. Rütbeli ise başka bir biçimde. Herkes birbirine göz yumuyor. Sınırda silah kaçakçısı yakalıyoruz. Komutan kaçakçıyla merhabalaşıp, iki silah alıyor, iş tatlıya bağlanıyor. Adam serbest.

- Kaçakçıyı nasıl yakalıyorsunuz? Sınırda pusuya filan mı yatıyorsunuz?

A- Hayır. Genellikle yerleşim merkezleri arasındaki yollarda pusuya yatıyor, gelen giden arabalarda arama yapıyorduk. Arama yaptığımız yerler kimsenin aklına gelmeyecek, şehirlerden uzak yerlerdi. Şans eseri bazen kaçakçı yakalıyorduk. Bunun dışında her arama yaptığımız araçta talan yağma yapıyorduk. Haraç kesiyorduk. Diyelim ki araçta kıymetli eşyalar var. Bir bölümüne el koyuyorduk. Rüşvet istiyorduk. Vermem diyemezdi. Çünkü istersek arabanın tekerleklerini söküp, ardından bütün yükü indirip, yük dahil aracı en küçük vidasına kadar söktürebilirdik. Çünkü şunun içerisinde şu mu var acaba şüphesiyle her şeyi söküp içine bakma yetkimiz vardı. Ya da diyelim ki, sebze yüklü bir kamyon geçiyor. Aynı şeyi onada yapabilirdik. Hatta "araçta silah bulduk" diyerek, adamı Diyarbakır'a sorguya bile götürebilirdik. Zaten şüphelendiklerimizi alıyor, götürüyorduk. Eşkıyalık yapıyorduk açıkçası. Başımızda kar maskesi, üstümüzde altı başka, üstü başka askeri kıyafet, bu halimizle askerden çok eşkıyaya benziyorduk zaten.

- Tüm bu yaptıklarından sonra bizeme söylemek istersin?

A-Askerliğin süresinde halk düşmanlarının eminde her şeyi yaptım. Hem bunları gören, hem de artik dünyaya daha farklı bakan biri olarak yerim, tüm bu pisliklere karşı savaşan devrimcilerin yanıdır. Devrimciyim.

Kim İl Sung sosyalizmle yaşayacak

Kuzey Kore devrimci önderi Kim Il Sung öldü. Burjuvazi sahte başsağlığı mesajlarına rağmen sevinçle karşıladı bu haberi. Çünkü şu veya bu biçimde de olsa, o halkıyla birlikte sosyalizmde direniyordu. Çünkü o emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ne uymayan parçalardan biriydi. Emperyalizm, savaş makinesini Irak'a gönderirken Birleşmiş MilletLer'de onun karşı çıkmasını unutamazdı kuşkusuz. Ve çünkü o, eksiğiyle de, yanlışıyla da olsa, sosyalizmi sahiplenmiş, sosyalizmi savunmuştur.

Devrimciler ülkesinin, dünya halklarının bağımsızlığı için savaşan, gerilla komutanlığından devlet başkanlığına uzanan yaşamı boyunca sosyalizmi savunmuş bir devrim önderinin ölümünü üzüntüyle karşıladılar. Bir devrimci önder olarak sosyalist enternasyonal şehitliğine gömdüler onu.

Kim İl Sung, içe kapanmalara, hatalı politikalara karşın, özünde sosyalizmi ısrarla sahiplendi. Devrimciler de Kim İl Sung'u sahipleneceklerdir. O sosyalizmle yaşayacak...

Kim İl Sung kimdir? Bu sorunun yanıtı Kore devriminin ve Kore'de sosyalizmin inşasının tarihinin de yanıtıdır. Ama yalnızca bu kadar da değildir. Bu sorunun yanıtında Çin'i bağımsızlığa götüren o uzun süreli halk savaşı vardır; bir gerilla komutanı olarak yer almıştır bu savaşta. Sorunun yanıtında dünya halklarının İkinci paylaşım savaşı yıllarında faşizme karşı eşsiz direnişi vardır; Sovyet ordusunun bir subayı olarak faşizme karşı Avrupa cephesindedir.

Sonra Kore devrimi vardır yaşamında. Kore'de sosyalizmin inşası vardır.

"Sosyalizmin tüm değerlerini bugüne kadar tereddütsüz savunduk. Bundan böyle de savunmaya devam edeceğiz." Pek çok sosyalist ülke "liderinin" ve "Komünist Partnerinin revizyonist, reformist politikalarıyla sosyalist ilerleyişi önce durdurup sonra da hızla çözülmeye sevk ettiği, peş peşe iktidarı bırakıp dönekleştiği ya da kapitalist restorasyonun mimarlığını üstlendiği yıllarda, halkların kurtuluşu sosyalizmdedir diyerek ısrarla sosyalizmi savunan, yaşanan tüm sorunların çözümünü de ısrarla sosyalizmde arayan Kim İl Sung ve Kore İşçi Partisi, bu tarihsel kesitte emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin önündeki barikatlardan biri olmuştur.

Proletarya Enternasyonalizmi sosyalizmin dünya çapındaki en büyük değeridir. Kim İl Sung ve Kore sosyalizmi uzun yıllar boyunca işte bu değerin önemli temsilcilerinden biri oldular. 1960'larda ortaya çıkan SBKP-ÇKP kamplaşmasında ısrarla birliği savundular. Kim İl Sung'a göre "Birlik emperyalizme karşı savaştır ve revizyonizm, oportünizm ayrımı bu pratikte ortaya çıkacaktır."

Che'nin Bolivya'da savaştığı yıllarda, Kim İl Sung Vietnam halkıyla dayanışma için "savaş yardımının organize edilmesi"ne ve Vietnam'a gönüllüler gönderilmesine önderlik ederek, adeta Che'nin "İki Üç Daha Fazla Vietnam" şianna Kore'den yanıt veriyordu.

Elbette hataları da vardır. SBKP-ÇKP ayrımında başta takınılan tavırsızlık giderek bir içe dönmeyi, uluslararası planda ürkek bir politika izlenmesini ve enternasyonal dayanışmadan pratik anlamda bir geri çekilmeyi de beraberinde getirir. Ve bu noktada giderek hatalı bir çizgi süreklileştirilir.

Ama sosyalizmdeki ısrarlarıyla hep dünya halklarının kurtuluş kalelerinden biri olarak kalır Kore; Kim İl Sung devrim yılları boyunca üstlendiği misyonla, emperyalizmin tüm vahşetine, güç gösterilerine karşı sosyalizmi savunmadaki kararlılığıyla dünya devriminin karargahındaki onurlu yerinde kalır.

Kim İl Sung dünya halklarının sosyalizm mücadelesinde yaşayacaktır. Hataları, yanlış değerlendirmeleri, yanlış politikaları vardır; buna karşın savunuyor ve sahipleniyoruz Kim İl Sung'u. Dünya halklarına, sosyalizme güveni kalmamış küçük burjuvazinin güvensizliği uzaktır bizden. Arnavutluk örneğinde olduğu gibi "Acaba yarın ne olur" kaygısıyla var olan sosyalist değerlere sahip çıkamazlar onlar yıllardır kabe yaptıkları Arnavutluk'a bir gecede sırtlarını dönerler. Çavuşesku'nun emperyalizmin karşı-devrimci komplosuna yaşamı pahasına direnmesinin sosyalizm açısından, devrimci değerler açısından önemini görmez, kavramazlar. Dergilerinde, "sosyalist" sıfatı taşıyan dergilerinde Amerika'da yaşayan Kübalı mülteciler için "iki sömürüden daha az olanı seçtiler" diye yazanlar da kuşkusuz böylesi bir sahiplenmeyi anlayamayacaklardır. Devrimciler yeryüzünün neresinde olursa olsun, sosyalizmi, sosyalist değerleri ve tüm hatalarına, eksikliklerine rağmen sosyalizmde ısrar eden devrimcileri, devrimci önder ve örgütleri -eleştiri ve uyarı görevini de hiç yadsımaksızın- sahiplenmekte tereddütsüz olacaklardır.

Tereddütsüz sosyalist Kore halkının yanındayız.

Emperyalizm, bugüne kadar hep olduğu gibi her devrimci önderin arkasından yaptığı gibi, Kim İl Sung'un ölümünü de "fırsat" sayacak, bir yandan Kim İl Sung'u karalama kampanyaları açıp onu halkın gözünden düşürmeye çalışırken, bir yandan da Kore'de provokasyonlara, manevralara başvuracaktır. Koreli devrimciler işte bu noktada sosyalist vatanları için ve dünya halkları için yeni bir sınavla karşı karşıyadırlar. Ve sosyalizm adına bu sınavdan alınları ak çıkmak zorundadırlar.

Kore devrimi ve kendine güven

Kore devriminden önce geri bir tarım ülkesiydi. Sosyalizmin inşası bu yüzden de oldukça ağır işleyen bir süreçti. Ve Koreli devrimciler kendi kaynaklarına dayanmak, kendi özgüçlerine güvenmek zorundaydılar. İşte bu süreçte kendilerine özgü ama sosyalizmin kazanım ve deney hanesine yazılacak anlayışlar ve yöntemler geliştirdiler.

Juche: kendine güven; *"Juche" ideolojide kendi gücüne güvenin özet bir ifadesiydi: "İdeolojik olarak Juche, politikada, ekonomide kendi kendine yeterli olma, ulusal savunmada kendi kendini koruyabilmek, işte partimizin sonuna kadar bağlı kaldığı tavır budur."*

Chongsan-ri Ruhu ve Yöntemi; *devrimci kille çizgisinin ifadesidir: "Kitle çizgisini pratikte uygulamak için bir yandan partı çalışması sistem ve yönetimini sürekli geliştirmek, diğer yandan da kitlelerin politik ve ideolojik olarak bilinç düzeylerini durmaksızın yükseltmek gereklidir. Biz parti içinde devrimci bir çalışma sistemini yerleştirmek ve resmi görevlilerin bürokrasiden kurtarılarak kitlelere dayanan devrimci bir çalışma yöntemi kazanmalarına yardım etmek için büyük bir örgütsel ve ideolojik çalışma sürdürdük. Chongsan-ri ruhu ve yöntemi... bunu simgeler."*

Chollima Hareketi; *özü kolektivizmin hayata geçinilmesidir: "Chollima hareketi partinin sosyalist kuruluştaki genel çizgisidir... Bu hareketle halkımızın tüm bilginliği, coşkusu, yaratıcı enerjisi harekete geçirilip ekonominin, kültürün, ideolojinin ve ahlakın her dalında yenilikler gerçekleştirildi. Ve sosyalizmin kuruluşu büyük ölçüde hızlandırıldı."*

Kim İl Sung'un yaşamından ve Kore Devrimi'nden kesitler

Kim İl Sung, Japon emperyalistleri-nin Kore'yi yağmalamak amacıyla baskısını ve Kore halkının ulusal mücadelesi üzerinde terörünü yoğunlaştırdığı 1912'de doğdu. Yoksul ve ulusal mücadelenin içinde yer alan bir ailenin çocuğuydu, ulusal mücadeleyle tanışması için yaşının çok fazla büyümesi gerekmedi

1920'li yılların ortasında Kim İl Sung KKP'yle tanıştı. Ve hızla bu mücadelenin bir neferi oldu. Okuduğu okulda yürüttüğü mücadeleyle gerici güçlerin de dikkatlerini üzerinde topladı. Bu yıllarda 8 aylık bir tutukluluk dönemi yaşadı.

1929'da Mançurya'nın Kirin bölgesindeki komünist örgütlenmenin sekreterliğine getirildi.

1929 ve 1930'larda yaygın tutuklamalar ve bölünmeler nedeniyle KKP'nin gücünü büyük ölçüde yitirdiği koşullarda, ülkesiyle bağını koparmadan ÇKP'ye katılır ve Japon işgaline karşı savaşan bir gerilla komutanı olarak savaş içinde yer alır.

1941'lerde Japon emperyalizminin toplu imhalara başvurduğu, gerilla güçlerinin gerilediği yıllarda Kim İl Sung'a bağlı gerilla birliği de Sibirya'ya doğru çekilir. Dönem Hitler faşizminin tüm dünya halklarını tehdit ettiği, Sovyetlere kadar ilerlediği bir dönemdir. Bu süreçte SBKP inisiyatifinde Sibirya Khabarovsk Sovyeti komutanlığında görev alır ve savaş sırasında Avrupa cephesine gönderilir.

1945'te Sovyetler Birliği'nin Japonlara karşı savaş açmasının ardından Kızıl Ordu Kore'ye girdi. Koreli komünistlerin ve yurtseverlerin yıllardır sürdürdüğü savaş Kızıl Ordu'nun Japonya'ya karşı kazandığı zaferle bütünleşti ve kısa bir sürede Kuzey Kore Japon işgalcilerden kurtarıldı.

Aynı yılın Eylül'ünde emperyalistlerin Güney Kore'yi İşgal etmesiyle Kore bugünlere değin uzayan bir bölünmeyi yaşadı. Kim İl Sung KKP'yi hızla yeniden örgütlendirir ve 10 Ekim'de de Genel Sekreterliğe getirilir. Hedef anti-Emperyalist, anti-feodal demokratik devrim ve Kuzey Kore devrimci demokratik üssünü kurmaktır. Bu hedef doğrultusunda hızla adımlar atılır. Halk iktidarı ve halk ordusu aynı süreçte güçlendirilir.

1950'de Güney'deki kukla faşist rejimi devirmek için emperyalizme karşı savaş açılır. Güney'deki gerilla mücadelesi ve kitle mücadelesi de aynı süreçte yükselme içindedir. Eylül 1950'de Güney'in yüzde 90'ının denetimi artık devrimcilerin elindedir.

Ne var ki emperyalizmin buna tahammülü yoktur. BM ve ABD emperyalizmi tüm askeri güçlerini yığarak Kore'ye girerler ve Kuzey'in büyük bölümünü işgal ederler. Emperyalizme karşı üç yıl süren yeni bir mücadele dönemi başlar. Çinli gönüllülerin de katıldığı bu savaş sonucunda emperyalistler Kuzey Kore sınırlarına kadar püskürtülürler. Kore halkı emperyalizme yeni bir yenilgi tattırarak Kuzey'in devrimini güvence altına alır.

Guatemala hükümeti ile Ulusal Devrimciler Birliği arasındaki görüşmeler sonuçlandı

Kendi gücüne inanmayanlar için uzlaşma kaçınılmazdır

Özellikle seksenli yılların sonlarına doğru Sovyetler Birliği'nin parçalanması İle birlikte esen gericilik rüzgarları, silahlı mücadeleyi iktidarı alma perspektifiyle sürdürmeyen birçok gerilla hareketinde hayal kırıklıkları yarattı. Ve bu hayal kırıklıkları birçok gerilla hareketini reform, siyasi çözüm adı altında egemenlerle uzlaşmaya kadar götürdü. Silahlı mücadeleyi bırakan El Salvador, Uruguay, Kolombiya gibi Latin Amerika ülkelerindeki çeşitli gerilla hareketlerinden sonra geçtiğimiz günlerde bunlara bir yenisi daha eklendi.

Orta Amerika ülkelerinden biri olan Guatemala'da hükümet ile Guatemala Ulusal Devrimciler Birliği (URGN) temsilcileri arasında yapılan görüşmelerde iç savaşın sona erdirilmesi için anlaşmaya varıldığı açıklandı. Norveç'in başkenti Oslo'da günlerce süren barış görüşmelerinden sonra, önümüzdeki Aralık ayında anlaşmanın imzalanarak gerillaların silah bırakmasında görüş birliğine varıldı. Hükümet ilk defa Ekim 1987'de İspanya'nın başkenti Madrit'te URGN temsilcileri ile masaya oturmayı kabul etmişti. Gerillalar bu görüşmelerde; toprak sorunu, insan hakları, nüfusun çoğunluğunu oluşturan yerlilerin sömürülmesi ve köylülerden oluşan ve gerillaya karşı kullanılan "korucu birliklerinin" dağıtılması sorunu gündeme getirilmiş ancak herhangi bir sonuç alınamamıştı.

1990 yılında başlayan ve Norveç'in arabuluculuk ettiği görüşmelerden bugüne kadar bir sonuç çıkmamıştı. Ülkede 33 yıldır süren iç savaşın bitirilmesi için anlaşmanın önündeki en büyük engel, hükümetin Guatemala'daki sivil halkı katleden paramiliter sivil devriye kuvvetlerinin dağıtılmasını kabul etmemesiydi. Savaş süresince ABD destekli askeri cunta dönemlerinde 100 binden fazla insan katledilmiş, 40 bin dolayında insan ise "kaybedilmiştir".

ABD'nin Orta Amerikadaki Kontrgerilla Üssü: Guatemala

Yüzölçümü 890 kilometre kare, nüfusu 11 milyon olan Orta Amerika'nın en büyük ülkesi Guatemala'nın gerek ekonomik, siyasi ve gerekse askeri açıdan işbirliği yaptığı en önemli ülke ABD'dir. ABD Latin Amerika'nın birçok yerinde ve dünyanın birçok ülkesinde uyguladığı (özellikle Vietnam'da) kontrgerilla yöntemlerinin çoğunu ilk kez Guatemala'da denemiştir. Dünyanın birçok yerinde özellikle Şili, Küba, Nikaragua'ya karşı kullanılan CIA destekli darbelerin ilki Guatemala'da gerçekleştirilir. Örneğin Guatemala ordusunun "profesyonel" tarzda eğitilmesi, örgütlendirilmesi yine ilk defa ABD tarafından burada gerçekleştirilir. Hatta Guatemala ordusu Vietnam ordusundan çok daha önce ABD tarafından uzmanlaştırılmıştır.

Çeşitli kontrgerilla taktiklerinin, işkence uygulamalarının ilk denendiği, uygulandığı, 1960'ların başından itibaren gerillaya karşı Napalm bombalarının kullanıldığı, sivil halkın katledildiği, köylerin bombalanıp, yakılıp, insansızlaştırıldığı ilk yer yine Guatemala'dır.

Guatemala'da 1980'lerde gerillaya karşı 800 bin köylüyü kapsayan bir "köy koruyuculuğu sistemi" başlatılır. Özellikle de dünya kamuoyunun gündemine Arjantin'le giren gözaltında kayıplar ilk kez

Ülkemizde son yıllarda uygulanmaya başlanan koruculuk sistemi, ABD'nin Orta Amerika'daki üssü Guatemala'da yıllar önce uygulanmaya başlanmıştı.

burada siyasal gündemin bir konusu haline gelir. 33 yıldır süren savaş boyunca "kaybolanların" sayısı 40 binden fazladır. Yine yaygın olarak yapılan sivil katliamların düzenlendiği yer ve toplu mezarların bulunduğu yer de Guatemala'dır. Birbiri ardına gerçekleştirilen askeri cuntalarla, darbelerle ayını zamanda darbeciliğin de merkezidir. Orta Amerika ülkelerinden biri olan Guatemala, dünyanın çeşitli ülkelerinde ABD'nin uyguladığı karşı-devrimci faaliyetlerin merkezi "üssü" olmuştur.

Guatemala'da Gerilla Hareketinin Kısa Tarihi

Guatemala'da 1960'lardaki başarısız subaylar darbesinin ardından öğrenciler ve sosyalist çevreler gerilla savaşına karar verirler. Yan Sosa önderliğinde kurulan gerilla hareketi adını 13 Kasım'da öldürülen yoldaşları anısına de leon'dan alır. (13 Kasım Devrimci Hareketi MR-13) Aynı yıl bir başka örgüt olan PGT'nin silahlı eylem kararı almasıyla bu iki örgüt birleşir. 1962'de silahlı güçler (FAR) adlı örgütü oluştururlar. 1966'dan sonra hükümet yoğun bir terör ve katliama girişir ve sayıları 500'ü geçmeyen gerillayı yok etmek için 8 bin köyü katledilir. Sonraki yıllarda FAR, ABD ve Batı Almanya büyük elçilerinin kaçırılması gibi bir dizi eylem gerçekleştirir. 1972 yılında PGT'nin bütün merkez komite üyeleri bir toplantıda iken katledilir, Yine aynı yıl MR-13'ün önderi Yan Sosa da Meksika'da katledilir.

1970'lı yıllara gelindiğinde Guatemala gittikçe derinleşen bir ekonomik kriz içerisine girer. Ve halk muhalefeti gelişmeye başlar. Hemen arkasından da devletin yoğun bir terör dalgası başlar. 1979'da Silahlı Halk Örgütü (ORPA) doğar. 1972 yılında Meksika'dan Guatemala'ya giren yerlilerin yaşadığı dağlık ve ormanlık IXCAN bölgesine yerleşen 16 kişilik gerilla grubundan 3 yıllık bir çalışma sonucu Yoksulların Gerilla Ordusu doğar (EPG). Şehirlerde ise işçilerin önderliğinde yeni bir örgütlenme Ulusal Sendikal Birlik Komitesi kurulur. Ancak yoğun terör sonucu bu örgütlenme yeraltına çekilmek zorunda kalır. Ayrıca yine bu yıllarda (1976-78) Köylüler Birliği Komitesi (CUC) kurulur. CUC kooperatifler, Hıristiyan toplulukları ve köy cemaatlerinin bir araya gelmesiyle oluşmuştur. Ocak 1982'de dört gerilla örgütü Guatemala Ulusal Devrimciler Birliğ'ni (URGN) oluştururlar.

URGN'nin 1982'den itibaren sürdürmüş olduğu mücadele sonucu devletin baskı ve terörü daha da artar. Ve ülkede birbiri arkasına askeri darbeler yapılır. Hükümeti ele geçiren generaller aynı zamanda ABD'nin yetiştirmiş olduğu en profesyonel kontrgerilla uzmanlarıdır. Bu süreçte sivil halka karşı yapılan katliamlar vahşet boyutundadır. Köyler bombalanır, yakılıp yıkılır. Kurulan Özel mahkemelerde savunma hakkı olmayan insanlar idama mahkum edilirler. Ve tutuklular ortadan "kaybediliir".

İktidar Perspektifinde Bir Muğlaklık Varsa, Uzlaşma Ve Teslimiyet Kaçınılmazdır

Bugün özellikle Latin Amerika ülkelerinde gerilla hareketleri ya silahlı mücadeleyi terk ediyor ya da silahlı mücadeleyi iktidarı almaya değil onunla "uzlaşmaya" yönelik tarzda ele alıyor. Kısacası silahlı mücadeleyi bırakmasa da uzlaşma için kullanıyor. Bu durum özellikle 1980'li yıllarda ABD'nin dünyada tek egemen güç olarak otoritesini kurmaya başladığı dönemde ortaya çıktı. Sovyetler'den esen karşı-devrimci rüzgarlar ve sosyalist blokun parçalanarak bir karşı-devrimci cepheye savrulması bu süreci daha da hızlandırdı. ABD'nin politik taktik manevraları, sözde demokratikleşme ve sahte "barış" demagojisi, ideolojik sağlamlığı ve özgücüne güvensiz gerilla hareketlerini uzlaşmaya götürüyor. Son olarak bunlara Guatemala'daki gerilla hareketi URGN de eklendi. Gerçi URGN uzlaşma görüşmelerine üç yıl önce başlamış ve silahlı mücadele misyonundan yıllar Önce sapmıştı. Silahlı mücadeleyi hükümetle görüşme masasına oturmak için sürdürüyordu. URGN lideri Pablo Mansento, bu durumu şöyle ifade ediyordu:

Bizim geliştirdiğimiz silahlı mücadele olmasaydı, hükümet bizimle asla görüşme masasına oturmazdı... On yıllardır kurulu olan askeri kontrol sisteminin tamamının ortadan kaldırılmasını sağlayıp. Guatemala toplumunu askerden arındıracağız. Ordunun da tamamen yok olmasını değil, sayısının azalmasını teklif ediyoruz... Orduya demokratik bir toplumda ifade edilecek uygun görevleri vermekle bu iş mümkündür."

Aslında URGN liderinin sarf ettiği bu vb. sözleri Latin Amerika'daki birçok gerilla lideri daha önce benzer şekilde ifade etmiş ve var olan oligarşik devletlerle uzlaşmaya giderek silahlarını bırakmışlardı. Temel stratejik hedeften yani iktidarın alınmasından, oligarşiye ve emperyalizme darbeler indirilmesinden vazgeçmişler ve oligarşi ve emperyalizmin belirlediği statükolar içine çekilmişlerdi. Böylece emperyalizm ve oligarşi gerilla hareketlerindeki bu nabzı yakaladıktan sonra, süreci yeni statükolara ve uzlaşmalara çekmeyi başarmıştır.

Örneğin bugün El Salvador'da FMLN'nin durumu buna en güzel örnektir. Silahlı mücadele sürecinde ülkenin üçte birini elinde tutan FMLN bugün silahları bırakıp iktidarla uzlaşmasına rağmen hala bir belirsizlik yaşamaktadır. FMLN'nin kendisi de bu durumu itiraf etmekte ve kırıntı haklarla avunmaktadır. Sorun mevcut devlet mekanizması değiştirilmeden köklü değişiklikler yapılamayacağının kavranamamasıdır. Çünkü devlet parçalanıp dağıtılmadan, yerine kendi örgütlenmelerini koymadan ne bir kalıcı hak alınabilir ne de demokratik bir toplum kurulabilinir. İşte bugün anlaşılmayan durum da budur. Kısacası sorun siyasi iktidarı isteyip istememede yatmaktadır. Bugün Guatemala da Aralık ayında imzalanacak olan "barış anlaşması" ile iktidar hedefinden çoktan vazgeçmiştir. Ve istenen demokratik açılımlar; düzen sınırları içerisinde kırıntı haklarıdır. Gerçi URGN gerilla komutanı Rodrigo Asturias "anlaşmanın kısa ama içeriğinin zengin" olduğunu belirtiyor. Diğer URGN temsilcisi Carlos Gonzales ise görüşmelerin yapıldığı 23 Haziran'ın kendi ülke tarihlerinde "önemli bir dönüm noktası" olacağını söylüyor. Ne yazık ki, yeni sömürge ülkelerde reformlarla ya da demokratik açılımlarla ancak kısmi düzelmeler sağlanabilir. Ve geçici olmaya da mahkumdur. Çünkü mevcut devlet iktidarını yıkmadan, parçalamadan ve yerine yenisini koymadan hiçbir şeyin garantisi yoktur. Bunu başaracak olan tek şey ise silahlı mücadeleye iktidarın alınmasıdır.

Bugün emperyalizmin gerilla hareketlerine dayattığı "barış", "uzlaşma", "siyasi çözüm" koşulları, her şeyden önce gerilla hareketlerini silahlardan arındırmayı hedefliyor. Amaçlanan gerilla hareketlerinin "silahsızlandırılmasıdır". Düzen sınırları içerisine çekilip sistemle uyumlu hale getirilmesidir. Kısacası teslimiyettir. Ve doğru devrimci önderliğe, ideolojik sağlamlığa, kendi özgücüne güvenerek savaşma cesaretine ve siyasi iktidarı alma cüretine sahip olamayanların eninde sonunda kaçınılmaz otarak düşeceği nokta da burasıdır. Halkların kurtuluş yolu ancak; sosyalizme sıkı sıkı kenetlenmek vs bugünün dünyasında tek başına kalmayı göze alabilmekten geçiyor.

dikenli tel

Çiller 5 Nisan kurarlarının 3. ayında "Mucizeye koşuyoruz" demiş... Eğer biraz daha gayret edersek, biraz daha fedakarlıkta bulunursak, mucizeyi yakalayacakmışız. Desenize nalı bulduk, geriye üç nal, birde at kaldı.

BASINDAN

Kahraman Reşo emekli edildi...

Güneydoğu'da askerlik yapanlara bedava tatil

ANKARA, (AA) - TURBAN Genel Müdürlüğü, Oğuzhan'ı Hal Bölgesi'nde görev yapmış ve terhis olmuş askerlerin, ailesinin yanına gitmesinin kolaylaşması ve ülkenin tanıtılması amacıyla bedava 3 gün tatil yapmasına izin verdiğini açıkladı.

Oğuzhan'ı Hal Bölgesi'nde görev yapmış ve terhis olmuş askerler, Genelkurmay Başkanlığı bağlantısı ve TURBAN Genel Müdürlüğü'ne bildiriyor. Terhis olmuş bu askerler, bağlantıyı kurdukları bir yakınlarıyla temasa TURBAN temsilcilerinin kurtarıcı hattında 3 gün bedava tatil imkanına sahip oluyor. Yaklaşık 2 ay önce başlayan bu uygulamadan şimdiye kadar 500 delikanlıyla temin olunuş askerlik yapılmıştır bildirildi.

- Kahraman katır Reşo artık hayatının sonuna kadar ekmek elden, su gölden kahramanlara layık bir yaşam sürecek... Askerler mi?.. Onlara 3 gün tatil yeter de artar bile.

IMF'DEN ÇİLLER'E 5 NİSAN' İÇİN PEKİNİ

ÖZELLEŞTİRME	PEKİNİ	SENE SONU UZMANTAYDI
İŞÇİ KIYIMI	PEKİNİ	
ENFLASYON	İHİ	PEKİNİ
İTHİLAT VERGİSİ	PEKİNİ	
İTHALAT	PEKİNİ	ÖĞRETMENİN NOLU
İHRACAT	GİZİTİ	dersleriniz, Dersiz, dahı çalışın, sö zünden dönmi çalıştı sayı sanı bu dahıdı sebebe yıldıdı yıldı vırkım. IMF
YATIRIMLAR	GİZİTİ	
TERÖR	ZAHİR	

■ **OLTAMIZA TAKILANLAR**

– Tansu Çiller:
Yüksek sesle düşüniyorum
–Ne ettiğim kadar yüksek sesle düşün, içkence seslerini, uçaklarınızdan atılan bomba seslerini bastıramazsın.

–Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş:
"Gerekirse ben de şehit olurum."
–Aman efendim, sizi bu yaşta dağlarda mı gezdireceler? Boş verin, Serdar savaşın, hem o daha genç.

Bizimkilerden..

Akıllı müvekkil

Yedikule'de kendilerine destek için düzenlenen konserin Valilikçe gerekçesiz yasaklanmasını protesto etmek üzere konser yerinde basın açıklaması yapan Grup Yorum üyelerine ve dinleyicilerine polis saldırır. İçlerinde Haikın Hukuk Bürosu avukatlarından Metin Narin ve Mustafa Çoban'ın da bulunduğu 20 kişi dövülerek gözaltına alınır. Aynı gün yakınları karakolun önünde gözaltına alınanlarla görüşmek için toplanırlar. Polisler görüşme yapılmasını engellemeye çalışmaktadırlar. O sırada iki arkadaş kapıda duran polislerin arasından sıyrılarak karakola girerler hızla. Zaten koridorda bekletilen arkadaşlarıyla sohbete başlarlar. Polislerden biri arkadaştan görüşme yapamayacakları konusunda uyarmaya çalışırken, davetsiz misafirlerden biri avukatları kastederek "Ben onların müvekkiliyim" der. Polis esprinin farkına varmamış olacak ki, *"Yahu kardeşim müvekkili olabilirsin ama daha sonra yap müvekkilliğini, şimdi olmaz.'der.* Ama arkadaşın pek oralı olmaması karşısında oradan ayrılmak zorunda kalır

Hep avukatlar müvekkillerini görmeye gidecek değillerdirya.

Renk gümrüğü

ANAP Bilecik Milletvekili Mehmet Seven İçişleri Bakanlığı'na yazılı olarak başvurup Ankara Altınparktaki çiçeklerin sarı, kırmızı ve yeşil olmasının *'Milli birliği bozmaya yönelik olup olmadığını"* sormuş.

İçişleri Bakanlığı hemen uzmanlannı harekete geçirmiş, araştırmış...

İçişleri Bakanı Nahit Menteşe imzasıyla, Mehmet Seven'e verilen cevapta;

"Altınpark'ta sadece sarı, kırmızı, yeşil değil, mor ve mavi renkleriyle, bunların çeşitli tonlarında bol miktarda çiçek bulunduğu belirlenmiştir. Dolayısıyla Altınpark'taki çiçeklerin bazılarının şu ya da bu renkte olmasında herhangi bir kastın söz konusu olmadığı anlaşılmıştır." deniliyor.

Şimdi biz soruyoruz:

-Sarı, kırmızı, yeşil renklerin kaynağı güneş ışıkları olduğuna göre, sorunu kökten çözümlemek için atmosfer girişinde 'renk gümrüğü' uygulaması başlatılsa, bahsi geçen renklerin geçişlerine izin verilmese ya da zorunlu hallerde *"yan yana gelmemek şartıyla"* izin verilse daha yerinde olmaz mı?

İçişleri Bakanlığı'nın cevabında sarı, kırmızı, yeşil çiçeklerin yanında mavi ve mor renkli çiçeklerden bahsediliyor. Bu çiçekler diğerlerinin yanında ne arıyorlar? Yardım ve yataklık ediyor olmasınlar?

-Eğer olayda bir kasıt olduğu sonucuna varılsaydı; çiçekleri gözaltına mı alacaktınız? Sorgulamada nasıl bir yöntem uygulayacaktınız? Konuşamadıklarına göre ifade de vermeyeceklerdi. Örgüt tavrı deyip, cezaevine mi atacaktınız?

Biz de soruyoruz işte. Cezaevine de atarsınız elbette. Birkaç şahit buluverirsiniz olur biter. Sız işinizi bilirsiniz. Di mi ama...

Devrimi şehitlerimizle Şehitlerimizi devrimle kucaklayacağız

"...Bir genç kız yoldaşlarıyla merdivenleri tırmanıyor, yüreğinde Temmuz sıcaklığı. Birazdan bir pankart sallanacak geniş bulvarın üzerine... İki işçi beton perdeden tren yoluna atlayıp ellerindeki pankartı asarken, bir diğeri etrafı gözlüyor: "Gebze İşçileri Yalnız Değildir-12 Temmuz Şehitleri Kavgamızda Yaşıyor"... Bir molotof patlıyor karanlığın içinden. Işığında "12 Temmuz Şehitleri Yaşıyor".

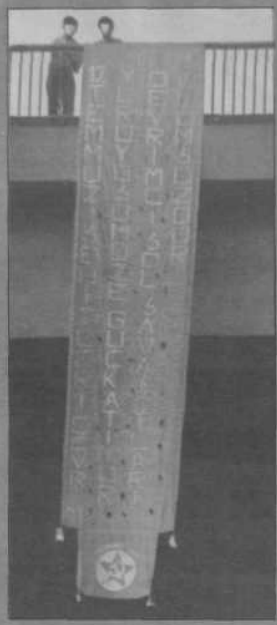

12 Temmuz şehitleri ülkenin pek çok yerinde yapılan gösterilerle, yazılamalar ve asılan pankartlarla, kitle toplantılarıyla, devrimci şiddet eylemleriyle anılıyorlar.

Devrimciler anma eylemlerinde, açlık ve zulme karşı direnişlerin ve kitle eylemlerinin içinde, kavgayı onların yerini doldurma şiarıyla, onların aydınlattığı yolda büyütüyorlar. Ve büyütmeye devam edecekler... Devrime kadar!

Kim İl Sung öldü

Sosyalizmi sahiplenenler sosyalizmle yaşayacaklar

Kuzey Kore devriminin önderi Kim İl Sung öldü. Sahte başsağlığı mesajları yayınlayan burjuvazi seviniyor. Çünkü o, emperyalizmin yeni dünya düzenine boyun eğmemişti ve eksiğiyle yanlışıyla, günahıyla sevabıyla sosyalizmi savunmaya devam ediyordu.

Koreli devrimciler şimdi sosyalizmin bayrağını daha yükseklere kaldırmak göreviyle karşı karşıya. Devrimciler, bu onurlu kavgada sosyalist Kore halkının yanındalar ve hep yanında olacaklar.

Kim İl Sung'u saygıyla anıyoruz.

Yazısı Sayfa 21'de

KÜRDİSTAN

"REFORM"LAR KURTULUŞ MÜCADELESİNİ BOĞMAK İÇİNDİR

- **Kürtçe TV, ekonomik yatırım atağı... Oligarşi Kürdistan'da terörünü ve katliamlarını sürdürürken, bu politikaya nefes aldıracak manevralara ihtiyaç duyuyor. Ve uzun vadeli olarak da radikal kurtuluş mücadelesini boğarak "reformist", işbirlikçi "çözüm"lere zemin hazırlıyor.**

- ✓ **REBER: Asimilasyona karşı direnmek.**
- ✓ **Yanlış eylem çizgisi terk edilmelidir.**
- ✓ **Kelkit'in Kürt köylerinde devlet terörü... Mersin; Kürtçe isim yasak...**
- ✓ **Devletin ilk resmi gözaltı kaybı...**

Yazısı Sayfa 16-17'de

CEZAEVLERİ

Devrimci Tutsaklar:

"BASKILARA TESLİM OLMAYACAĞIZ"

- **Cezaevlerinde baskılar ve direnişler sürüyor.**
- Elbistan Cezaevi'nde Devrimci Sol, TİKB ve TKP/ML Hareketi tutsaklarının süresiz açlık grevi devam ediyor... Yozgat Cezaevi'nde açlık grevi 30'lu günlerde. Bazı tutsakların sağlık durumu ağırlaştı... Malatya ve Buca cezaevlerindeki Devrimci Sol tutsakları da süresiz açlık grevine başladılar.
- **Devrimci tutsaklardan ve ailelerinden kamuoyuna direnişleri sahiplenme çağrısı...**

Yazısı Sayfa 11'de